

Redacció i Administració:
València, 244 1.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

«Hem anat fins a l'arrel de les nostres dificultats. Pel que fa als resultats del Sinode, us els presentem i us demanem la vostra col·laboració per a posar-los en pràctica, fins i tot si certes decisions us puguin semblar difícils de comprendre.»

De la carta pastoral col·lectiva dels bisbes d'Holanda

Nº 21

Setmana del 17 al 23 de febrer de 1980

25 ntas.

En el proper, número, "Especial Diòcesi de Vic"

Fidel al seu esperit, CATALUNYA CRISTIANA dedicarà la setmana entrant una atenció preferent a la diòcesi de Vic, amb sis planes especials en les quals s'intentarà de copsar el batec d'uns homes i d'unes terres que tant han aportat al sentiment religiós de la nostra terra.

Afinant

Conservació i progrés

Ja n'hem parlat però sembla que cal tornar-ne a parlar. L'Església, ja que és un ésser vivent, ha de ser aferrissadament "conservadora" - del propi ésser - i agosaradament "progressiva", ja que tota vida és progrés. Ambdues actituds inseparables - són compostes per certs elements l'equilibri dels quals en resulta el no caure en els "ismes" nefastos. Cal conservar tot renovant-se (les dents de llet s'han de saber perdre per les d'adult, sense quedar-se desdentegat tanmateix!). Altrament hom cau en el "conservadurisme" enemic de la vida.

El progrés és fill d'un esperit obert i coratjós que no es tanca d'antuvi a tot allò que és nou: Noves idees, noves maneres de fer, noves hipòtesis... Tanmateix és orientat - com l'imant pel nord que el guia. "Vigila esperit, vigila, no perdís mai el teu nord... (Maragall)". El que no sap on va, per molt que es mogui, no arribarà mai enlloc. El més probable és que doni voltes a la sinya... I finalment ha de tenir la saviesa de rectificar, tantes vegades com calgui, el camí emprat, i sense defallir.

L'Església neerlandesa - en comunió amb la Santa Seu - ens ha donat a tots el magnànim exemple d'una vitalitat "conservadora" i "progressiva" alhora tal com s'escau. No, l'Església no està pas malalta perquè "no sap on va" ella sap que l'Esperit del seu Espòs la condueix indefectiblement allà on Ell vol. L'Església està malalta perquè els seus fills, desint-la, o no es mouen de la palla o no paren de donar voltes a la sinya.

J. E. J.

Eleccions al Parlament

CATALUNYA CRISTIANA

entrevista els líders dels partits

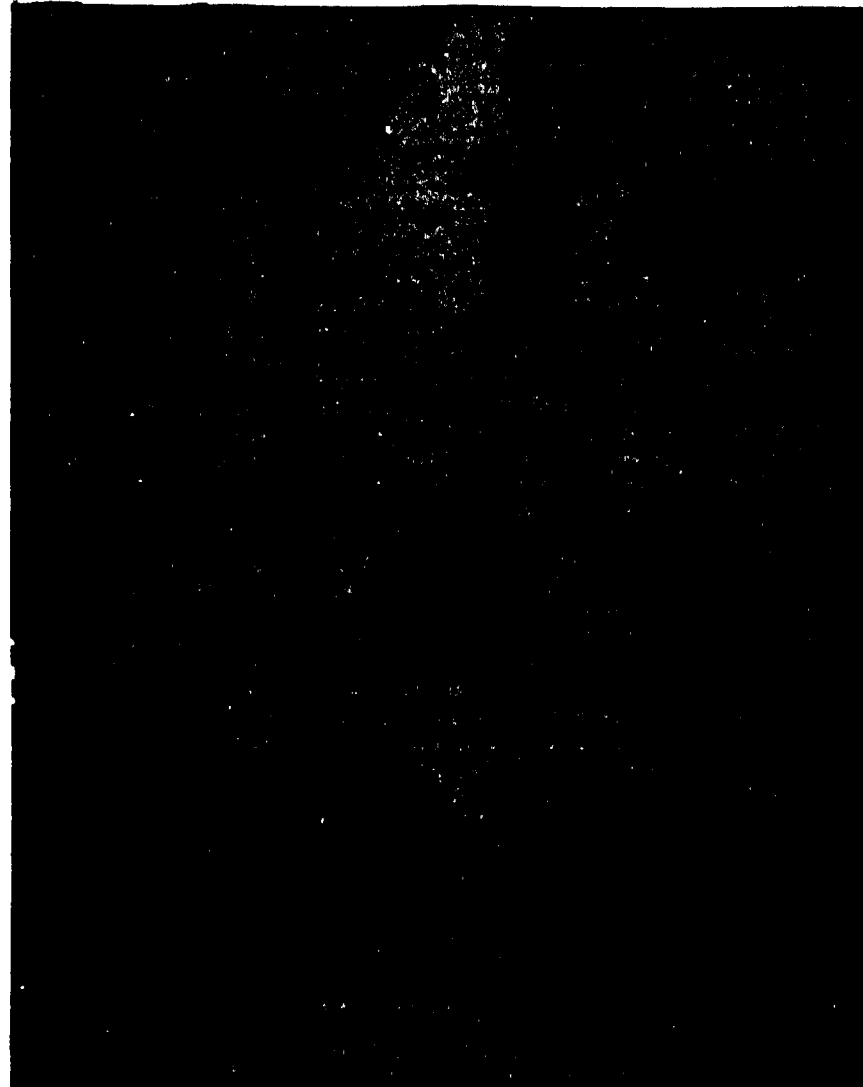
Heribert Barrera
obra el foc (plana 3)

Catalunya viurà a partir del dia 20 de març un procés cabdal que ha de configurar el seu futur com a poble. Del Parlament català i del seu govern dependrà que es prengui un vessant o l'altre i en aquest context l'aspecte religiós en quedarà, d'alguna o altra forma, afectat.

CATALUNYA CRISTIANA ha volgut saber què pensen sobre la religió, l'Església i les seves institucions, l'ensenyament i un munt de coses més els secretaris generals dels partits amb representació parlamentària.

Les entrevistes sortiran per rigorós torn alfabètic i amb elles volem oferir als nostres lectors uns elements més de judici que els puguin orientar responsablement a l'hora de disposar el seu vot.

Segons el professor Carlos Ottolèghi

Els accidents de trànsit, el vuitè pecat capital

MADRID. - Al centre Ramon y Cajal de Madrid ha tingut lloc el I Cap de Setmana Traumatològic del 1980, que ha estat organitzat pel departament de traumatologia.

A la reunió hi assistiren set-cents traumatòlegs espanyols i portuguesos i, com a convidat especial, el traumatòleg argentí, professor Carlos Ottolèghi.

El professor Ottolèghi ha manifestat que la causa principal dels traumatismes actuals són els accidents de trànsit, als quals ha qualificat de vuitè pecat capital i ha remarcat que el 93 per cent dels mateixos són deguts a falles humanes.

Afegí que els accidents esportius i els produïts a la llar, degut a la mecanització de la vida moderna, són una altra de les causes destacades de la morbiditat traumatològica.

Per la seva banda, el doctor Palacios

Carvajal ha remarcat que la morbiditat d'aquesta malaltia en la població és d'un 43 per cent de la morbiditat en

general i el tercer lloc en mortalitat, darrera les malalties coronàries i tumors.

Mens. Luigi Bettazzi, amb seu a Ivrea

Un bisbe italià interpretarà un paper en una obra de teatre

El Bisbe d'Ivrea, Monsenyor Luigi Bettazzi - President Internacional de Pax Christi, el prelat de la famosa carta a Berlinguer sobre la discriminació dels cristians en el PCI, l'apas-

sionat defensor dels obrers d'Olivetti, amenaçats d'acomiadament - s'ha transformat en "actor" en el Teatre Giacosa d'Ivrea, ple de gom a gom, interpretant el paper del Bisbe Varomondo Arborio que, cap a l'any 1000, va combatre, inclús a força d'excomunió, el rei Arduino d'Ivrea, en l'obra dramàtica de Giuseppe Maria Muso.

Els comentaris a la interpretació del bisbe (que durà només vuit minuts) han estat contradictoris quant a qualitat artística.

En el debat que segueix a la representació, monsenyor Bettazzi, que ha estat en simple clergyman, ha donat, indirectament, una altra explicació de la seva intervenció: "devenim al Rei Arborio la nostra història d'avui i la nostra comprensió d'una legítima autonomia entre el poder civil plenament responsable i el poder religiós que illumina i sol·licita. Però hem també de reconèixer que l'Església, sense el prestigi de la riquesa, és una Església més forta, perquè és la verdadera."

Un home que arribà a tot el poble

El vinent dia 26, centenari d'en Josep M. Folch i Torres

El proper dia 26 d'aquest mes de febrer, s'escaurà el centenari del naixement de Josep Maria Folch i Torres, un home que aconseguí arribar a l'ànima del poble com molt poc escriptors catalans ho han fet. Un home del qual el crític literari Joan Triadú deia no fa poc: "Per una gran quantitat de gent, i de gent popular i senzilla sobretot, fou gairabé l'únic escriptor català freqüentat, perquè també era l'únic durant una època, que es feia llegir per tota mena de gent".

CATALUNYA CRISTIANA es suma a l'homenatge que Catalunya li rendirà tot recollint en els propers números treballs especials sobre la seva figura i al seva obra; i també publicant un dels seus llibres en forma de fascicles setmanals.

Avis als distribuïdors i lectors

CATALUNYA CRISTIANA A 30 PTES.

A partir del pròxim número (Nº 22, amb data del 24 de febrer a l'1 de març), igual que tota l'altra premsa de Barcelona, el nostre periòdic es vendrà al preu de trenta pessetes.

Aquest augment, justificat per la pujada general dels costos, no afecta a les subscripcions en curs. El preu de les subscripcions, a partir del dia 24 de febrer serà de 1.500 ptes.

Esperem que tothom comprendrà aquesta mesura que no depèn de la nostra voluntat.

El lector escriu

La droga i els drogadictes

Volem aclarir des del principi que no escrivim amb el propòsit de criticar ni atacar ningú. La nostra intenció és diferent: per alguns, insensat; per altres, de bojos, tal vegada per a uns quants i a aquests ens dirigim especialment és possible que la idea valgui la pena.

Som un matrimoni de mitja edat, aragonesos residents a Algeciras, que hem viscut durant molt temps en el nostre món particular, tractant d'acomplir com a cristians de no robar, no matar i missa cada diumenge. Però un bon dia Déu va sortir al nostre encontre d'una altra manera i ens va fer entrar en contacte amb la problemàtica de les persones atrapades per la droga, ens va donar la idea de recollir les a casa nostra, d'ajudar-los a sortir-ne del seu infern i a recuperar la seva llibertat interior. Posteriorment hem entrat en contacte amb aquestes persones en un ambient no menys dramàtic i necessitat: el món de la presó. Hem tingut i tenim col·laboracions magnífiques, però el treball ja ens ha desbordat i amb gran dolor de cor hem de dir "no" a paresangoixats que demanen un ajut per a algun fill.

Per això, creiem que ha arribat l'hora de començar una nova etapa i per a què això sigui realitat estem disposats a fer tot el que calgui fins renunciar-ne del tot, en quant la situació ho requereixi, a la feina i al sou que tenim per a viure. Però la nostra renúncia i el nostre lliurament no són suficients; necessitem uns mitjans materials que no

tenim. A més d'aportacions en diners, necessitaríem disposar d'una finca d'uns 30.000 m2, proveïda d'aigua, situada en algun lloc tranquil i allunyada de qualsevol nucli de població important la qual cosa creiem imprescindible per a aquestes finalitats. Allunyar el drogadicte, del medi ambient en el qual es atrapat, doncs d'altra manera es incapaç de vencer elements per al sosteniment material. Si Donar feina a les persones que estiguen en tractament

L'experiència ens ha demostrat que aquests tres factors són imprescindibles per a obtenir un bon resultat en la teràpia dels drogadictes.

Es possible que hom pensi que això és una missió que correspon a la societat, i té raó, però, sense preguntar-nos què és el que la societat està fent en aquest camp, volem parlar d'altres dues necessitats més profundes i importants que acostuma a tenir el drogadicte i que la societat no acull amb generositat Déu i amor.

Si volem que el drogadicte s'allunyi de la droga només tenim, al nostre entendre, dos camins. El primer consisteix en que el drogadicte deixi la droga per por, no importa si a la llei o a la mort, ja que estem veient que aquesta motivació té poc poder. L'altre camí consisteix en oferir-li a canvi de la droga, quelcom molt millor i oferir-li de manera experimental, només així es llurara voluntàriament al canvi. Aquest "quelcom" només pot

ésser Déu i la manera només pot ésser l'amor. L'home refusa Déu quan se li presenta en idees, però no el refusa quan se li presenta en amor, perquè ésser estimat és la necessitat vital més important per a l'home. Aquest ha estat el nostre sistema i serà el que emprem si Déu vol que aquesta obra tingui endavant. Sabem que no és molt el que nosaltres dos podem aconseguir, però no estem sols. Comptem amb la col·laboració d'un equip de persones i de diverses comunitats de cristians seglars que pensen, com nosaltres, que el nostre esforç l'hem, de realitzar nosaltres i estem decidits a tot amb l'ajut de Déu i dels homes de bona voluntat.

Nicanor Calvo - Elena Gimeno (Algeciras)

Els lectors que desitgin col·laborar, poden adreçar-se a: Avda. Virgen del Carmen, 81 Algeciras (Cádiz). Tels. (956) 66 33 42.

TELEF. BARCELONA (93) 253 63 10 SARAGOSA (976) 27 47 89 VALENCIA (96) 325 33 67.

Festa en el dia de la Patrona de Catalunya

"El Consell de Treball" ha fet públiques les nostres festes, però hi trobo a manca i sobrar, al mateix temps, alguna. I si no, ho veig així: La Verge de Montserrat no és festa, tot i com se sap, és la Patrona de Catalunya. Cree que podria fer-se per exemple, en lloc de St. Jaume, la veritat, no és estrany que no sigui inclosa?

També es podria seguir fent la festa de l'Assumpció, en lloc de la Verge del Pilar, ja que són més

nostres, aquest és el meu parer. De passada diré que aquest setmanari ens agrada molt, ens calia una publicació d'aquest caire, amb sols llurs temes espirituals i d'altres. Darrerament hem tingut l'agradable sorpresa de la secció de Jardineria. Si pot ser ens agradaria que sortís més sovint.

R. Guinart (Barcelona)

Campanya contra la fam

Aquestes ratlles van destinades a buscar la vostra ingeniositat al temps que valuosa col·laboració. Gràcies a Déu, cada vegada va infiltrant-se més l'esperit de la "Campanya contra la Fam al Món", però encara és possible fer més, molt més. Heus ací la nostra idea, senzilla, elemental i fàcil de posar en pràctica. En cada llar seria interessant destinar una caixeta o guardiola per petites aportacions familiars a la Campanya.

Per exemple: Una entrada d'espectacle, una consumició uns cigarrets, un caprici, etc. i moltes altres coses més que l'amor envers els germans que viuen en condicions sovint inhumanes ens pot suggerir.

Quin merit tenim de poder viure folgadament? I si nosaltres estiguéssim en el seu lloc i ells en el nostre?

Ningú escolleix el seu propi brecol, però l'amor i la justícia urgeixen al cor noble i generós.

De petites gotes d'aigua es formen els mars; amb petites gotes de caritat multiplicades a l'infinit es pot

retornar l'esperança i l'alegria de viure a una gran multitud d'éssers humans, germans nostres.

Això és estimar segons el cor de Déu. Ajudeu, per favor, a la "Campanya contra la Fam", no us en penedireu, recordeu: El cent per u, qui dona més.

M. Lluïssa Massó de Regard (Castellterçol)

Publicitat per CATALUNYA CRISTIANA

Sóc subscriptor del vostre setmanari.

Com que suposo que són grans les vostres dificultats econòmiques en el moment de llançament, com tot altre periòdic, em pregunto perquè la publicitat comercial no podria ajudar-vos un xic? Sóc fill de Vic i aquí surt un setmanari que es diu "El nou-9". Encara que el compro i el llegeixo força, no conec a la seva directiva, però estic convençut que un dels mitjans que ha ajudat a remuntar-se, ha estat l'esmentada publicitat, que n'hi ha molta i en cada pàgina.

Més que una carta al Director voldria que aquestes lletres meves fossin una crida a tots els industrials i cases comercials importants de Catalunya perquè potenciessin també aquest vostre i nostre setmanari, gairebé l'únic que s'esforça a promoure els calors de l'esperit, i això amb optimisme, clar i català.

R. S. (Vic)

Avisos i comunicats

Barcelona

Recés per a religiosos

Tindrà lloc a la Casa d'Exercicis de Sarrià, el dia 24 de febrer, a càrrec de Mn. Francesc Muñoz. Per informació: Casa d'Exercicis de St. Ignasi, Dr. Amigant, 32, Barcelona-17 Tel. 203 88 62.

Institut d'Humanisme i Teologia

Introducció històrico-teològica als llibres de L'A.T.: "Des dels orígens del poble de Déu fins l'època dels jutges", pel professor Vicens Borràgan, de l'Institut pontifici d'Alcobendas-Madrid. Dies 19, 20, 21 i 22 de febrer (de dimarts a divendres), de 8 a 9,30 de la tarda, al Saló Penyafor, C/. Bailén, 10, Tel. 246 33 00.

Unió Espiritual de Mares

Dimecres, dia 20 de febrer, a les 5,30 de la tarda, al C/. Rosselló, 223; "Patint... i plorant en aquesta vall de llàgrimes", a càrrec de Alvar Maduell.

C. A. F.

Dissabte, dia 23, a les 18 h; "Cultural Musical", obres de Bach, Mozart i Schumann. Diumenge, dia 24, a les 17 h.; recés per a adults, a càrrec de Mn. J. Fàbregas. Lloc: C. A. F., Rda. Universitat, 27, 1er. Tel. 302 30 75.

Facultat de Teologia de Barcelona

El dimecres, dia 20 de febrer, a la Secció de St. Pacià de la Facultat de Teologia de Barcelona, C/. Diputació, 231, trindrà lloc una Taula rodona sobre: "Pressupòsits filosòfics en l'actual reflexió filosòfica sobre l'accés a Déu". Actuarà de ponent Pere Lluís Font, professor de la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona. Participaran els següents professors: J. M. Coll (Antropologia Teològica); J. J. Vives (Trinitat) de la Secció St. Francesc de Borja; A. Marqués (Hermenèutica Filosòfica) i J. M. Rovira Bellosó (Déu i Tri) de la Secció de St. Pacià. Moderador: A. Rodríguez, de la Facultat de Filosofia i Ciències de l'Educació de la Universitat de Barcelona.

Centre Cristià dels Universitaris

Curset: "Ciència, Tecnologia i Futur de la Humanitat a finals del s. XX. Anàlisi Crítica i Reflexió cristiana". Dimarts 25 de febrer. INFORMÀTICA I SOCIETAT, per Josep Amat. Dilluns, 25 de febrer. 00MANIPULACIO BIOLOGICA per R. M. Nogués. Lloc: C/. Villarroel 81, Tel. 323 33 68.

Facultat de Teologia (Secció St. Francesc de Borja) Seminari de Bioètica

Curs de Preparació per a l'Educació Sexual Orientat a Infermeres (A. T. S.). Responsable del Curs: Dr. Francesc Abel, S. I. amb la col·laboració de disset especialistes. Curs A: Biopsicologia de la sexualitat del divendres 22 al diumenge 24 de febrer; Curs B: Sexologia psicopatològica, del divendres 21 al diumenge 23 de març. Les sessions se celebraran al Centre Borja, des dels divendres, a les 17 hores, fins diumenge a les 19 hores. Serveis de: dinar, pensió completa i guarderia. Places limitades. Per informació: Centre Borja, C/. Llareses 30, Sant Cugat del Vallès (Barcelona). T. 674 11 50.

ca, del divendres 21 al diumenge 23 de març. Les sessions se celebraran al Centre Borja, des dels divendres, a les 17 hores, fins diumenge a les 19 hores. Serveis de: dinar, pensió completa i guarderia. Places limitades. Per informació: Centre Borja, C/. Llareses 30, Sant Cugat del Vallès (Barcelona). T. 674 11 50.

Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia

Quaresma, temps de pregària per a potenciar l'amor. Durant la Quaresma i fins a la Pentecosta, els diumenges, a 2/4 de 8 de la tarda, a l'Oratori de St. Felip Neri de Gràcia, c/ Sol, 8 celebrarem la pregària de les Vespres, en un espai de silenci, de repòs de l'esperit i de germanor, per obrir-nos més a Déu i estimar amb caritat sentida.

SIMBOLITZ COMPOS

Girona

Parròquia de St. Martí d'Arenys de Munt

L'Orquestra Simfònica "ESTELA" de Barcelona donarà, A. D., un concert en el temple parroquial d'Arenys de Munt, el proper diumenge, dia 24 de febrer, a les 6 de la tarda, conjuntament amb la "CORAL DEL REMET" de la mateixa vila. Serà per Arenys de Munt un esdeveniment cultural solament comparable amb el concert de l'any passat que donà "L'Orfeó Català" i que omplí de gom a gom el temple gòtic del s. XVI dedicat a St. Martí de Tours. L'entrada serà lliure.

Trobada de joves cristians del Maresme

Tindrà lloc a Pineda del Mar, a l'Escola St. Jordi, el proper dissabte 23 de febrer, a partir de les 8 del vespre. El tema que es tractarà serà: "La importància de les coses petites". El programa és el següent: Acolliment - Presentació del tema- Reflexió personal- Reflexió en grups - Posada en comú - Celebració de l'Eucaristia - Animació i comiat. La Trobada va dirigida als nois i noies de més de 15 anys i l'organitza la Coordinadora de Joves Cristians del Maresme, en la que hi ha representats els següents moviments: Escoltes, Mijac, Hora 6, Adsis, Encontres, Colònies i Catequistes. Per informació Tel. 33.05.25

Grups de pregària i d'amistat

El dia 24 de febrer hi ha el Recés Quaresmal per a tots els grups d'oració. Serà a les 4,30 de la tarda, a les Adoratrius de Girona.

Seu d'Urgell

Delegació diocesana de Formació Permanent

Ha organitzat una tanda d'Exercicis Espirituals per a sacerdots, al Sant Crist de Balaguer, els dies 18-22 de febrer. La dirigirà el P. Josep Rambla, sacerdot especialment dedicat per la Companyia de Jesús a aquest ministeri, a Catalunya.

La mateixa Delegació diocesana realitza també el CURS DE FORMACIO PERMANENT 1980.

Enguany el tema és: "L'existència de la Revelació en l'Església, una reflexió teològica i catequètica sobre les mediacions eclesials de la fe". El curs té vuit temes i es donarà en trobades quizenals fins al 7 de juny. Hi poden participar sacerdots, religiosos, religioses i laics.

Seminari del poble de Déu

El proper 24 de febrer la comunitat Seminari del Poble de Déu celebrarà un encontre general per a tots els qui desitgin participar-hi amb el tema: "La presència dels cristians en la societat actual: l'evangelització".

La trobada estarà amenitzada per cançons del Grup Gènesi.

Tindrà lloc a BADALONA, al Col·legi Champagnat, C/. Dos de Maig, 67. Hora: de 5 a 8 tarda. Informació: C/. Juan de la Cierva 3-5, ent. 2.º. Tel. 389 26 71 de Badalona. O bé: Passeig St. Joan 79, 2on. Tel. 25745 54 de Barcelona.

Condicionaments sociològics del fet religiós i evangelitzador, avui

Mossèn Joan Bestard i Comas, vicari episcopal de Mallorca i llicenciat en sociologia i teologia, els dies 25, 26, 27 i 28 de febrer (de dilluns a dijous), farà un curset sobre "Els condicionaments sociològics del fet religiós i evangelitzador, avui", de dos quarts de 8 a dos quarts de deu del vespre, al Centre d'Estudis Pastorals (Rivadeneyra, 6, 4t. Barcelona-2). Matrícula: 750 ptes. Horari de secretaria: de 10 a 1 i de 5 a 7. Tel. 317 48 58.

El cristià i la política

El 21 de juny de 1979 el cardenal Jubany va pronunciar una conferència al Club Siglo XXI, de Madrid, sobre «Neutralitat política de l'Església Fonaments i conseqüències». Aquesta conferència va tenir una gran ressonància tant per la profunditat i l'actualitat del tema com per la forma clara d'exposar-lo.

El doctor Jubany, després d'afirmar la no bel·ligerància política per part de l'Església, feia constar explícitament que «els cristians actuen en política per raons de tipus social, econòmic o jurídic; poden fer-ho també per motivacions espirituals i morals, en funció de les seves pròpies conviccions de la vida i aquestes, les busquen, a més de l'Evangeli, allà on volen».

La Conferència episcopal francesa en el document aprovat a l'Assemblea plenària de Lourdes, celebrada del dia 23 al dia 30 d'octubre de 1972, declarava entre altres coses: «una de les característiques de la vida de l'Església durant aquests últims anys és que, cada vegada més, els cristians s'han sentit cridats a intervenir col·lectivament en matèria política.» I hi afegien: «Molts cristians són sensibles a les ombres i a les feixugueses de l'acció política. D'altres s'inclinen a esperar-ho tot d'aquesta acció». «Els qui titllen la política d'infàmia; se'n fan sovint una idea molt migrada. Més enllà de les seves defallències i les seves corrupcions, de les seves frivolitats, l'acció política es proposa un objectiu fantàstic més exactament, encara àdhuc a través d'aquestes falles: tendir cap a una societat en la qual cada ésser humà reconeixeria en qualsevol altra ésser humà el seu germà i com a germà seu el tractaria. Per tant, tot cristià s'ha de sentir afectat per la política».

D'una altra banda, el cardenal Villot, en una carta adreçada a la 60ª sessió de les Setmanes Socials de França, celebrada a Lió del dia 5 al dia 10 de juliol de 1973, deia sobre el tema elegit, «Cristians i Esglésies en la vida política»: «Els cristians són evidentment cridats a exercir llurs responsabilitats polítiques en el quadre de les formacions i de les constitucions pròpies de llur societat, barrejats amb llurs conciutadans, creients i no creients. Hi entra en joc el respecte a l'autonomia de la societat política i de l'Església, el respecte a la responsabilitat del creient. Aquesta afirmació significa que cada cristià ha d'il·luminar la seva consciència a la llum de l'ensenyament social de l'Església. L'Evangeli no és neutre: no és indiferent».

Amb tot, fou Pau VI qui, en la carta apostòlica «Octogesima adveniens», publicada el 14 de maig de 1971, establí la doctrina que hom ha de considerar com a fonamental i normativa pel que fa a la participació dels cristians en la política: «el pas a la dimensió política expressa també una exigència actual de l'home: un repartiment més gran de les responsabilitats i de les decisions. Aquesta aspiració legítima esdevé més manifesta a mesura que creix el nivell cultural i augmenta el sentit de la llibertat, i l'home s'adona més que, en món obert cap a un esdevenidor insegur, les opcions d'avui condicionen ja la vida de demà (n. 47).»

I afegia encara (n. 51): «les organitzacions cristianes, sota llurs formes diverses, tenen igualment una responsabilitat col·lectiva. Sense reemplaçar les institucions de la societat civil, han d'expressar, a llur manera i ultrapassant llur particularitat, les exigències de la fe cristiana per una transformació justa, i per consegüent necessària, de la societat».

A la llum d'aquesta doctrina eclesial, ben definida, i de les realitats que han de configurar el futur de la política catalana, els nostres bisbes han redactat la nota col·lectiva sobre l'obligació moral que tenen els ciutadans d'anar a votar en les eleccions convocades per al proper dia 20 de març. La seva lectura atenta s'imposa a tot cristià responsable.

La inhibició, que no es troba justificada per cap raó objectiva, resultaria una claudicació culpable dels compromisos cívics que afecten greument la consciència dels cristians.

Es per això —i sense hipèrbole— que l'exercici responsable del vot resulta un acte de virtut.

C. C.

Eleccions al Parlament: Els líders catalans parlen sobre qüestions religioses (1)

Heribert Barrera: «L'actitud d'E.R.C. davant del fet religiós és de profund respecte».

Heribert Barrera i Costa, doctor en ciències físiques, llicenciat en química i en matemàtiques i enginyer químic, és el secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya. Barrera ha estat un home que des de sempre ha lluitat per Catalunya. Ací trobem el seu pensament i el del partit d'Esquerra Republicana des de l'angle religiós.

«Profund respecte al fet religiós»

C.C. Catalunya és una nacionalitat que a través dels seus esdeveniments històrics ha estat fortament configurada pel cristianisme i per l'acció de l'Església.

Si no amb tanta força, la realitat actual és que a Catalunya, segons ISPA i per posar un exemple indicatiu, assisteixen a missa el diumenge un milió de persones.

El cristianisme segueix inspirant el comportament humà de moltes persones i de molts grups de la nostra terra i com creieu que el polític i el governant català han d'assumir tota aquesta realitat?

H.B. L'actitud del nostre partit davant el fet religiós és el d'un profund respecte. Som fermes partidaris de la més absoluta llibertat religiosa i del reconeixement de la tradició cristiana de Catalunya i del que significa el fet de que la religió amplissimament segueix a la nostra terra sigui la catòlica.

El nostre punt de vista de sempre, és la necessitat de separar l'Església i l'Estat. Amb tot, aquesta separació no vol dir que una i altra s'hagin d'ignorar.

Cristians convençuts que militen dins l'Esquerra Republicana, i n'hi ha un gran nombre, inclús en els llocs més elevats de la nostra jerarquia interna.

«Que el divorci sigui possible»

La valoració de la institució familiar com a cèl·lula bàsica de la societat, i dels valors humans inqüestionables de tota mena que la mateixa sustenta, és un fet reconegut en tots els països, a partir de la Declaració dels Drets de l'Home.

Essent així tots els governs i polítics d'arreu del món se senten obligats a defensar i protegir la família, els seus valors i els seus drets i quin s'actituds us semblen adients per realitzar aquesta tasca, a casa nostra sobretot tenint en compte els problemes que avui es plantejen, sobre la família, com són el divorci, l'avortament, etc?

H.B. El nostre partit Esquerra Republicana està d'acord amb la importància de la família com una institució bàsica de la nostra societat. I per tant, estem a favor del tot el que pugui significar el protegir-la i consolidar-la.

Referent a la problemàtica del divorci, som totalment partidaris de que aquest sigui possible per a tots aquells que el considerin compatible amb les seves conviccions. Nosaltres desitjariem que hi hagués una llei oberta, que no volgués establir necessàriament criteris de culpabilitat ni el fos excusativament difícil.

En quan el tema de l'avortament, creiem que és una qüestió personal de consciència. Entenem que dintre unes certes normes a establir, caldria despenalitzar l'avortament. No obstant, som conscients del trauma que en tots els aspectes significa, i per tant, desitjariem que fos possible crear les condicions necessàries perquè no calgués recórrer a aquest darrer extrem.

Sobre el reconeixement social dels fills naturals, heig de dir que sempre hem cregut que de fills sols n'hi pot haver d'una classe. Per tant, estem en contra tot el que pugui significar minvar els drets dels fills nascuts fora del matrimoni institucionalitzat.

«Pluralisme en matèria d'ensenyament»

C.C. L'ensenyament és un dels elements primordials dels que més preuats que constitueixen el bé comú dels ciutadans d'un país, al qual han de tenir dret sense condicionaments, ni econòmics ni discriminatoris de cap mena.

Per aquesta raó les institucions estables tenen l'obligació de vetllar i garantir aquesta llibertat perquè sigui una realitat completa l'exercici d'aquest dret i com creieu ha d'orientar-se la política educativa a Catalunya perquè compleixi les seves finalitats pròpies?

H.B. Esquerra Republicana referent a la temàtica de l'escola és partidària del pluralisme en matèria d'ensenyament. Nosaltres voldríem una escola ciutadana que superés els fets dilema: escola pública, o escola privada. En tot cas, que quedí ben clar que respectem el dret dels pares d'escollir l'escola de llurs fills, així com el dret d'establir escoles fora del sistema de l'escola pública.

Pel que fa referència a subvencions, creiem que només han d'ésser subvencionats els establiments on l'ensenyament sigui gratuït. Una cosa ha de quedar clara: quan les necessitats socials són tantes i els mitjans per

satisfer-les són tan migrants i limitats, Esquerra Republicana no pot admetre certs tipus de subvencions, que equivalen a pagar les lliçons de dansa o d'equitació.

Referent als col·legis religiosos, haig de dir que nosaltres, en conseqüència amb el que he dit abans sobre el fet religiós, creiem que els religiosos, com qualsevol altre ciutadà, tenen dret a regir escoles.

«Consideració i respecte davant les institucions de l'Església»

C.C. El paper de les institucions l'Església a Catalunya, dins del context general de l'Església espanyola ha estat, una i altre vegada, reivindicatiu i incoherent respecte de la identitat i peculiaritats de les nostres institucions nacionals, creieu que aquesta trajectòria pot ajudar en el futur a afirmar el reconeixement de la nostra personalitat per la qual malda amb tanta tenacitat la Generalitat?

H.B. L'actitud d'Esquerra Republicana davant l'Església amb les noves institucions es de total consideració i respecte. Al mateix temps, vull afirmar que tenim plena consciència del que l'Església representa en el nostre país.

Voldria destacar que dels esdeveniments més significatius dels darrers temps en el món religiós, amb una repercussió en el món civil, ha estat el Concili Vaticà II i l'aggiornamento que introduí dins l'Església el Papa Joan XXIII. No podem oblidar les conseqüències pràctiques que tot això tingué per a Catalunya durant el període del franquisme. Amb justícia cal remarcar que no poques vegades l'activitat conspiradora, durant molts anys del franquisme, tingué lloc en locals de l'església. Aquest és un fet important que no podem oblidar...

«Voldríem unes relacions cordials»

C.C. La visió de l'església local no ens pot fer perdre la perspectiva de l'Església universal com una institució vàlida que treballa actualment i lluita arreu per la pau, per la llibertat i per la justícia entre els homes i entre els països i és possible articular, d'alguna manera, relacions internacionals amb l'Església i amb els seus organismes més representatius en una acció conjunta de Catalunya i l'Església sobre matèries que atenyen als valors esmentats?

H.B. Si el nostre partit, Esquerra Republicana, sortís guanyador de les eleccions al Parlament de Catalunya, desitjariem tenir unes relacions amb el Vaticà com les que mantenen les democràcies occidentals.

I en quan amb la Conferència Episcopal Catalana, haig de dir que desitjariem també unes relacions cordials amb els bisbes catalans, no solament per complir amb la Constitució sinó per creure sincerament que és una institució molt important en la vida del nostre país.

Josep Maria Pàmies.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR

Setmanari Popular d'informació i cultura religioses.

Redacció i administració: carrer de València, 224, 1r. Barcelona-7. Telèfons: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.05, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar.

Sots-director: Francesc Malgosa.

Redactor en cap: Antoni Plaça i Mateu.

Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamisans.

Compaginació: Eugènia Vidal.

Col·laboradors habituals: Esteve Busquets i Molas, Climent Forner, Albert Pera, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavín, Josep M. Aragonès, Josep Faulí, Enric Planas, Vicenç Nolla, Xesc Soli, Guillem del Món, Planchol.

Documentació: Ferran Camps.

Publicitat: Carlos Carrero.

Administració: Joan Manuel Checa.

Composició: Agustí Condal.

Coordiació: Oriol Camps i González.

Impremta: EMSA. Carrer de Lúria, 35. Barcelona, 9.

Dipòsit legal: 14.387.

Heribert Barrera es «confessa»

D'on sou fill?

De Barcelona

Assistíeu a una escola religiosa?

— No

Quin record guardeu de la primera comunió?

— No l'he fet

Quin home religiós us ha impressionat?

— Mes d'un m'ha impressionat i m'és impossible de dir quin d'ells m'ha impressionat més

Quina virtut admireu més?

— La fidelitat a un mateix

Quin vici detesteu més?

— La hipocrisia

Heu fet mai exercicis espirituals? Quin record en guardeu?

— No n'he fet

Quin record teniu del vostre casament?

— Un record d'autèntica emoció

Con nasqué la vostra vocació política?

— De tota la vida he estat barrejat en les lluites polítiques i socials perquè el meu pare, hi participà molt activament. Potser si hagués de marcar el moment més significatiu diria que fou l'octubre de 1934 quan el meu pare, aleshores conseller de la Generalitat, fou empresonat i en perill de condemna de mort.

Celebreu el Nadal?

— Sí que el celebrem, i el pessebre l'hem fet durant molts anys

Per vos, que representa Jesucrist?

— Crec que la moral que predicà és

una de les bases de la nostra religió i de la més autèntica tradició catalana.

Els vostres fills us han fet mai cap pregunta religiosa?

— No tinc fills; només un noi afiliat que mai m'ha fet preguntes d'aquesta mena

Sou partidari de celebrar festes religioses?

— Per què no?

Quin home del món religiós destacàreu més?

— Crec que, pel lloc que ocupa, pel que significa en la política de l'Església i per la seva activitat, el Papa Joan Pau II

Què representa Montserrat per Catalunya?

— Continua significat molt, i crec que és bo que sigui així, mentre Montserrat sigui el que és avui, està clar

Teniu devoció per algun sant en particular?

— Admiro molts sants, si és cert el que d'ells s'explica. Per exemple Sant Francesc d'Assís i Sant Martí

Què en penseu de la mort?

— M'acosto a l'edat de resignació davant la mort. Voldria que m'arribés de cop i en plenes facultats. Per ara no la temo

I del més enllà?

— Com tothom, desitjaria que existís

Heu llegit algun llibre religiós?

— La Bíblia gairabé sencera. Així com molts altres llibres: Santa Teresa, Sant Agustí, Kempis.

Representació d'una obra teatral de Karol Wojtyla

ZURICH. — El Stadttheater de Lucerna presentarà, durant les setmanes internacionals de Música 1980 una obra del Papa Joan Pau II. Es tracta de «El taller de l'orfebre», meditació teatral sobre l'amor i el matrimoni, escrita per Karol Wojtyla fa vint anys, quan l'actual cap de l'Església Catòlica tenia el càrrec de bisbe auxiliar de Cracòvia.

El director del Teatre Municipal de Lucerna, Ulrich Meyer, manifestà ahir als nostres col·legues helvètics que aquesta primícia teatral obeeix a motivacions de tipus personal. Meyer sosté, de fet, excel·lents relacions d'amistat amb el comandant de la Guàrdia Suïssa del Vaticà, qui s'ha fet càrrec de les gestions.

Fins ara, més de mig centenar de teatres de la Suïssa protestant manifestaren el seu interès per l'obra del Papa.

A Lucerna, on «El taller de l'orfebre» serà presentat amb fastuosos decorats i un complicadíssim sistema de projecció de diapositives, l'entrada serà de franc. Aquesta és, segons sembla, l'única condició posada pel Papa.

Aquesta obra teatral ha estat traduïda recentment al català.

Conclusions del Sínode holandès, signades pel Papa

Fidelitat al Concili Vaticà II i unitat en l'Eglésia

El Sínode particular neerlandès ha acabat les deliberacions amb la publicació d'un text de conclusions, la importància del qual ultrapassa els límits de la problemàtica estrictament holandesa. De fonts molt autoritzades s'ha dit que el cas de l'Església neerlandesa, i la solució que marquen les conclusions del sínode, són un «cas test» per a l'Església universal. En tot cas, a hores d'ara, no hi ha lloc al dubte sobre com pensa aplicar el Papa Joan Pau II el seu programa de govern de l'Església anunciat en els seus discursos programàtics i en la seva encíclica «Redemptor hominis». A causa de la llargada d'aquest text tan important, ens hem de limitar a donar-ne el resum difós per l'agència KIPA.

El moment que Joan Pau II signa les 46 conclusions del Sínode holandès. A la seva dreta, el cardenal Baggio, i monsenyor Josep Tomko a l'esquerra

ROMA, 31 de gener. — Al terme de llurs deliberacions, els bisbes neerlandesos reunits a Roma en Sínode particular — el Sínode ha durat vint dies —, han estat adoptades, per unanimitat, un total de 46 conclusions.

Aquestes conclusions poden resumir-se en una de les frases de la introducció del document:

«La doctrina i la disciplina de l'Església són encara avui la norma per a la fidelitat a la comunió fraterna.»

Els sacerdots celibatariis

Hi ha onze punts dedicats als sacerdots. Aquell qui hagi escollit dedicar-hi tota la vida ha de romandre celibatari. La situació dels clergues separats del sacerdoti «serà regularitzada, però no d'un dia a l'altre». Una comissió de bisbes, que haurà d'acabar la seva tasca abans del primer de gener del 1981, informará sobre la situació dels establiments d'ensenyament on actualment professen sacerdots casats.

Els religiosos

Referent als religiosos, se'ls posa en guàrdia contra una «tercera via, viscuda com un estat ambigu entre el celibat i el matrimoni». Els membres del Sínode reconeixen no gens menys que els religiosos poden sentir la necessitat d'una sana afectivitat.

Els laics i les tasques pastorals

Una altra comissió episcopal serà constituïda per «estudiar les diferents formes en les que es poden concretar les activitats dels laics en les tasques pastorals». Pel que fa als «treballadors o assistents pastorals», ha estat refusada «la creació d'un clergat paral·lel que vindria a ser com una alternativa al sacerdoti».

italiana —, el nombre dels que s'ajunten contra la comunitat nacional és difícil de calcular. Els morts en tots aquests anys són presents en el nostre record i ens animen a defensar els valors de la convivència humana i de la pau.

El president de la Conferència Episcopal italiana féu una crida a tots els creients i homes de pau a Itàlia perquè defensin la pau, perquè treballin per remoure les injustícies que alimenten la violència, perquè formin els joves en el camí d'una convivència on es respectin les persones per damunt de tota ideologia.

Contra el «campi qui pugui» en matèria de litúrgia

Pel que fa a la vida eclesial, els bisbes estan decidits a posar fi a les aventures i excessos en el camp de la litúrgia. Inviten els sacerdots a conduir els fidels a la pràctica de la confessió individual.

El document és categòric: «L'absolució col·lectiva queda com un mitjà extraordinari».

Cal refer la comunió

Sobre els mitjans estudiats per a refer la comunió entre els bisbes dels Països Baixos, s'anuncia una reestructuració de la Conferència episcopal, preveient l'augment del nombre de bisbes. Els bisbes s'abstindran de qualsevol declaració que pugui perjudicar un germà en l'episcopat. Contactes més freqüents entre Roma i els Països Baixos seran necessaris durant els pròxims mesos.

Els bisbes demanen que les informacions o acusacions enviades sense el seu coneixement als dicasteris romans siguin verificades consultant el bisbe incriminat o la Conferència.

La contestació

La contestació a l'Església neerlandesa malgrat que sigui en «bona part justificada» no ha d'anar acompanyada de «fanatisme», d'agressivitat, de pressió i de refús de diàleg.

Apèndix

El document publica les disposicions complementàries: Els bisbes estan disposats a arribar a un acord amb el bisbe de Roermonde, monsenyor Gijzen, les acusacions del qual havien provocat la convocatòria d'aquest Sínode particular.

Joan Pau II anuncia que anirà a l'Àfrica

Joan Pau II acabà d'anunciar que realitzarà un viatge a alguns països africans en el decurs d'aquest any. Aquest serà el segon viatge d'un pontífex al continent negre, després del que va fer Pau VI a Uganda l'estiu del 1969. Segons fonts vaticanes no oficials, l'esmentat viatge podria tenir lloc el mes de maig, dos mesos abans de que el Papa vagi al Brasil.

Documents

Permissivisme i consumisme

«Permissivisme i consumisme han guanyat a molta gent, de manera que la identitat de l'home sovint és definida en raó del que hom posseeix. La prosperitat i l'abundància tendeixen a fer creure al poble que és lícit tot el que l'abundància permet i que hom pot avançar pel camí de l'egoisme. Així mateix semblen justificar una llibertat plena en tots els sectors del comportament humà, de forma que en nom de la pretesa llibertat van proposant-se nous models de moralitat.

Atenció! Quan es debilita la fibra moral d'una nació i s'afebeix el sentit de la responsabilitat personal, queda oberta la porta a la justificació de totes les injustícies, de totes les formes de violència i a la manipulació de la majoria per part d'uns quants. Ara, aquest desafiament ja existeix entre nosaltres. Consisteix en la temptació a acceptar com a veritable llibertat el que, en realitat, és només una nova forma d'exclavatge.» (L'Osser. Rom, 30-9-79.)

Justícia i Pau

«La destrucció, ben dit, l'autodestrucció d'aquest món nostre, perill del qual l'home contemporani és ben conscient, també es presenta com una conseqüència de fer prevaldre l'odi sobre l'amor i sobre la justícia, si volem, del mal sobre el bé, en sentit moral. En aquest context adquireix una lluminositat particular aquell «vigileu» de Crist. Es converteix en un gran imperatiu humà, a nivell internacional i universal. Cal sentir el deure profund de pensar i actuar d'acord amb aquest imperatiu i no parar d'invocar la justícia i la pau sobre el món d'avui.» (L'Osserv., 19-11-79.)

Allò que mai no s'acaba

«El temps present és de molta importància en la història de l'Església universal. Han canviat moltes coses. Hom ha descobert molts significats nous i vàlids en allò que volem dir quan parlem de ser cristians. Els fidels han d'afrontar molts problemes nous, ja sigui pel ritme accelerat del canvi en la societat, ja sigui per les noves exigències a què es veu sotmès el poble de Déu: exigències de viure al màxim la missió evangelitzadora. El Concili Vaticà II i el Sínode dels bisbes han suscitat una nova vitalitat pastoral a tota l'Església. Pau VI va formular directrius de renovació molt sàvies, oferint a tot el poble de Déu inspiració i entusiasme per a aquesta obra... Cal no oblidar mai que la tasca de renovació en Crist és obra de mai no acabar.» (Homília del Papa Joan Pau II al Santuari Marià de Konck a Irlanda el 30 de setembre del 1979.)

Grandesa espiritual

«Es manifestació de grandesa espiritual saber reconèixer la veritat de la pròpia culpa i demanar-ne perdó a Crist. Qui sap fer-ho creix en la pròpia dignitat humana.» (D'una homília de Joan-Pau II a Irlanda el dia 29-9-79.)

V. N.

L'emissora de la Santa Seu transmet en 23 llengües i el seu personal pertany a 43 nacionalitats

Joan Pau II visità fa uns dies la seu de Ràdio Vaticana. Acompanyat pels cardenals Casaroli i Guerri i pel director general de l'emissora, pare Robert Tucci, va parlar amb els responsables de les diferents seccions lingüístiques.

Davant d'un grup considerable de dirigents de l'emissora, el Papa pronuncià un discurs que començà amb el distintiu de Ràdio Vaticana: «Laudetur Jesus Christus», una expressió molt familiar a Joan Pau II.

El Papa manifestà que «la Santa Seu, des dels començaments de la radiofonia, endevinà l'excel·lent importància d'aquest mitjà per als fins de l'evangelització, de la comunió eclesial y de la comprensió i solidaritat entre els pobles. La ràdio, en efecte, li oferia una possibilitat de comunicació instantània en les més diferents direccions i sense obstacles de fronteres».

«Sé, per experiència personal, com és esperada la veu de Ràdio Vaticana per a reformar la fe i sostenir l'esperança dels creients», va dir també el Papa. Aquesta «experiència

personal» del Papa pot interpretar-se com l'interès amb que se segueixen a Polònia els programes de Ràdio Vaticana, vehicle amb el que compten els catòlics polacs per a estar correctament informats.

Ràdio Vaticana complirà l'any vinent el 50è aniversari de la seva existència. Fou inaugurada per Pius XI el 12 de febrer del 1931. Des de fa un temps, funciona un nou transmissor d'ona curta de 500 kilowatts i una antena giratòria — per a orientar-la d'acord amb la direcció que es vol donar a les ones — que permet que aquesta emissora pugui sintonitzar amb els països més llunyans.

Actualment, Ràdio Vaticana transmet en 33 llengües i el personal que hi treballa pertany a 43 nacionalitats: homes i dones, pares i mares de família, sacerdots i laics, religiosos de 20 ordes i congregacions. Entre aquests últims, el grup més nombrós pertany a la Companyia de Jesús, a qui se'ls han confiades les tasques d'especial responsabilitat.

En defensa de la vida

El diumenge dia 3, des de la finestra de les seves habitacions, el Papa es va unir als manifestants que procedents de tota Itàlia es reuniren a la plaça de Sant Pere per a celebrar la «Jornada per la vida».

El Papa, dirigint-se a més de 15.000 persones que havien arribat a peu a la plaça de Sant Pere procedents dels pobles del Laci romà, exhortà els fidels a «proclamar públicament la defensa de la vida, fer recordar a tots els ciutadans que quan el dret a la vida d'una persona és violat, s'infringeix un cop al cor mateix de l'ordre moral i jurídic que té com a objectiu la defensa dels béns inviolables de l'home».

«L'Església —continua— defensa el dret a la vida, no sols per respecte a la majestat de Déu, primer donador de tota vida, sinó també per respecte al bé essencial de l'home. En la

Jornada per la Vida es dona una consigna a l'afany de tota persona que desitja el bé social: la d'acollir la vida, defensar-la i promoure-la. Acollir la vida com un do inestimable, que enriqueix a tota la família humana, i li ofereix la invitació de Déu de renovar contínuament la seva esperança. Defensar la vida, especialment la dels més dèbils i desamparats, oposant-se a tot atac que tracti d'humiliar-la, oprimir-la o destruir-la; promoure la vida oferint la pròpia col·laboració generosa a tota iniciativa que afavoreixi la seva elevació vers fites cada cop més dignes».

El terrorisme i l'avortament foren els temes de la missa concelebrada per un grup de bisbes al final de les marxes en favor de la vida que va tenir lloc a la basílica de sant Pere: «Estem en guerra —digué el president de la Conferència Episcopal

La catequesi del Papa

Serioses dificultats en el camí de la unitat

A l'Audiència General del dimecres, 23 de gener, Joan Pau II, aprofitant la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, pronuncià el següent discurs:

Sigueu constructors de comunió

Caríssims germans i germanes:

La setmana de pregària per a la unitat dels cristians, que s'està celebrant del 18 al 25 de gener, ens crida una altra vegada a reflexionar i pregar amb més gran intensitat per la perfecta restauració de la unitat de tots els cristians. Cada any que passa es fa més urgent la unitat. I aquesta setmana especial de pregària, es converteix com en una ocasió anyal per a un examen de consciència davant del Senyor. Tot i que, malauradament, ens fa constatar d'una manera inevitable que encara no s'ha assolit la unitat y que resten divergències entre els cristians, amb tot, també posa de relleu que el Senyor i l'Esperit Sant estan presents i operants entre els cristians, que es manifesten cada vegada més sensibles per les qüestions de la unitat. Particularment en aquesta setmana, catòlics, ortodoxes, protestants, es reuneixen per pregar junts. Aquest posar-se així davant del Senyor es ja una resposta positiva a la seva crida a la unitat, i es l'expressió de la voluntat comuna i del comú compromís per a continuar, amb obediència a la fe, vers la plena unitat.

Tanmateix, la recerca de la unitat, i especialment la pregària, han de comprometre'ns a tots, perquè com ha dit el Concili Vaticà II, «la preocupació per establir la unitat afecta tota l'Església, tan als fidels com als pastors, i a cadascun segons la seva pròpia capacitat» (Unitatis Redintegratio 5). Per això, en la meua exhortació apostòlica sobre la catequesi, seguint els suggeriments presentsats pel Sínode dels Bisbes de 1977, he cregut necessari subratllar l'importància de la formació ecumènica.

Efectivament, «la catequesi no pot restar aliena a aquesta dimensió ecumènica quan tots els fidels, segons la seva pròpia capacitat i la seva situació a l'Església, són cridats a prendre part en el moviment vers la unitat» (Catechesi Tradendae, 32).

Profunditzar en la pròpia fe

Una adequada dimensió ecumènica a la catequesi disposa als cristians, no sols a percebre el significat i l'importància de la unitat de l'Església, sinó a fer-se veritables constructors de comunió amb la pregària, la paraula, amb l'acció de tota la vida cristiana. Aquesta formació, d'una banda, ajudarà als mateixos cristians a profunditzar en la pròpia fe, per a tenir conviccions més sòlides, i, d'altra banda, els posarà en condicions de conèixer millor i estimar els altres cristians, facilitant així la recerca comuna del camí vers la plena unitat, amb tota veritat (Cf. ib). D'aquesta manera, la recerca de la unitat torna a entrar en les preocupacions normals de l'activitat pastoral de l'Església, i és cridada a assumir dimensions de prioritat. El Concili ha exhortat «a tots els fidels catòlics que, reconeixent els signes dels temps, participin amb diligència en la tasca ecumènica» (Unitatis Redintegratio, 4).

«Que vingui el teu Regne»

La importància que té la unitat dels cristians es pot percebre clarament en el tema escollit enguany per la comissió mixta entre els representants de l'Església Catòlica i del Consell Ecumènic de les Esglésies: «Que vingui el teu Regne» (Mt. 6, 10). Així s'ha volgut recordar que la unitat dels cristians està en estreta relació amb la vinguda del Regne de Déu als homes, s'inserta en el disseny salvífic de Déu i té una implicació

que abraça tota la família humana. Crist, anuncia la vinguda del Regne i crida a la conversió: «Arrepentiu-vos, perquè s'acosta el Regne de Déu» (Mt 4, 17). Ell allibera de l'esclavatge del mal, del pecat: «Si trec els dimonis pel dit de Déu, sens dubte que el Regne de Déu, ha arribat a vosaltres» (Lc 11,20). Crist, guareix i rehabilita l'home (Cf. Lc 11,5); mor i ressucita, perquè ha vingut «a donar la seva vida per la redempció de molts» (Mc 10,45); vessa sobre els seus deixebles l'esperit promès pel Pare. (Cf. Act 2,23). Així institueix una nova comunitat amb aquells que l'han acollit com el seu Senyor: l'Església. Ha fundat l'Església en la unitat perquè sigui signe i instrument del Regne de Déu.

Necessitat de conversió interior

La divisió entre els cristians es un esdeveniment contrari a les exigències del Regne de Déu, oposat a la mateixa naturalesa de l'Església, que és el començament i l'instrument d'aquest Regne. A més a més, la divisió entorbeix la proclamació del Regne de Déu, obstaculitza la seva eficàcia, debilitant el seu testimoni. «Fa mal a la causa santíssima de la proclamació de l'Evangeli a tots els homes», havia dit el Decret Conciliar sobre l'Ecumenisme (Unitatis Redintegratio, 1).

Això prové de la permanència parcial de les restes del pecat entre els cristians, de la no plena realització de les exigències del Regne. Precisament per això, el Concili Vaticà II (Unitatis Redintegratio), en tractar de la pràctica de l'ecumenisme, ha parlat d'exigència de conversió interior, de renovació de la ment (número 7), de santedat de vida, d'exigència de pregària pública i privada (número 8), de renovació de l'Església com a més gran fidelitat a la pròpia vocació (número 6).

El Parenostre, pregària per la unitat

Aquestes exigències per a la recerca de la unitat són idèntiques a les que requereix la realització del Regne de Déu: efectivament, l'Església és en camí vers la plenitud del Regne.

El Regne de Déu s'instaura en la història concreta dels homes. Però, com callar que, en aquests temps nostres, es violen els drets de l'home? En molts països creix el terrorisme, augmenta l'angoixa i la por. Tanmateix també en aquestes situacions concretes cal anunciar la vinguda del Regne, per a transformar-les, no sols en llocs de convivència pacífica, sinó encara més, en comunió de vida, en el respecte mutu i en servei dels uns als altres. «El Regne de Déu —escriu sant Pau als primers cristians d'aquesta ciutat de Roma—, és justícia i pau i goig en l'Esperit Sant» (Rom 14,17).

Nosaltres, que creiem en Jesucrist, en qui s'ha manifestat el Regne de Déu, som cridats a convertir-nos en artífexs de reconciliació, de pacificació, de germanor, entre els homes. Som cridats a ser els heralds del Regne de Déu. Però, precisament per això, es fa sentir més viva l'exigència urgent de la restauració de la unitat plena entre els cristians, que els disposarà a donar un testimoni cada cop més eficaç, i per a proclamar, amb major credibilitat, la vinguda del Regne.

Cada cop que resem el «Pare nostre» demanem: «Vingui a nosaltres el vostre Regne». Essent la vinguda del Regne estretament lligada, com he dit, amb la causa de la unitat dels cristians, heus ací com el res diari i repetit del «Pare nostre» pot convertir-se en una intenció de pregària per la unitat.

Demanar cada dia al Senyor la unitat

I hem de demanar cada dia al Senyor la unitat fins que tots els cristians, superades les divergències i assolida la plena unitat de la fe, puguin celebrar i participar plegats a l'única Eucaristia del Senyor, sacrament del Regne de Déu que ve.

Aquesta setmana, ens fa reflexionar sobre tot el que s'ha realitzat en aquest últim any en el camp de la recerca de la perfecta unitat dels cristians. Donem gràcies al Senyor, per tot el que ens ha concedit. Les relacions entre l'Església Catòlica i les altres esglésies i comunitats eclesials s'han desenvolupat amb ritme intens, tant amb les esglésies d'Orient com amb les esglésies i comunitats eclesials d'Occident. El diàleg teològic profunditza en el seu treball positiu. Personalment, encara tinc viu el record de l'encontre fraterno amb el Patriarca Dimitrios I, al Patriarcat Ecumènic; i la nostra pregària tant a l'Església ortodoxa de Sant Jordi, a El Fanar, com a l'Església Catòlica dedicada a l'Esperit Sant. Que l'Esperit de Déu ens guïi fins a la plena unitat.

Certament, en el camí de la unitat, hi han encara dificultats serioses, tant de caire teològic com sociològic. Precisament per això, la setmana de pregària, en tant que eleva a Déu el cor uníson de les veus de tots els cristians que imploren la unitat, ha de renovar y refermar el compromís, caldejar el cor, enfortir l'esperança.

Aixequem, doncs, ara, també nosaltres la nostra pregària, i diguem tots plegats: «Que tots siguin una sola cosa».

(Discurs a l'Audiència General, 23-1-80)

Crònica de Roma

La unió dels cristians, preocupació de Joan Pau II

Si cal assenyalar un tema com absolutament central en Joan Pau II, quasi com una vocació de vida, és la de la unitat. Unitat entre home i dona, unitat al si de l'Església, unitat en la societat, unitat interna en l'home, unitat en totes les seves manifestacions. És la del Papa una cosmovisió que l'emparenta amb ideologies o doctrines a vegades contraposades i que fa de la personalitat del Pontífex un enigma per a molts. En aquesta poderosa crida que el Papa fa en diversos contextos, obeint a un sentiment únic, aquesta és la raó tant de la simpatia que desperta com de la resposta que se li fa. Ambdues amb el risc de tornar-se perilloses per incontrolables. A més, molts sectors no acostumen a coincidir en la simpatia i apreci de determinats gestos: joves i famílies agraeixen al Papa que doni valor a l'amor i al cos i es torben per mesures preses davant de teòlegs. El contrari està passant a Roma aquests dies i no precisament en ambients clericals —oh, sorpresa!— sinó en quadres de l'«ateisme científic» que es mostren quasi escandalitzats per la defensa que el Papa fa del cos. Però hi ha una mena de reclam a la unitat d'especial actualitat que omple de joia tots els homes de bona voluntat.

S'acaba de celebrar la Setmana de Pregàries per a la Unitat de les Eglésies, i, pel que s'en pot deduir des de Roma, el relleu obtingut aquesta vegada ha superat totes les expectatives. La sintonia en la seva programació entre el Papa i el Bisbe barceloní monsenyor Torrella Cascante, vice-president del Secretariat per a la Unió dels Cristians, ha estat total. El propi monsenyor Torrella ens explica, des de Ràdio Vaticana, el significat d'aquest esdeveniment per al moviment ecumènic: «Aquesta setmana —diu— és

una fita important en la recerca de la unitat dels cristians. La pregària per la unitat s'està tornant un fenomen que interessa a tot el món catòlic... El Concili le va qualificar d'ànima del moviment ecumènic i com a tal dona vida, mou, orienta i inspira... Però aquesta setmana també comprèn d'altres manifestacions: conferències, debats, trobades. I els propis mitjans de comunicació social donen a la vegada, en aquest període, major espai a la informació ecumènica».

Monsenyor Torrella ens confirma la importància que té la setmana (que en molts països se celebra a la Pentecosta). I ens aclareix: «Sobretot amb la presa de consciència de l'exigència de la unitat dels cristians i del deure d'una participació activa dels batejats. La pregària és un instrument privilegiat i accessible a tots... l'extensió creixent del qual és constatable i documentable». Cal afegir a això una creixent col·laboració amb el Consell Ecumènic, com a decisió contribució positiva.

Dèiem que el Papa, per la seva banda, no ha deixat perdre ocasió per a tractar el tema: en l'audiència del dimecres, a l'Angelus, etcètera... I sobretot ha volgut recordar la necessitat d'una adequada dimensió ecumènica en la catequesi. Formació que ajudarà que els catòlics aprofundeixin la seva pròpia fe i es posin en condicions de conèixer millor i estimar els altres cristians, «tot facilitant la recerca comú del camí cap a la plena unitat, en la veritat complerta». Una veritat que és en la realització del Regne de Déu, «que s'instaura en la història concreta dels homes». I aquí Joan Pau II no deixa de clamar de bell nou pels drets de l'home, tantes vegades mediatitzats per la violència, l'inquietud i la por.

E. Planas

La Passió D'OLESA

DIES REPRESENTACIÓ: 2, 9, 16, 23 i 30 de març; 4 (Divendres Sant), 13, 20 i 27 d'abril i 1. de maig

OLESA DE MONTSERRAT - TEMPORADA 1980

Breus

Expansió de «Justícia i Pau»

Es va reunir a Barcelona el ple de la comissió general de Justícia i Pau, que presidia Joan Gomis. Es donà compte de les gestions realitzades des del ple del novembre passat per a l'expansió de Justícia i Pau a Espanya que per ara, i amb l'acord dels bisbes respectius, s'ha traduït en la creació o en tràmits propers a la seva creació de comissions diocesanes o de corresponsals de la comissió general a Dajoz, Bilbao, Còrdova, Huelva, Ossa, Las Palmas, Mallorca, Menorca, Ossa-Sòria, Sant Sebastià, Sevilla i Vitoria. Fons ara Justícia i Pau existia a Astúries, Barcelona, Girona, Madrid Tarragona i València.

Sant Hilari: Festa de noces d'argent de matrimonis

El consell de pastoral i l'Associació de Pares de Família de Sant Hilari Sacalm amb motiu de la festa patronal d'aquesta —la Sagrada Família— organitzà una diada familiar oberta a tot el poble, homenatjant especialment els matrimonis que durant l'any celebren els 25 anys del seu casament.

A les 12, missa d'acció de gràcies assistint-hi els matrimonis que celebren llurs noces d'argent. Els cants de la coral Nois Alegres, lectures de la Paraula de Déu, pregàries, ofrenes, homilia... tot va contribuir perquè la celebració eucarística fos realment festiva. Els matrimonis homenatjats van regalar als Nois Alegres una medalla en recordança dels 25 anys de llur senyera, la qual commemoració celebraran el 22 de juny vinent.

Un llibre sobre Santa Maria de Cèrvoles

Mossèn Xavier Batiste, autor de «L'ahir i l'avui de Santa Maria de Cèrvoles», exposa amb aquest llibre unes pàgines d'història, de pastoral i mig estudi de sociologia religiosa que són ben interessants i que apropen a les arrels de les terres de la Noguera, redescobrint el sentit de la història i religiositat popular d'ahir en el nostre avui.

Es un llibre religiós de dues èpoques ben distintes que es fonen en tres tipus de persones que, podem dir, en provocaren el neixement. El germà Antoni Peralba i Camarasa, escolari fill d'Os, del qual mossèn Xavier fa una elogiada semblança: mestre, artista, missioner per terres de Mèxic, home important per la comarca, tingut en veneració i estima per tothom.

Mossèn Batiste, home preocupat pel jovent, vol al llarg de les pàgines que escriu apropar el missatge de fons que porta «el llenguatge de Cèrvoles» a les noves joves generacions. En tercer lloc hi ha també la comuna devoció a Santa Maria de Cèrvoles en la gent de la comarca i estudiosos, d'ahir i avui.

Rebaixes en el postconcili — crisi en l'Església d'avui —

Era un temps d'esperança per a tots els cristians: es clausurava el Concili Vaticà II. Sorgien encoratjadores perspectives vers una autèntica renovació de l'Església; i el poble, en general, veia amb satisfacció el retorn de l'accés a una vida espiritual i litúrgica més entenedora i a l'abast de tothom.

Han anat passant els anys i avui ens adonem que els resultats han estat, en alguns aspectes, ben diferents de com en un principi esperàvem; i que l'esforç del papa Pau VI a voler deixar clar com calia interpretar la doctrina del Concili només ha trobat ressò en alguns ambients minoritaris de cristians.

Manca una conversió a fons

El problema més greu per a l'aplicació del Concili creiem que ha estat la manca d'una profunda conversió, a nivell general, d'un gran nombre de cristians, rebaixant així les exigències de l'Evangeli (cf. carta pastoral dels bisbes de Catalunya del 21-X-79). Sovint hem deixat de viure la caritat de Crist com a «norma» per a entendre i viure l'Evangeli.

Ho podem constatar amb alguns exemples, com són les divisions que han sorgit en la clerecia en un sentit tendencial i que contasten amb la mentalitat cristiana d'anar d'acord en el parlar i estar ben units en una mateixa perspectiva (1 Cor 1:10), o bé la reacció general, sobretot contra l'«espiritualisme», que interpreta les paraules i els fets de Jesús tendint a considerar-lo més com un geni humà que com a home-Déu.

L'Evangeli és exigent i radical

L'autenticitat de l'Evangeli no admet rebaixes, sinó qualitat a molt alt preu (Mt 13:44). L'Evangeli és exigent i radical. Se'l pot entendre rectament si es viu com un do rebut de l'Esperit Sant en el si d'una comunitat convertida al Senyor; si no és així, hi ha el perill d'acomodar-lo al propi caprici o manipular-lo segons els esquemes mentals de cadascú.

Aquestes rebaixes sorgides en els temps postconciliaris són causa de l'actual crisi d'identitat d'alguns grups de cristians i, de resultes, sovint esdevenen inútils els esforços per trobar noves formes actualitzades d'evangelització o per assimilar els continguts de la pastoral de conjunt ja que les divisions internes de la comunitat, i especialment dels seus preveres, donen un caire de confusió, més que de claretat evangèlica.

Convocar, no influenciar

De la lectura dels Fets dels Apòstols i cartes de St. Pau, es dedueix la importància de l'autoritat apostòlica en les primitives comunitats cristianes perquè clarificava i esmenava les divisions que anaven sorgint arreu. Aquesta autoritat evangèlica rau en el «poder de convocar», que pertany a la comunitat cristiana, com a autèntic sentit de la paraula «vocació», i no

pas en el «poder d'influenciar» amb què el confonen alguns grups o «equips de pastoral», que a vegades impedeixen fàcilment aquest poder vocacional propi de tota comunitat cristiana.

Entenem que convocar és tenir la capacitat, rebuda de l'Esperit Sant, per a reunir els creients entorn de Jesucrist i donar-los la possibilitat de testimoniar l'amor de Déu enmig dels homes. Convocar és provocar una invitació constant a viure l'Evangeli i a ser conseqüents en la fe que professem.

El prevere, unit al seu bisbe en el pensament i en els criteris segons els sentiments de Crist, té el poder de convocar els homes i dones de bona voluntat al seguiment de Jesucrist. Quan el bisbe, per exemple, perd aquesta autoritat de convocar la comunitat cristiana (cf. Lumen Gentium, 1,20), llavors comencen d'afiorar les divisions entre aquells, els preveres, que han de ser la presència del bisbe en les comunitats.

Aleshores, des d'aquesta perspectiva, la pastoral de conjunt hauria de ser la realització de la mateixa «vocació» de la comunitat cristiana i, per tant, encarnar, sempre d'una manera actual, el missatge koiós de l'Evangeli.

La unitat és la pau dels pobres

Es urgent redescobrir l'actualitat del Concili Vaticà II i dedicar tot el temps necessari a revitalitzar tots els grups cristians en la mútua i contínua caritat, com a primera exigència evangèlica. I per això cal tornar a posar en la «unitat dels Dotze» (Jo 18, i Lumen Gentium III, 18-23) com a fonament de la vida de l'Església. (1).

Aquesta unitat és sagrament de l'Església, ja que s'hi manifesta d'una forma ordinària la presència viva de Jesús. I si aquesta unitat es fa viva, retrobarem la identitat cristiana, els cristians serem de bell nou llum per al món i en aquest context podrem parlar d'una nova evangelització dirigida especialment als pobres: els qui tenen necessitat de Déu i estan buits de tota riquesa.

Heus ací, doncs, el nou futur esperançador de l'Església: la unitat dels cristians reunits en la presència de Jesús enmig d'ells com a expressió de la pregària sacerdotal de Jesús (Jo 17:20ss). Aleshores l'evangelització, fonamentada en la «unitat dels Dotze», serà la nova crida que Jesús farà a tots els homes a seguir-lo a través de la seva Església. Es així com podrem aconseguir les aspiracions del Concili Vaticà II en els moments actuals.

Seminari del Poble de Déu

(1) — Jesús damana al Pare per la unitat dels dotze apòstols, dels «qui m'heu donat», «perquè siguin u com nosaltres» (Jo 17:11); i més endavant, per la de tots (Església universal) els «qui creuran en mi per la seva paraula; que tots siguin u; com vós, Pare, sou en mi i jo en vós, que ells també siguin u en nosaltres, i que el món cregui que vós m'heu enviat» (Jo 17:20-21). La «unitat dels Dotze» en Pere, constitueix, per tant, el pilar de la vida de l'Església.

Tot tractant de despertar en un cap de setmana, en cada parella, la profunda realitat de l'amor

L'encontre matrimonial, una experiència estesa arreu que va néixer a Barcelona

En una època en què la llei del divorci és motiu de debats continuats, en què la institució familiar s'esquerda d'una manera alarmant i sembla que es posin cada dia més de moda els trencaments matrimonials, veus-ací que, arreu de la nostra terra, es va estenent un moviment internacional anomenat Encontre Matrimonial, destinat a revifar el matrimoni cristià.

La finalitat primària de l'encontre matrimonial és, a través d'un cap de setmana que comença divendres a la nit i acaba diumenge a la tarda, despertar en cada parella la profunda realitat de l'amor de l'un per l'altre, mitjançant una tècnica de comunicació que li permet explorar les àrees importants en la seva relació, i pugui així renovar, enfortir i vivificar aquest amor.

Tot va començar l'any 1962

Com va néixer aquest moviment? La seva arrel té l'origen en l'encontre conjugal, creat pel pare Gabriel Calvo a Barcelona l'any 1962. L'encontre en va estendre per Espanya i l'any 1966 fou presentat a Caracas, a la Confederació Interna-

cional de Conferències del M.F.C.

Un any després de la Conferència a Notre Dame, el M.F.C. va pagar les despeses a 50 parelles hispanes i 29 sacerdots, els quals garen una volta pels Estats Units presentant l'encontre en espanyol.

Mentrestant, una de les parelles americanes que havia assistit a la Conferència de Notre Dame, va traduir a rama l'anglès el programa de l'Encontre i va començar a presentar cap de setmana a Miami, Florida així com Montreal (Canadà) i d'a

Però el creixement sorgit en aqueixes zones era esporàdic i faltava una verdadera organització interna.

Fou el pare Chuck Calleger S.J., director de recessos per a joves de Long Island (N.Y.), qui després de fer alguns canvis va presentar l'Encontre Matrimonial, estenent-lo pel seu país per la resta del món.

Juny del 1975

L'Encontre Matrimonial s'estén des d'Amèrica a Espanya, començant en la base Hispano-americana de Rota i, naturalment, en anglès.

Chuck Calleger, S.J., promotor de l'encontre matrimonial, amb una parella de Barcelona.

Febrer del 1976

A la nostra Barcelona se celebra el primer cap de setmana de l'Encontre Matrimonial en llengua hispana. Actualment han viscut ja l'experiència 1.893 parelles, 104 sacerdots i 30 religioses.

Juny del 1977

Comencen els caps de setmana a Madrid. Són parelles de Barcelona

les que porten a la capital d'Espanya el regal de l'Encontre.

Gener del 1980.

Una nova ciutat, Valladolid, comença l'experiència.

Actualment, l'Encontre està estès per 38 països, inclosa Iugoslàvia, i tots els anys se'n celebra una convenció internacional.

El mètode de treball

Durant el cap de setmana s'ofereixen a les parelles tres esperances molt concretes:

1. Que cada u s'enfronti a si mateix com la persona que és.
2. Que junts puguin parlar de matèries que mai no habien parlat.
3. Que experimentin el goig d'ésser parella.

Pero la tasca de l'encontre matrimonial no acaba amb les parelles. Hi poden assistir també sacerdots i religioses. Com a Església, ens preocupa que moltes vegades sembla que aquests estiguin divorciats dels seglars.

El cap de setmana no és dinàmica de grup, és dinàmica de la parella. Les presentacions es donen al grup complet, per tres parelles i un sacer-

dot. Després de cada presentació, la parella o el sacerdot té l'oportunitat, gens corrent en mig del brogit quotidià, de mirar-se a si mateix com a persona, d'aprofundir en la realitat del seu sagrament i, finalment, d'examinar les seves relacions amb els altres. Tot això en la més plena intimitat.

Agustí i Montserrat Sindreu

La ciencia y conciencia de su médico deben ser su única guía para el cuidado de su salud
Recuerde: Agua FOURNIER es una excelente colaboradora en muchos tratamientos

Fruit de cinc anys d'esforços i continus treballs continuats

El nou temple de Vallfogona de Balaguer, una obra de tot el poble

El mes de gener de 1980 quedarà a Vallfogona per sempre més com una data memorable. La inauguració del Nou Temple pel nostre bisbe Joan constituï un aconxeiment especial.

A les 12 del migdia del dia 6 de gener, tingué lloc l'acte de Confirmació d'un elevat nombre de nois i noies que, acompanyats de llurs padrins i familiars, omplien el nou Temple de gom a gom. A fe que alegrava el cor,

veure tanta joventut, sigui per l'acte en si, per allò que on hi ha joventut, s'hi respira alegria. Amb gran silenci i devoció els 65 nois i noies que anaven a rebre la Confirmació escoltaren l'Homília en la qual el bisbe Joan explicà tota la significació d'aquella diada: Epifania i Confirmació. Després desfilant davant del bisbe, dempeus davant l'Altar, rebien el Sagrament, participant tots, molt activament, en el cant, la Mis-

sa concelebrada a continuació, i la Comunió que tots rebien.

Un acte de joia

Així aquest acte del migdia fou essencialment un acte de joia i plena realització espiritual.

La inauguració de l'Església a les 4 de la tarda resultà d'una solemnitat meravellosa, d'una alegria tan manifesta que quasi es podia palpar en l'ambient. (Llàstima que aquesta alegria fos torbada per la imminent marxa del nostre molt estimat mossèn Manel, a qui hem d'agrair tanta tan bona labor com ha fet entre nosaltres, durant aquests 32 anys.) I dins d'aquesta labor cal destacar, d'una forma molt especial, l'esforç grandios ja sigui moral com material, que ell ha fet perquè la renovació del temple arribés a terme. Per aquest motiu i molts altres l'anunci de la seva marxa va causar tristesa, i en moltes de les cares dels assistents es reflectia una emoció incontrolable, i en altres se'ls veia escapar sengles llagrimoies. Això féu que hi hagués una pinzellada de tristesa a l'alegria d'aquesta gran diada.

Quinze minuts abans de l'hora, l'Església estava plena de gom a gom: grans, mitjans, petits i fins malalts. Ningú no es volgué perdre la ta. El Temple lluita amb tota la seva formosa elegància i sobria, plena de llum: la gran vidriera policromada reflectia la llum multicolor que s'hi filtrava, la llum d'un dia assolat i clar, com ben pocs en dona el mes de gener.

En entrar el senyor bisbe, pel pasadís central, acompanyat de 16 sacerdots concelebrants, un cant de triomf i de victòria, ple d'harmonia d'unes notes musicals teclades en l'orgue per mans expertes, omplia l'ampia nau.

S'inicià la Missa amb la benedicció episcopal de la Creu i la Imatge del Crist, obra del germà Gil, talla feta sobre fusta d'alber, i el seu color blanc marfil ressaltava sobre el caoba i noguera de la creu i àbsis. Quan el senyor bisbe i tots els sacerdots ocuparen els seus llocs respectius esféu de cop un silenci impressionant. Vestits amb les blanques albes i estola, destaca la Mitra simple del senyor bisbe i el Bàcul de pastor, boix i ginebró torçat al foc, emmarcant la imatge del Pare Etern.

S'inicià la Missa amb el cant d'unes parts de la Missa Pontificalis, de Perossi, a càrrec de la Coral Pontsiana, que sota la batuta del seu director, D. Lluís Maig, interpretarà els cants.

Després de la 1. Lectura feta per l'arquitecte de l'obra, senyor Francesc Cardoner i de l'Evangeli, proclamat per Mn. Manel, el senyor bisbe, en una homília plena de contingut emocional per les circumstàncies presents, i a la vegada profundament doctrinal, es dirigí als fidels que, en nombre de més de 400 persones omplien tot el Temple, vell i nou.

Una obra de tot el poble

Després de donar les gràcies a tots els assistents i a quants han participat en la realització d'aquest Nou Temple, destaca que concorren avui uns quans aspectes, que faran l'acomiadament també el qui fins ara, durant 22 anys, ha assistit espiritualment a Vallfogona en plena dedi-

L'acte de la inauguració de l'església revestí una gran solemnitat comptant amb la presència del bisbe Joan, de La Seu d'Urgell.

cació i ha aconseguit fer aquest nou temple suficient, adequat, iniciat fa més de 5 anys amb molta valentia, i aconseguit després de moltes penes i treballs, i principalment amb l'ajuda de tots i de tot el poble, que avui demostra la seva satisfacció. Amb paraules sentides i d'elogi agraeix públicament la total dedicació que ha fet mossèn Manel a la Parròquia, que d'aquí a poc anirà a Ponts i pobles de la comarca a realitzar el seu apostolat i servei. I té a bé presentar-nos el nomenat nou senyor rector, Mn. Josep M. Tarragó. (Benvingut sigui, i que Déu faci es trobi bé entre nosaltres).

Es refereix també a moltes circumstàncies familiars, humanes, actuals dels sacerdots que necessiten ajudar o acostar-se a la família; ésser ajudats per la família. Té paraules d'agraïment per la col·laboració del poble a l'obra del Temple. Destaca la part tant important que el bisbe aportà pel mateix. Donà les gràcies especials als senyors de la Comissió per la seva labor i dedicació; als senyors arquitectes que planificaren l'obra feliçment realitzada.

Tot ressaltant la bellesa de l'altar, explica breument el significat de les cerimònies que anaven a començar. Explica que l'ara serà tocada per l'aigua que des de temps antics sempre ha sigut un símbol de neteja; després purificada amb el foc i vigoritzada amb els olis, l'ara o l'altar quedarà en condicions de poder-ne fer el sacrifici, l'acte litúrgic cristià per excel·lència.

Consagració de l'Altar

Acabada l'homília del senyor bisbe es procedeix a la consagració de l'Altar. Volem destacar els moments més importants i plens de contingut litúrgic: purificació de l'ara amb l'aigua consagrada i el foc de les 5 llumeneres de 5 blens i encens, que transformen l'ara encesa de foc mentre tot el poble i la Coral invoquem devotament l'Esperit Sant. El senyor bisbe realitza la unció amb sants olis damunt les 5 creus colpejades en la llosa, l'aspersió d'aigua, i (la imposició) diposita les relíquies dels sants martirs Mansuet i Victòria, dins els sepulcre relícaris, que serà cobert amb una pedra duta expressament de l'hort de Getsemani. Cal destacar, fora dels moments de

cant i pregària el silenci recollit amb que tot els fidels seguien l'acte. Un silenci que com qui diu, gairebé podia tallar-se.

Tota la Missa fou seguida i participada amb gran devoció, silenci, i també la Comunió.

Acabada finalment la celebració el sacerdot, secretari Episcopal procedí a la Lectura de l'Acta que donarà fe i farà memòria perpètua d'aquesta Consagració i que, amb el senyor bisbe, signen després alguns sacerdots, el senyor arquitecte, el president de la Junta i el senyor batlle del poble.

Seguidament, després de retirar-se tots els celebrants amb el senyor bisbe a la Capella del Sagrament, la Coral Pontsiana, al peu de l'Altar, omplint tot el Presbiteri, ens c'ari un petit Concert, que fou molt i plaudit, i acabà de donar un t' d' alegria festiva a la tarda.

Reunió de germanor

Acabada la cantada, i ja en l'antic temple, es va fer una gran reunió de germanor, envoltant tothom les taules de pastissos i bon vi. Hi hagué durant llarga estona un agradable canvi d'impressions i salutacions entre bisbe, sacerdots i tots els assistents, en un caliu festiu i amistós.

A la sortida, ja era fosc, eren les 8 de la tarda, Mn. Manel va encendre personalment els llums de la gran Creu de ferro i vidre de color que, des d'avui, coronarà per sempre el vell temple, prop del nou portalet, com a signe de l'obra realitzada.

Fou una diada memorable, jornada que perdurarà en nosaltres, els feliços de Vallfogona, com un dels esdeveniments de record més grat en els annals de la nostra Parròquia.

Feia més de 40 anys que aspiràvem poder-la veure i viure; i gràcies a Déu, l'hem viscuda. Ara, tant de oo s'omplis aquesta espaiosa nau, tots els diumenges i dies festius, com s'omplí aquest sortos 6 de gener de 1980.

L.A. i J.P.

(Crònica escrita per una mare de família i un jove de la Confirmació).

Barcelona: La «Hermandad Andaluza» no pogué pagar unes obres

Embarg de dues imatges d'una capella de l'església de Sant Agustí

BARCELONA. — Per ordre del Jutjat d'Instrucció n.º 9 s'ha produït l'embargament de les imatges «Jesús del Gran Poder» i la «Macarena catalana».

Segons sembla, la «Hermandad Andaluza», propietària d'ambdues imatges, que acostumen a desfilir processó el divendres sant per la Rambla de Barcelona, no han pogut pagar el preu de les obres realitzades en una capella del temple de sant Agustí, a la plaça del mateix nom i no existint d'altres béns de la «Hermandad» s'ha dut a terme l'embargament del «Jesús del Gran Poder» i de la «Macarena», reproduccions de les titulars de Sevilla.

Aquestes imatges ja havien sofert abans diverses vicissituds. Primerament, van estar al temple del Pi on es van originar alguns problemes i

van acollir-se més tard a la parròquia de santa Mònica, lloc on els confreres fent molts sacrificis van arribar a construir un sumptuós cambril. Però tampoc marxaven massa bé les relacions i per disposició del cardenal Jubany els fou cedit un espai al temple de sant Agustí.

Els confreres feren decorar les parets i la cúpula amb pintures de l'artista Joan Pardo, encarregant també altres obres de bastant quantia al decorador Antoni Sazatornil. Els dos mil socis de la «Hermandad» són d'una mitjana de condició humil i no han pogut satisfer les lletres acceptades per aquests conceptes. Tot això ha fet que el Jutjat barceloní, plantegi ara l'embargament de les sagrades imatges.

Hi assistiren unes 350 persones

Tarragona: Primera reunió del Consell Diocesà de Pastoral

TARRAGONA. — S'ha celebrat, al Col·legi Sant Pau de Tarragona, la primera reunió de moderadors i secretaris del Consell Diocesà de Pastoral. Unes 350 persones, representants de 138 grups del Consell, assistiren a l'esmentada reunió en la qual Mn. Josep Martí, vicari Episcopal, i Mn. Miquel Barbarà, secretari general-canceller, informaren sobre diversos aspectes del Consell, tot atenent, a més nombroses consultes.

Mn. Josep Martí va clarificar els propòsits dels tres primers temes del Consell, mentre que Mn. Miquel Barbarà va explicar la manera de

desenvolupar les reunions dels grups per tal de millorar el treball del futur. Després, s'establí un diàleg, molt positiu, per tal de respondre les preguntes fetes pels representants dels grups.

Un cop acabada la reunió, el senyor arquebisbe, Dr. Pont i Gol, va presidir la celebració eucarística. Entre els assistents a la reunió es repartí material de treball complementari. Actualment, els grups de treball van estudiant els tres primers temes que tracten sobre l'Església que hem de fer entre tots.

Josep Sabaté

Bisbats i moviments

Trobada a Poblet dels moviments de «Fe i Llum»

Els dies 10 i 11 de maig tindrà lloc, al Monestir de Poblet, una trobada nacional de les comunitats «Fe i Llum», dedicades a la pastoral del deficient mental. L'equip de Tarragona ha estat encarregat d'organitzar aquesta important trobada que ha de permetre un nou revifament de la pastoral del deficient mental al si de l'Església catalana.

Actualment, s'està produint un creixement dels grups «Fe i Llum» arreu de les diòcesis catalanes. A la recent reunió dels grups de Barcelona i Tarragona es varen plantejar punts de veritable importància vers el desenvolupament d'aquest moviment dedicat, totalment, a la pastoral del deficient mental.

Desfilada de carrosses al Perello

La Joventut Unida Perellonenca, ha organitzat una gran desfilada de carrosses, en la festivitat de Sant Antoni Abat. Patró d'aquesta localitat.

Les carrosses —quatre en total—, cadascuna al seu estil, mereixien tota mena d'elogis, tant per la seva temàtica com pels abillaments i tècnica.

Els temes tractats foren la crisi del petroli, les nuclears, les races humanes i els titelles, fent referència a la manipulació existent.

Barcelona, simpòsium sobre l'avortament

A Barcelona va tenir lloc un Simposium sobre l'avortament a la Sala Penyafort, organitzat pel Grup Cristià de Drets Humans.

Les ponències foren les següents: «Despenalització de l'avortament i les conseqüències jurídiques resultants», per Alfred Font, advocat; «Problemàtica ètica i social de l'avortament des del punt de vista de la teologia moral», per Francesc Abel Fabré, professor de moral a la Facultat de Teologia de Sant Cugat; «Fecundació, concepció i avortament», per Xavier Iglesias Guin, professor de Ginecologia a la Universitat Central de Barcelona; «Informació i planificació com a prevenció de l'avortament», per Joaquim Calaf Alsina, del servei de Ginecologia de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, i, «La realitat de la dona en la situació d'avortament», per Núria Pomés, llicenciada en farmàcia.

La festa del Nen petit a San Hilari Sacalm

El diumenge següent a la Festa de la Presentació del Senyor —2 de febrer— des de fa quatre anys se celebra una missa d'acció de gràcies pel naixement i baptisme dels nens de l'últim any.

Dies abans les zeladores parroquials de sector fan arribar als matrimonis afectats una carta-invítació de la parròquia. En la carta es convida el matrimoni i, a poder ser, també els padrins de bateig de l'infant. Durant l'ofertori de la missa es fa la presentació: la mare porta l'infant en braços i el marit el ciri del bateig encès. En recordança es fa entrega a cada matrimoni d'una estampa editada expressament i es treu una fotografia de tot el grup.

Amb aquestes diades familiars, que són de gran acceptació popular, i altres que el Consell de Pastoral té cura de programar durant el llarg de l'any, es pretén que les famílies s'integrin cada dia més a la vida de la parròquia.

Convivències dels cursets de cristianitat

A la diòcesi de Barcelona, com en d'altres de la nostra terra, es venent celebrant les **Convivències Eclesials** que convoca el Moviment dels «Cursets de Cristianitat».

Els objectius bàsics de la Convivència, són la fidelitat a l'«Evangeli Nuntiandi». Es desenvolupa sobre tres idees bàsiques, de gran actualitat en la vida de l'Església: el seu ésser comunitari, la seva missió evangelitzadora i la seva presència com a ferment al món, per mitjà d'un alliberament integral.

Els tres temes tenen entre si una estretíssima relació. L'ésser comunitari de l'Església, la seva «seva íntima», amb cadascuna de les seves característiques essencials «no té un sentit ple fins que es converteix en testimoniatge...», es fa predicació i anunci de la Bona Nova».

«Catequistes d'Urgell»

Aquest és el títol de la nova publicació diocesana que vol ser butlletí d'informació i llac de contacte entre tots els catequistes de la Diòcesi. «Ser catequista no és gens fàcil. Ens convé a tots sentir a prop l'escalf de la fe del germà, d'aquell altre catequista del poble, d'altra comarca o lloc llunyà del bisbat. Això ens fa sentir colla i ens enriqueix mutuament. «Catequistes d'Urgell» no vol ser cap revista ni cap publicació pretensiosa. Vol ser senzillament un llac, una carta oberta que ens escribim tots els catequistes del bisbat». Dirigeix la publicació Mn. Antoni Tort, de La Pobla de Segur.

Assistiren els cardenals Jubany i González Martín

Triduum a Tortosa per la beatificació d'Enric d'Ossó

TORTOSA. — S'ha celebrat a Tortosa un solemne Triduum d'Acció de Gràcies per la Beatificació del sacerdot diocesà Enric d'Ossó i Cervelló.

El primer dia fou eminentment sacerdotal. Al matí, al Noviciat de la Companyia de Santa Teresa, a Jesús-Tortosa, hi hagué una llarga Celebració de la Paraula, presidida i dirigida per Monsenyor Carles, per al gran nombre de sacerdots vinguts de tots els indrets de la Diòcesi. El Sr. Bisbe, amb la seva paraula càlida i penetrant, va anar desglossant les paraules de Sant Pau i Timoteu i del capítol 17 de Sant Joan. Les paraules del Papa en la homilia de la Beatificació i les pronunciades al Santuari de Guadalupe, a Mèxic, foren també motiu de meditació.

Concelebració amb 40 sacerdots

A les 7 del vespre, tingué lloc a la Catedral la Concelebració de l'Eucaristia amb més de 40 sacerdots i presidida pel Bisbe de Tortosa. Gran

nombre de Religioses de la Companyia i de fidels participaren a la santa Missa. El Sr. Bisbe, en la seva homilia, glossant la festivitat de la Conversió de Sant Pau, va parlar llarga estona de la glorificació del nou Beat, sacerdot diocesà i «actual»; de la oració i la Paraula, com a ministeri específic sacerdotal; de la seva vida lliurada, com també ho foren la dels sacerdots del nostre Presbiteri — tres-cents — que donaren la seva vida per Déu en la passada guerra. I digué a les religioses de la Companyia: «La raça de les Verge-Mare no va acabar en Maria, sinó que va començar en Ellas».

Presència del cardenal Jubany

Barcelona fou la ciutat que estigué molt arrelada a la vida i obra del nou Beat. Per això, la concelebració eucarística del segon dia, fou presidida pel Doctor Jubany, cardenal-arquebisbe de Barcelona, igual que Maria, el «sí» de la qual marcà la seva vida,

Ossó fou l'home del «sí», amb matissos joiosos i angoixosos. Fou —va dir el cardenal Jubany— un educador, és a dir, cicellador de l'ànima i de l'espirit; un gran catequista, amb ànima d'apòstol, home d'acció i profundament contemplatiu. Davant la crisi de fe del nostre temps i, en conseqüència, crisi d'oració, va demanar als sacerdots, a les religioses, als fidels compromesos que fossin mestres d'oració. Encara que breu, el Sr. Cardenal va parlar de l'interès que hi ha avui en arraconar l'Església als seus temples i amb els seus encens; ¿per què? ¿què és el que hi ha darrera de tot això?

Dr. González Martín, El biògraf

L'Eucaristia del tercer dia fou presidida pel Cardenal González Martín, arquebisbe de Toledo i primer biògraf del nou Beat. La Catedral era plena de gom a gom, amb persones vingudes d'altres pobles, de Vinebre, poble nadiu del Beat.

Josep Mª Ribes

¿Coneixes l'existència d'aquest ARXIU MARIA?... ¿Saps que el seu origen data de l'any 1943?... ¿Finalitat? Arxivar i conservar tot lo que fa referència a la Verge Maria: estampes, medalles, postals, goigs, folletons, llibres, rosaris, imatges...

Poblement a casa teva hi ha quelcom d'això i que pot perdre's per sempre...

Recorda't de l'ARXIU MARIA! I si vols entregar algun objecte, serà ben rebut i conservat en el més gran Arxiu Maria d'Espanya.

DIRECCIÓ: Jordi Fort, Pvre.

Carrer Església, 20 (Casa Parroquial)

TELEFON: 6581241

S. Climent de Llobregat (Barcelona)

Un llibre interessant:

Ramon Masnou

QUESTIONS D'ACTUALITAT

Editorial Balmes
Duran i Bas 9
Barcelona 2

Un anis excepcional

ANIS PENEDEÈS

Amb la garantia de:

Destil·leries GALLEMI

Vilafranca del Penedès

«Els catòlics espanyols són mancats de sentit solidari»

El cardenal de Sevilla invita els fidels a sostenir l'Església.

SEVILLA. — L'arquebisbe de Sevilla, cardenal José Ma. Bueno Monreal, ha fet pública una exhortació pastoral en la qual invita els fidels a contribuir al sosteniment econòmic de l'Església.

El cardenal Bueno Monreal afirma que en l'acord sobre afers econòmics entre Espanya i la Santa Seu es manté, durant tres anys, la dotació econòmica de l'Estat a l'Església;

després es preveu una contribució lliure dels ciutadans que ho desitgin, destinant a això part de l'impost que ja paguen a Hisenda; i s'apunta, com a fórmula definitiva, que l'Església es mantingui amb les aportacions dels seus fidels.

Després d'indicar que el pressupost estatal assigna una partida global a l'Església, que es distribueix entre les diòcesis per la Conferència Epis-

copal, remarca que a Sevilla l'assignació de la Conferència constitueix el 80 per cent dels nostres recursos i l'ajut als fidels és quasi inexistent, en el que fa referència a la seva aportació al Fons diocesà, pel que no es podran atendre obligacions econòmiques, tot mantenint en nivells molt modestos la retribució dels sacerdots.

Camí a recórrer

«Ens resta», afegeix el cardenal Bueno Monreal, «un llarg camí per recórrer fins que la nostra Església pugui sostenir-se, almenys, en les seves necessitats ordinàries, amb les obligacions de la comunitat cristiana. Però no podem dubtar que és aquest el sistema econòmic més adient amb la llibertat de la fe i amb la solidaritat dels creients».

Segueix dient que l'experiència d'altres països, a vegades de més baixa renda que nosaltres, demostra que quan els catòlics es formen i exerciten en aquest esperit, l'Església pot fer front, dintre del to de pobresa en què cal distingir-la, a les necessitats de la caritat, i del culte de l'evangelització.

Necessitats a satisfer

D'entre les necessitats econòmiques, el cardenal remarca, entre d'altres coses, les següents: aportació a la nòmina del clergat en actiu i complement als sacerdots pensionistes; pensió i estudis dels seminaristes; conservació de centenars d'immobles antics i construcció de noves parròquies, i vivendes per a sacerdots; aportacions a l'Església universal, a l'espanyola i a d'altres diòcesis més necessitades.

Per últim, l'arquebisbe diu que «els catòlics espanyols potser per suports externs a l'Església, encara que insuficients, excessivament perllongats», ens manca educació econòmica i de sentit solidari. Si és veritat que la crisi afecta a tots, especialment les famílies més modestes, us die en el Senyor que també està afectant l'Església i els seus ministres, en una mesura preocupant, que aviat pot ser anginososa».

Mons. Iguacen, bisbe de Terol:

«La crisi del matrimoni està relacionada amb la crisi de fe»

TEROL. — «La família cristiana ha de recuperar la seva confiança en la missió educadora i en llurs possibilitats d'exercir-la. Això demana a tots una fe renovada en la gràcia sacramental del matrimoni. Els pares són i han de ser reconeguts com els principals i primers educadors de llurs fills. Hem de saber explotar valentment els recursos del sacrament del matrimoni en l'evangelització i cal desenvolupar a través de la família, tant en la catequesi com en l'apostolat, tot el que pugui despertar la fe, consolidar-la i fer-la créixer», ha dit Mons. Iguacén en una Carta Pastoral sobre «Famílies Cristianes».

El prelat divideix la seva Carta en cinc apartats. En el primer d'ells manifesta que és necessari donar més importància a la família: «La família cristiana és el nucli eclesial més natural, i les famílies tenen una missió important i intransferible en l'extensió del Regne de Déu».

Per això proposa tres compromisos: més vida de família, fer més agradable la vida de la llar i protegir i defensar la família.

En el segon apartat remarca que no hi ha família si no hi ha matrimoni: «No privatitzar el matrimoni, només considerant-lo una qüestió de dos casats, que es tanquen en llur egoisme i no admeten límits ni normes en la seva vida conjugal que consideren totalment privada».

Viure el matrimoni cristià

Com viure el matrimoni cristià és la pregunta del tercer apartat i resumeix la resposta en dos punts: matrimonis units en el pensar, en el cor, en la carn i matrimonis units en Crist: «Els esposos cristians han de créixer en esperit de fe. La crisi del sacrament del matrimoni és en relació amb una crisi molt més pregonada, amb la crisi de fe. Es viu lluny de Déu. Els esposos, en l'evolució accelerada de la vida familiar i social són absorbits pels problemes materials i tècnics; a vegades només es cerca solució a aquest nivell, es rebutgen una vegada més les realitats espirituals i s'evita Déu. Un retorn a Déu».

Proposa, després, el model de família que desitgem: «Hem de donar més importància a la vida de família. Però no podem pas somniar amb un model de família com les d'abans. Ni tampoc podem acceptar els models de famílies modernes que se'ns presenten. Cal cercar un nou model que reculli tot allò de bo i de positiu que existia en les famílies d'abans i el que hi ha en les modernes».

Per aconseguir-ho es fa necessari que la família porti al món la seva experiència d'amor, que sigui un factor de desenvolupament en la societat, que tingui un marcat caràcter social i que sigui una església-escola domèstica.

Breus

Ciudad Real elevada a Diòcesi

El Sant Pare ha elevat la prelatura de Ciudad Real a la categoria de diòcesi normal, i n'ha nomenat bisbe monsenyor Rafael Torija de la Fuente, que actualment ja governava aquesta circumscripció eclesiàstica. Tanmateix, monsenyor Torija conservarà el títol honorífic de prior dels ordes militars, que era annex a la prelatura, la qual va ser creada l'any 1876 pel papa Pius IX, amb la finalitat de donar pes específic al càrrec de prior dels ordes militars de Santiago, Calatrava, Alcántara i Montesa, quan els ordes esmentats van passar a ser una pura reliquia històrica.

Amb aquesta mesura, Ciudad Real passa a ser un bisbat com tots i sotmès, per tant, al mateix procediment que els altres pel que fa al nomenament de bisbe. Monsenyor Torija va néixer a Noez (Toledo) el 18 de març del 1927. Va ser ordenat de prevere el 7 de juny del 1952 i, després de dedicar-se a l'animació de moviments d'Acció Catòlica, va ser nomenat bisbe auxiliar de Santander. El 2 d'octubre del 1976, en acceptar el sant pare la renúncia de monsenyor Juan Hervás, fou designat prelat de Ciudad Real.

El Cardenal Tarancón als Estats Units

El Cardenal Tarancón es troba actualment a New York, on predica una Exercici Espirituals per a sacerdots espanyols.

En un principi, era previst el seu retorn pel dia 11, però a causa de les invincions dels bisbes de Filadèlfia i Washington l'ha retardat fins el dia 15.

El cardenal Tarancón concelebrarà una missa, a la catedral de New York, amb l'arquebisbe d'aquesta ciutat, cardenal Cooke.

Hospitals religiosos i administració pública

Representants de les congregacions religioses que treballen en l'atenció als malalts i del secretariat nacional de pastoral sanitària formaran una comissió restringida d'experts per a estudiar i plantejar davant l'Episcopat i l'Administració de l'Estat els actuals problemes dels centres hospitalaris.

La decisió de crear aquesta comissió s'ha decidit en una taula rodona convocada pel secretariat nacional de pastoral sanitària, en la que han participat 115 representants d'ordes i congregacions religioses, que treballen als hospitals.

Reobertura del seminari de Guadix

La diòcesi de Guadix ha obert aquest curs el Seminari Major San Torcuato que estava tancat des de fa tres anys. Actualment té set seminaristes i un rector. L'un estudia quart curs d'Institucional; i la resta, el primer curs. En una carta adreçada al clergat de la diòcesi, els seminaristes informaven sobre la seva organització interna i el propòsit de mantenir contacte amb els sacerdots i realitats pastorals.

D'altre banda, en la recent reunió nacional de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats es despenia de l'ampli informe de les diòcesis i de l'intercanvi dels responsables de la pastoral vocacional a les diòcesis que s'ha superat la situació d'estancament que s'enregistrava anys anteriors, havent arribat a un aclariment d'objectius i accions en aquest decisiu camp de la vida de l'Església espanyola.

Castelló: monges carmelites, a l'Àfrica

El Bisbe de Sagoró-Castelló, Mons. Cases, ha imposat la creu de missioneres a sis carmelites descalces de clausura del monestir d'Alquerías del Niño Perdido, que marxen a fundar un Carmel contemplatiu a l'Alt Volta. El grup és format per religioses espanyoles, una de nicaragüenca i una altra cubana.

Pastoral conjunta dels bisbes d'Andalusia Oriental

Quaresma: camí cap a la Pasqua

Els bisbes de les diòcesis de Granada, Jaén, Almeria, Màlaga i Guadix-Baza han escrit una Carta Pastoral conjunta, en la qual tracten els temes de la Quaresma i de la Campanya pro Seminari.

Duen sobre la Quaresma: «No es tracta pas d'una simple repetició. El marc històric propi de cada any fa que la quaresma sigui per als cristians una realitat sempre nova. No es tracta d'un temps cronològic determinat, sinó d'una època de la vida en la qual l'acció salvífica de Déu es fa més patent».

«El nombre "quaranta" també pot significar el temps en el qual es realitza l'acció salvífica de Déu a favor de l'home. És un misteri que, si té moments significatius, es porta a terme durant tota la vida de l'home que, mogut per l'Esperit, camina cap a la terra promesa, envers la seva plenitud».

Després d'afirmar que «la nostra vida és un camí quaresmal envers la Pasqua» i les imatges que expliquen la Quaresma, remarquen: «Tota comunitat cristiana ha de preparar conscientment la celebració del temps quaresmal. En aquesta preparació, els preveres i altres servidors de la comunitat tenen una especial responsabilitat. No es pot repetir la vivència de la passada quaresma. La del 1980 és original i irreplicable. Cal prendre consciència d'això. Perquè Déu segueix manifestant-se i és necessari esguardar el seu «pas».

Dintre d'un clima de pregària, reflexionem perquè el Senyor ens doni a entendre quines són les exigències de vida cristiana que comporta la quaresma d'enguany».

Sobre la Campanya pro Seminari, remarquen: «Com en d'altres anys hem de donar a conèixer, al mateix temps que, amb major insistència, demanarem al Senyor que envii obrers a les seves meses, tal i com Jesús ens manà».

Tot explicant el tema de la Campanya d'enguany «Escollir el sacerdot vol dir creure en l'amor», apunten: «Quan la capacitat d'amor del jove es desenvolupa degudament, l'amor es converteix en una gran força constructiva, que empeny el món cap a una major perfecció. Però, quan, per circumstàncies moltes vegades alienes al mateix jove, el seu amor s'ha desorientat i reverteix només o quasi exclusivament sobre si mateix, llavors la seva potencialitat d'estimar pot convertir-se en força destructiva. Perquè només hi ha vertader amor allà on es dona generositat, obertura i servei».

L'amor a Déu, manifestat en Jesucrist, és la garantia més autèntica de l'amor als homes».

«El curs normal i comú —segueixen dient— a través del qual es desenvolupa l'amor del jove és el matrimoni. Però, no l'únic. Ni, per alguns, el millor».

Saber encarrillar l'amor és la decisió més trascendental de l'home. D'aquí ve la necessitat de reflexió, consulta i, sobretot, pregària. De l'encert o desencert en escollir o acceptar la pròpia vocació, depèn, en gran part, l'èxit o fracàs de la vida. En tot això convé recordar que el valor de la vida de l'home no es mesura pel que té d'avantatge a favor, sinó pel servei que s'ofereix als altres, segons les paraules de Jesús: «Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà; però qui perdi la seva vida per mi i per l'Evangeli, la salvarà».

Després d'afirmar que «perquè creiem en l'amor dels joves, sabem de la seva generosa disponibilitat de servei; coneixem la seva capacitat de fidelitat i constància en el lliurament... per tot això, però sobretot, perquè sabem que el Senyor segueix convidant a seguir-lo a través de la vocació sacerdotal, us demanem, estimats joves, que estigueu en actitud d'escolta».

Teletipus

Cent anys de catolicisme a El Zaire

Amb motiu de la Diada d'Àfrica celebrada els dies 12-13 de gener de 1980, coincidint amb el centenari d'haver-se implantat l'Església catòlica a El Zaire, els bisbes d'aquest país han adreçat a la comunitat belga un missatge on donen gràcies a la Santa Seu i a totes les Esglésies germanes que els han precedit en l'acceptació de la fe l'esperit de la qual i impulsió missioner han contribuït ben generosament al naixement i la creixença d'aquesta meravella que avui és l'Església particular del Zaire.

El Zaire amb un cens de 12.475.000 de fidels esdevé la comunitat més important d'Àfrica. La primera evangelització — diuen els bisbes — ha assolit el seu fi.

Demanen relacions diplomàtiques entre Suècia i la Santa Seu

En una petició pública sotmesa al Parlament, Bertil Hansson, antic ministre per afers eclesiàstics, i Kerstin Amer, membre del Parlament, demanen que Suècia mantingui relacions diplomàtiques amb la Santa Seu.

Ambdós peticionaris remarquen la importància del Papa — «autoritat ideològica mundial» — i de llurs col·laboradors i al·leguen també la del nombre de catòlics emigrants. Suècia té uns vuit milions d'habitants, dels que 81.000 són catòlics, essent emigrants 70.000 d'aquests darrers.

Diàleg bloquejat entre el Vaticà i Praga

Una delegació del govern txec, presidida per M. Karel Hruza, President del Secretariat per Afers Eclesiàstics, s'entrevistà a Roma amb una delegació de la Santa Seu, dirigida per Mons. Poggi.

Les converses entre les dues delegacions, que van tenir lloc entre els dies 15-21 de gener, no han arribat a un fet concret. Un breu comunicat s'ha limitat a dir que els problemes actuals de Txecoslovàquia han estat vistos amb «esperit de franquesa» i que s'ha decidit continuar amb aquestes trobades, alternativament a Praga i al Vaticà.

Vers una conferència europea d'Instituts religiosos

Del 15 al 18 d'abril pròxim es farà a París una reunió extraordinària en la que hi són convidats tots els presidents i secretaris de les Conferències o Unions de religiosos del continent europeu. Es proposarà elaborar un estatut provisional d'una possible Confederació europea de religiosos. La decisió fou presa en l'encontre de l'any passat, presidint el suís Mr. Jean Mesot, i en la qual hi van participar alguns secretaris de les Conferències de Superiors Majors d'Europa.

La Bíblia de Jerusalem explicada als homes de 1980

La Bíblia del pare J. B. Bagot: una obertura a una comprensió autèntica

Un dels problemes més forts a vèncer pel lector d'avui i d'ací, arribat el moment d'endinsar-se en la lectura de la Bíblia, és la comprensió, tan de l'esperit de la Sagrada Escripura com de les circumstàncies geogràfiques i històriques que hi són assenyalades. El pare J. B. Bagot, eminent pedagog bíblic ha posat al dia en aquest sentit la Bíblia de Jerusalem. De tot això ens en parla en la següent entrevista.

— Pare Bagot, acaba de presentar al públic una nova Bíblia?

— Dit exactament, així, no. La nova Bíblia de Jerusalem editada amb una guia de lectura és una nova edició de la Bíblia de Jerusalem ja coneguda amb prou amplitud, essent molt coneguda i apreciada.

— En quina cosa aquesta edició constitueix un esdeveniment?

— Si aquesta nova edició causa un esdeveniment no serà pas per la seva presentació. Sobretot el lector hi trobarà una introducció adaptada al món d'avui.

— Penseu, doncs, que els cristians d'avui necessiten una mena de paper perforat de lectura per endinsar-se en la Bíblia?

— Tots els catequistes, els pastors i els educadors coneixen prou bé com és gran la dificultat d'entrar en els texts fets en un context cultural radicalment diferent del nostre. Quina correspondència, tanmateix, pot haver-hi entre les preocupacions del cristià d'avui i les d'aquelles altres persones que vivien fa milers

d'anys? Com a màxim un pot sentir-se que li concerneixen alguns texts curosament escollits.

— Pare Bagot, vós no sou pas exegeta de professió? Per què una empresa així ha arribat a apassionar-vos?

— Efectivament, jo no sóc pas un exegeta patentat. Sóc especialista de la pedagogia bíblica prop dels adolescents. El meu constant afany és l'ensenyar als joves i, ben entès també als adults (car la catequesi implica un encontre i la col·laboració en cada moment amb els pares, els educadors i els pastors), com la descoberta de problemes fonamentals pot permetre'ns de comunicar-nos amb els escriptors, o potser amb més justesa, amb els cronistes d'antiquitat relatant sota formes diferents, una meditació posant fites en el segle d'experiència de grup.

El mètode de treball

— Per a realitzar aquesta Bíblia, quin mètode heu fet servir?

— En aquesta Bíblia, hem sentit

majorment la inquietud de fer-hi figurar cada un dels llibres per una reflexió sobre els problemes específics del temps d'avui. Això facilita al lector que s'hi trobi personificat al veure com el llibre manifesta les vacil·lacions i les descobertes d'un poble enfrontat a uns problemes fonamentalment semblants. Es llavors quan hom pot subministrar alguns elements d'exegesi fent assequible la lectura bíblica. Mes aquests elements ja no són presents ni una sola vegada com aparell científic tallat de les preocupacions contemporànies. Es llavors que esdevenen una ajuda de debò per a la comprensió d'aquest passar distint per les circumstàncies però fonamentalment enfrontat a les eternes qüestions de la humanitat a la recerca de la veritat.

— Heu fet, doncs, una guia de lectura?

— Si és tal com dieu. La introducció de cada llibre particular ve completada per una guia de lectura facilitant el poder relacionar-se amb els passatges fonamentals de l'obra. El lector pot ser conduït a uns texts clau que no són pas esquitllats, com en qualsevol antologia, sinó ben al contrari, inserits en un teixit bíblic. En aquest sentit, aquesta Bíblia convida a llegir la Bíblia sencera.

La tercera columna

— La gran originalitat d'aquesta Bíblia, no és principalment en aquesta tercera columna?

— Efectivament, en la tercera columna, el text es acompanya d'una breu notícia. Aquesta permet que es descobreixi el punt del passatge. És ella la qui fa aparèixer la idea essencial, alhora que suscita l'interès del lector donat-li els mitjans per entendre millor el text. Més encara, aquestes notes eviten al lector de perdre's en els detalls anecdòtics. Pot mantenir en esperit la línia directriu de l'obra que intenta aprofundir.

De fet, es tracta d'un veritable sub-indicador que facilita el poder retrobar un passatge a escollir, per pregar-hi o fer una meditació.

— Aquesta Bíblia és igualment il·lustrada?

— Efectivament té bones il·lustracions. Si els texts de la tercera columna permeten de retrobar o de descobrir les idees essencials, les il·lustracions ajuden a enfortir aquesta documentació i el seu paper ha estat per a provar l'interès.

Un treball col·lectiu

— Pare Bagot, sou catequista. Com pot situar-se aquesta Bíblia en el conjunt de les vostres tasques en la vostra pràctica? I quins són els motius que us han incitat a emprendre aquesta feina?

— Aquesta Bíblia vol ser el capdavant d'una llarga recerca de pedagogia bíblica feta amb l'equip catequètic Nathanaël (equip ecumènic). Aquesta recerca de la qual se m'ha dit que antigament era molt nova avui esdevé més actual que mai. Jo espero que la nova Bíblia de Jerusalem donarà als catequistes el mitjà de comprendre millor quin ha estat el nostre paper.

Aquesta Bíblia és el resultat d'un treball dut a terme per tot un treball col·lectiu. Però evidentment jo l'he fet examinar pels exegetes especialistes. Jo afegeixo, finalment, que es situa en un projecte pastoral elaborat d'acord i que tant s'ha intentat a través de les publicacions. (Pastoral de reflexió) «El risc de la Bíblia», (Llenguatges dels homes, Paraula de Déu) «El missal Emmauís» coneguts ben bé per la meua pràctica d'animació, de catequesi, d'organismes internacionals catòlics (actualment BICE), o en col·laboració amb d'altres Esglésies: anglicana o protestant.

F. M. R.

CATALUNYA CRISTIANA espera que ben aviat es pugui disposar d'una bona traducció catalana.

Mn. Narcís Tibau explica la seva experiència

Com em vaig fer missioner

Mn. Tibau en el seu lloc d'apostolat, tan diferent del poble de Palamós d'on procedeix.

En la festa de tots Sants de fa un parell d'anys, el bisbe d'Ibarra (Equador), Mons. Juan Larrea, vingué a veure'm a Palamós, on jo feia uns nou anys que tenia cura de la parròquia de Santa Maria del Mar, i va proposar-me un nou sector de treball pastoral en la seva diòcesi emplaçada en la gran vessant que formen els Andes orientals i occidentals de l'Amèrica del Sud. Va impressionar-me molt l'ànim d'aquest Pastor que per gestionar la col·laboració d'un sol sacerdot, no havia dubtat en emprendre un viatge de molts mils quilòmetres. També em va commoure la confiança que demostrava en la Providència, ja que la seva gestió no es recolzava en cap altre suport que la pregària. Havia volat directament de Quito a Roma, per fer una oració davant del sepulcre de Mons. Escrivà de Balaguer insistint amb aquesta intenció: el favor de trobar un sacerdot disposat a embarcar-se cap al Nou Món.

La primera diligència de Mons. Larrea a Girona fou anar a visitar el seu bisbe. L'afecte que Mons. Camprodon té als seus sacerdots no li permeté indicar cap nom, entre els seus col·laboradors per un destí missioner, però assegurà que donaria la seva vènia a aquell que voluntàriament acceptés la invitació del prelat equatorià. Estimo l'Esperit delicat del meu bisbe que, negant-se a concretar els noms d'aquells que podien marxar a les missions, evitava donar-li impressió de desferse de manera arbitrària d'un membre del seu presbiterat. També és molt d'agrair la generosa disposició que els nostres bisbes, tenen, avançant-se — en el cas meu i en molts altres que he conegut — el seu consentiment a la resolució que adopti qualsevol dels seus sacerdots d'enrolar-se a la vida missionera. Pel que fa a mi, només em dol no haver estat més explícit anteriorment, confiant als su-

periors diocesans els meus anhels de servir a la vanguardia missional de l'Església. De generalitzar-se l'oportuna confiança dels sacerdots a llurs respectius bisbes sobre les possibilitats personals d'ajuda a les Missions probablement s'arribaria prop d'allò que considero ideal: la sortida d'un prevere de la seva diòcesi per fer un servei missioner ha de considerar-se un encàrrec apostòlic igualment diocesà com assumir qualsevol altre destí en una diòcesi del propi país.

Mossèn Joan Guitart, sacerdot gironí que per la seva escassa salut sembla limitat a mantenir una activitat restringida, quan en veritat de molts anys ençà és un potent generador de consciència missionera de la Diòcesi de Girona, va proporcionar a Mons. Larrea una llista de possibles candidats a la missió andina. Hi deuria haver-hi el meu nom entre aquestes pretendents sense cap mereixement per la meua part, això no cal dir-ho, sinó per la benevolència amb la qual Mn. Guitart sempre m'ha tractat. Encara recordo durant els primers cursos al Seminari, a desgrat de que les meves notes de conducta eren pessimes, setmana rera setmana, em va sorprendre un dia amb una qualificació tan favorable que em feu mereixedor d'un premi. Ara que la bondat de Mn. Guitart m'ha aconseguit un guardó molt més superior al d'aquells dies de Seminari menor, vull agrair-li personalment el seguit de favors que m'ha fet en la meua dedicació apostòlica i, reflexant d'una manera espontània el sentir de tots els missioners gironins, desitjo correspondre amb aquestes poques ratlles a la seva ingent tasca de difusió de notícies, iniciatives d'ajut, gestions, trameses de material, i per damunt de tot, treballa o desvetllament de vocacions missioneres a favor de les missions, no solament d'Amèrica, sinó també d'Àsia i Àfrica.

El bisbe d'Ibarra, sense gaires preàmbuls, va descriure'm suficientment les perspectives pastorals de la seva diòcesi, extenent-se una mica més en els projectes que tenien com a referència les vocacions, el seminari, els sacerdots... Deuria fer cosa de mitja hora que estavem enraonant, quan vaig interrompre'l per a preguntar-li tímidament: si jo podia servir-li d'alguna cosa. A la seva resposta afirmativa, afegí alguns detalls referents a la missió concreta que podia encarregar-me. Llavors em vaig sentir fort i suauement etret per aquella gràcia que oportunament se m'oferia. Si el meu bisbe de Girona acceptava els meus passos cap a la vida missionera i no me'n privaven raonablement circumstàncies familiars, mèdiques, etc., em comprometia a arribar a l'Equador en una data determinada.

Narcís Tibau

Ha estat notícia

ENCUESTAS - SONDEOS

—Sí, señor. Yo pienso votarme a mí.
—Y yo, a mí.
—Y yo, a mí.

(De La Vanguardia)

Més de dos mil candidats al Parlament de Catalunya

Un total de vint-i-dues candidatures han estat presentades a la Junta Electoral de Barcelona a fi de concórrer a les eleccions del Parlament de Catalunya que se celebraran el proper dia 20 de març. S'observa en aquesta presentació un gran nombre de partits i coalicions totalment desconeguts que aspiren a participar en aquestes eleccions.

Les ocupaciones de les ambaixades espanyoles

El Govern de l'Estat espanyol ha demanat al de Guatemala que se sancioni els culpables dels fets esdevinguts a la seva ambaixada en aquell país el 31 de gener propassat, així com que siguin reparats els danys morals i materials produïts. Quant a l'ocupació de l'Ambaixada espanyola a El Salvador, prossegueixen les lehtes negociacions després de l'alliberament de dos dels ostatges en poder de les «Ligas Populares 28 de febrero».

En relació a l'Embaixada espanyola al Perú, s'ha resolt ja el problema de l'ocupació. Els treballadors de Teléfonos vaguistes que ocuparen l'Ambaixada a Lima, per a cridar l'atenció sobre peticions salarials i millors condicions de treball, abandonaren la seu diplomàtica espanyola coluntàriament.

Suárez a Irak i Jordània

El president espanyol Adolfo Suárez ha visitat oficialment Irak i Jordània acompanyat dels ministres d'Exterior i de Comerç. Els observadors polítics han considerat aquest viatge com el més «perillós» dels realitzats fins ara pel cap del Govern de l'Estat espanyol, degut als compromisos que podria tenir finalment.

Oficialment, la visita a Irak té un important component econòmic doncs aquest país és el segon proveïdor de petroli d'Espanya, després d'Aràbia Saudí. A més, és en portes un important contracte per a la compra d'armament espanyol per part irakí, on s'inclou el possible traspàs de tecnologia militar i un contracte per ala Standard Eléctrica espanyola per a instal·lar 230.000 línies telefòniques a Irak i una xarxa de 900 km. de cable.

EE.UU. no enviaran llurs atletes a l'Olimpiada de Moscou

El secretari d'Estat nord-americà, Cyrus Vance, ha demanat al Comitè Olímpic Internacional que traslladi la seu dels propers Jocs Olímpics de Moscou a una altra ciutat o ciutats. Vance declarà, en un discurs davant d'aquest Comitè reunit a Lake Placid, que «ora cal concepte els Estats Units enviar a llurs atletes a l'Olimpiada, prevista per al proper estiu a la capital soviètica».

Ha estat signat a Euskadi el «Front per la pau»

Els secretaris generals dels partits polítics al País Basc han ultimant l'acord conjunt de portar a terme la constitució del «Front per la pau» a fi de tallar la violència que actualment pateix Euskadi. Han estat excloïdes d'aquest front la coalició Euzkadiko Ezkerre, que el considera «un gest més» i la UCD que segons un portaveu «no fue invitada».

Continuen els atemptats i enfrontaments

El comandant Rodríguez Fuentes i el guàrdia municipal Asty Rodríguez foren assassinats a Pasajes i Onyate respectivament. Ambdós eren cosins germans.

Quant a l'atemptat contra el comandant, el Moviment Comunista d'Euskadi (EMK) ha afirmat que «no hi ha cap raó per a justificar aquest assassinat doncs es tractava d'un militar d'esquerra, defensor de la classe obrera i del poble basc», el que sembla li havia suposat una «total marginació ai si de l'exèrcit».

Altament, un jove de 21 anys fou mort d'un tret a Madrid com a conseqüència dels enfrontaments haguts entre grups d'ideologies oposades que es trobaven al barri de Vallecas, on era anunciada la celebració d'un míting del sindicat ultrafesta «Fuerza Nacional del Trabajo».

També un policia municipal fou mort en ser metrallat l'estatge dels Jutjats de l'Hospitalet. El guàrdia pertanyia a la dotació que custodiava el dipòsit de detinguts dels Jutjats de Primera Instància d'aquesta localitat barcelonina.

Vaga de RENFE

RENFE ha tornat a parar aquesta setmana 24 hores com a conseqüència de la vaga convocada pel comitè d'empresa. La setmana passada també es féu un atur de 24 hores.

D'altra banda, la Unió Sindical Obrera ha anunciat que s'ha presentat sol·licitud de vaga pels dies 20, 21 i 22 d'aquest mes i que es portaria a terme si l'empresa no modifiqués la seva actitud en la negociació del conveni col·lectiu.

Punt de vista

Esport i política

Dimarts propassat, dia 12, començaren a Lake Placid (EUA) els Jocs Olímpics d'Hivern. L'avingentesa, com era d'esperar, ha estat aprofitada per l'Administració Carter per a intensificar la campanya contra la celebració dels d'Estiu a Moscou. Segons el govern de Washington la gran trobada olímpica no pot tenir per seu la capital d'una superpotència que està intervenint militarment a l'Afganistan; el govern de Moscou, per la seva banda, ultra defensar-se dels atacs estrictament polítics, opina que és un disbarat barrejar l'esport amb la política.

En aquest cas puntual, les opinions respectives són fruit de les posicions mútues, però tenim prou dades històriques a l'abast per a afirmar que el canvi de posicions respectives provocaria un canvi automàtic d'arguments enfrontats. Es veritat que, en aquest tema, hom barreja esport i política, però ningú no pot assegurar que aquesta barreja hagi començat precisament hores d'ara i com a conseqüència dels fets de l'Afganistan. La situació creada fóra incomprensible si la puresa de l'esport olímpic i la suposada independència de l'esport dels poders públics fossin veritats reals, però es tracta de formulacions simplement teòriques i propagandístiques que, hores d'ara, no poden ensibornar ningú.

Per això resten fora de lloc tots els escàndols, autènticament farisaics, que la crisi dels Jocs Olímpics d'enguany provoca. No hi ha puresa a l'esport olímpic, el progrés del qual va lligat ben altrament, a unes inversions estatals que, amb la hipòcrita etiqueta d'amateurs, crea en realitat super professionals; i no hi ha independència dels poders públics, perquè aquests inverteixen per raons de prestigi i, tard o d'hora, es mostren amants a cobrar-se les inversions. Els respectius Comitès Olímpics poden fer filigranes d'independència fins que, a l'hora de la veritat, resten presoners de les xarxes administratives.

No és pas el moment de blasmar tot això. Molt probablement esdevé així perquè, hores d'ara, entre el progrés i la complexitat, no pot esdevenir de cap altra manera. El que no es pot fer, tanmateix, és oblidar-ho si hom no ho oblida, la crisi dels Jocs Olímpics és lògica i normal, perquè la barreja d'esport i política no és cap novetat: Hitler ja polititzà els Jocs de Berlín (1936), i la frustrada Olimpiada Popular que s'havia de celebrar a Barcelona per a compensar-los va néixer tan fortament polititzada com la trobada berlinesa.

El que potser val la pena de preguntar-se és perquè Moscou decidí intervenir a l'Afganistan en plena preparació dels Jocs de 1980... Potser perquè va haver de triar entre dos interessos. O perquè el clima creat realment no desplaçà els seus plantejaments generals. O perquè una intervenció pensada amb més facilitat i, per tant, amb menys repercussió, el que és segur que els dirigents de l'URSS no podien oblidar que Washington aprofitaria, l'escaïença de l'Olimpiada i que, a la vegada, la reacció nord-americana, en un any electoral, havia d'ésser especialment dura.

Josep Fauli

L'Organització Mundial de la Salut recomana prohibir la publicitat del tabac

MADRID. — El Comitè d'experts de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) ha recomanat que «seria precis prohibir completament totes les formes de propaganda en favor del tabac», segons recull el «Boletín Epidemiológico Semanal» de la direcció general de la Salut Pública.

El mateix comitè ha fet les següents declaracions:

— Considerar l'abstinència tabàquica com el comportament social normal i prendre les mesures apropiades per afavorir la instauració d'aquesta actitud.

— Caldria afeblir la promoció de l'exportació del tabac i dels productes tabàquics. S'haurien de dedicar els esforços per a reduir progressivament el cultiu i la indústria del tabac.

— Els governs haurien de prendre consciència dels greus perills als que estan exposats els fumadors de certes branques d'activitat i que emprenguessin accions especials, per la via legislativa si és precis, per a eliminar l'ús del tabac en aquestes branques. La sinergia observada entre el tabaquisme i certes professions reclama investigacions ulteriors i requereix que s'exerceixi una acurada vigilància en les branques d'activitat en què la inhalació de substàncies tòxiques planteja problemes.

— S'haurien de fixar límits màxims per als productes de combustió particularment nocius de les cigarretes i fer els possibles per a baixar aquests límits (especificats actualment per al quitrà, nicotina i òxid de carbó). Així, en cada paquet de tabac s'hauria de fer una menció advertint contra els perills del tabac per a la salut i especificant la quantitat de substàncies nocives que se'n desprenen.

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto.

Parvulario, EGB y BUP

Homologado (exámenes mismo colegio)

Media pensión, externado, internado y acompañamiento autocar.

Zona alta ciudad, muy saludable

C. Teodoro Rovira, n.º 1 (torre) (junto Avenida Tibidabo). Teléfono 247.01.10

AL CARRER DE PETRITXOL, EL COR SE N'HI VA TOT SOL

BAGUENA - CANALS
GEMOLOGOS
PETRITXOL, 8

Conesa
Petrítxol, 10
Tel. 3015330

bolsos Dama
Petrítxol, 17

Electrogas Petritxol
Petrítxol, 4-Tel. 3183567

CALZADOS
ROCH

EL CAU
ARGENTERIA Y JERERIA
Petrítxol, 9 - Tel. 302 39 97 - BARCELONA 2

JOSE MAS
Puertaferri, 10
Petrítxol, 17
Teléf. 301 68 76
BARCELONA - 2

Numismática Filatelia
Petrítxol
MARIO QUINTANA TARRATS
PETRITXOL, 11 - TEL. 302 33 87
BARCELONA - 2

instituto canino REX
perros de raza reconocidos
Petrítxol, 4-Tel. 3183567

SALA PARES
Petrítxol, 5 - Barcelona
PINTURA CATALANA S. XIX y XX
PROXIMAS EXPOSICIONES
R. DURAN - J. ROCA SASTRE
C. NADAL - X. BLANCH

jolería i plateria
SANT SERRAHIMA
Petrítxol, 1 - Barcelona
Teléfono 301 15 77

ARRIBA ALTRE COP EL CARNESTOLTES

Unes festes que se celebren arreu de Catalunya
amb nombroses i importants variacions locals

Gravat al boix representant l'arribada del Carnestoltes. En el penó, un corn, una botifarra, una carabassa i un torc d'alls. El porró que formava part de l'heràldica, el duu pintant al pit d'una mena de casulla que vesteix.

Amb la pruija de restaurar algunes festes i tradicions populars catalanes, arriba altre cop el Carnestoltes o Carnaval, noms equivalents, si bé etimològicament difereixen força. Així, mentre que Carnestoltes, segons sembla, vol dir «carns llevades», o prohibides, la qual cosa més aviat li escauria al temps penitencial de la Quaresma, Carnaval, derivat del llatí «carne vale», o sigui comiat o adéu a la carn, resultaria més exacte. Amb tot, el costum és conegut d'ambdues maneres, si bé en la paremiologia trobem més el primer: «Fer el Carnestoltes», «Semblar un Carnestoltes», «Pels dies de Carnestoltes» molt vi i poques-soïtes», «Les bogeries de Carnestoltes surten per Tots Sants», «De tard o de «raden, Carnestoltes pel febre» i «Carnestoltes fredes en el mes Vint-i-vuit». En canvi, només trobem «Per Carnaval tot val».

El Carnestoltes -Carnestolendas en castellà- vé de reculats segles, derivat potser de les farses de l'Edat mitjana, com la dels Innocents, dels Folls i de l'Assa, celebrades multitudinàriament. I aquestes hom creu que vingueren de les paganes Dionisiàques o Bacanals grecs, i de les Saturnals i Lupercals romanes.

Els cristians esforçats sempre a assi-

mlar o convertir costums pagans, no han pogut amb el carnestoltes i així, segons sant Jeroni, el bisbe de Barcelona, Pacia, hauria estat el primer de condemnar els costums de disfressar-se per a fer bestieses, reprovant la festa del Cérvol, durant la qual la gent es vestia en forma d'animals i corria follament pels carrers cometent excessos. Només s'aconseguí d'introduir elements cristians en la dels Innocents i en la del Bisbetó que es celebrava en temples i catedrals i que, encara, ben batejada i sense cap tipus rastre pagà, se celebra a Montserrat.

Encara que els balls de disfresses en molts llocs començaven l'endemà de Nadal, o per l'Any Nou, de fet, el Carnestoltes popular s'iniciava el Dijous llarder o Dijous gras.

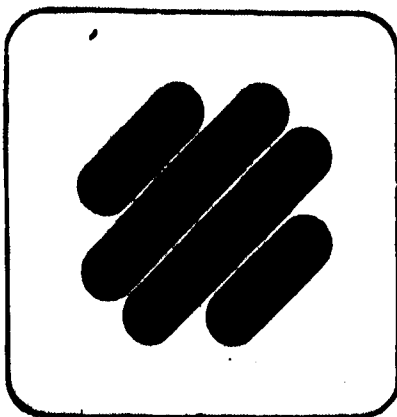
La setmana dels tres dijous

Quan hom vol ponderar un fet extraordinari, difícil de creure, es diu que succeí durant la «setmana dels tres dijous». Vé dels tres que precedeixen el Carnestoltes. El primer, dels «compares», celebrat en diferents pobles catalans i, també, al Roselló, l'organitzen els homes que han estat padrins durant l'any i en el ball, fan una ofrena a les padrines. El segon, de les «comarques», són les dones les qui organitzen el ball i obsequien els padrins. I el tercer, és el dijous llarder celebrat arreu.

Es dia especialment esperat pels in-

ESTALVI
3ª EDAT

PER A
NOSALTRES, LA
"TERCERA EDAT"
ÉS LA PRIMERA

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC DE BARCELONA
BANC DE GIRONA
BANC MERCANTIL DE MANRESA

fants que van a fora de les poblacions a menjar truita amb botifarra. En alguns indrets, abans feien una capta, com a Sant Llorenç dels Morunys on cantaven:

Los romeus de la mare cansada,
que no poden caminar
vinguen ous i botifarra,
i el diner per ana a gastar.

Una altra cançoneta pròpia del dia, corrent al Bages, al Ripollès, a Osona etc., és aquesta:

«Pel dijous llarder, botifarra, botifarra,
pel dijous llarder, botifarra menjaré.
pel dijous gras, botifarra, botifarra,
pel dijous gras, botifarra menjaras.»

A Igualada en diuen el dia de «Sant Bernabé», corrupció de «berenar-bé».

A Sant Feliu de Guixols, el dia abans del «dijous de les llardufes, deien «llagar-jets», mena de cadenets de paper lligades al cap d'una canya i posades a les finestres. En penjava una botifarra que menjaven en el berenar del dijous.

Al Pallars i al Lluçanès, la capta d'ous, botifarra, cansalada i arròs, servia per a fer un àpat a la plaça, presidit pel rector i el batlle, acabant amb ballades.

A Belltall també es fa la capta i l'àpat, però reserven alguns ous pel diumenge vinent.

A Manlleu ballaven la dansa de la Post, o de la Pell, la del Llop i, la de Gitanes, segons unes còpies populars:

«Lo dijous llarde comença
aquell goig amb gran tropeu,
Lo dematí, les Gitanes
i al vespre a picar la Pell,
tot saltant i fent postures
n'hi van tombant algun got
i després és gust de veure
com fan la dansa del Llop.»

Els balls i les danses duraven tots els dies de Carnestoltes. Al Penedès, es feien ballades de gent disfressada, a les places. A Sant Feliu de Guixols, es ballaven «Els ninots», «La Carrasquita», «Els gallegos», «Els negritos», «El marquès», «El ball de cintes», «Els cavallets» i «El ball de bastons».

A Reus, «Balls de Diable», segons un romanço, així com cavalcades o «rues», amb carrosses que acabaven amb la «Imperial» on hi anava el Carnestoltes.

El personatge.

El principal element de les festes i disbauxes és el personatge, o sigui en Carnestoltes, que solia llegir un pregó a través del qual tenia llibertat -o se la prenia-, per a criticar a gràtiant, fins i tot a les autoritats. Alguns tenien aire de sermons amb llatínades i tot, i es venien en plects de romanços dels quals n'han arribat edicions fins a començos de segle. L'actor i sainetista Josep Robrenyo i en Josep Ferrer, de renom «Querí», de Reus, n'escrigueren dels més famosos.

A Vilafranca del Penedès, les sàtires eren impreses en paperets que, curiosament plegats, tiraven a la gent. En deien «castanyes» i nasqueren l'any 1909.

El personatge fou, primer un porc simbolitzat de diverses maneres i que acabava la seva vida, efímera, cremat o enterrat després de llegir el testament. Segons els més antics dels testaments coneguts del segle XVII -el porc llegava botifarres i altres productes derivats de la matança. Ell mateix s'anomenava «grunyent».

S'ha dit molt que el personatge, quan es convertí en persona de «carn i ossos», millor dit, de «palla i paper», fou creació de l'espardenyer barceloní Sebastià Junyent, qui, per disposició testamentària del seu pare va començar a fer, cada any, un ninot que penjava part de fora del seu establiment. La botiga estigué primer al carrer de la Claveguera i més tard a la plaça del Born, cantonada al carrer del Rec. Després es muntà un pavelló i d'ací vé que un romanço de l'època digués que el Carnestoltes «té son palacio en lo Born».

Es evident, però, que quan Junyent plantà el ninot, a començos del segle passat, ja n'hi havia hagut d'altres. Així, un romanço del 1616, escrit per Miquel Ribes, de Granollers, ja el citava. I certs autors opinen que en temps pretèrits, trobaríem arrels de la mort d'En Carnestoltes, en vells sacrificis humans, més tard substituïts per animals. Per això, potser, també «modernament» hom sacrificava un porc de debó, i només, simbòlicament, En Carnestoltes.

També s'ha representat per homes disfressats, emprant solament ninots a l'hora d'enterrar-los o cremar-los. El personatge té la seva heràldica: un penó tot guarnit de botifarres, galls, polles i altres viandes, «amb porrons de Frontinyà», segons un dels testaments. Potser per atavisme, el personatge modern era porc, groller i fins irreverent, com ho palesava, sobretot, la cerimònia de l'enterrament.

El regnat d'En Carnestoltes.

En Carnestoltes arribava generalment el diumenge. A Guimerà, el Dijous llarder i els fadrins es feien els amos del poble i obligaven a tothom a fer festa.

A Figueres també hi concorrien moltes carrosses i era costum de fer parlar al personatge, el primer dia en plena salut; el segon, malaltís, i el tercer, agonitzant.

A Ripoll, arribava, també, la núvia del Carnestoltes, però era el dimarts, poc abans de morir el seu home. Hi havia el costum de «fer els esmolets». Joves de la broma anaven pels carrers amb una mola d'esmolador que situaven a la plaça gran, mentre d'altres corrien per les cases a demanar eines per esmolador, fos el que fos, tant si eren de tall com no i que una vegada passades per la mola ja no servien per a res. A canvi rebien diners que gastaven per fer un bon xeflis, al qual convidaven els transeünts.

A Sant Llorenç dels Morunys, arribava el dissabte i entrava cavalcant un ase. Així es passejava per tota la població.

A la Segarra «tiraven el feix». Els joves rondaven el poble, feien parlaments i quan havien fet el feix, l'encenien i s'escalfaven. I arreu, com hem dit abans, balls i disfresses. De les ballarugues en prové la cançoneta:

cercador gironí, J. Gilbert, «a Madrid anomenaven «sardina» la carcanada del porc, la qual enterraven, per a donar a entendre l'abstinència de menjar carn d'aquest animal durant les setmanes quaresmals».

A Reus, segons el romancista «Querí», si bé l'enterrament es feia el dimarts, el dimecres anaven a enterrar el braç i, el dijous, el dit.

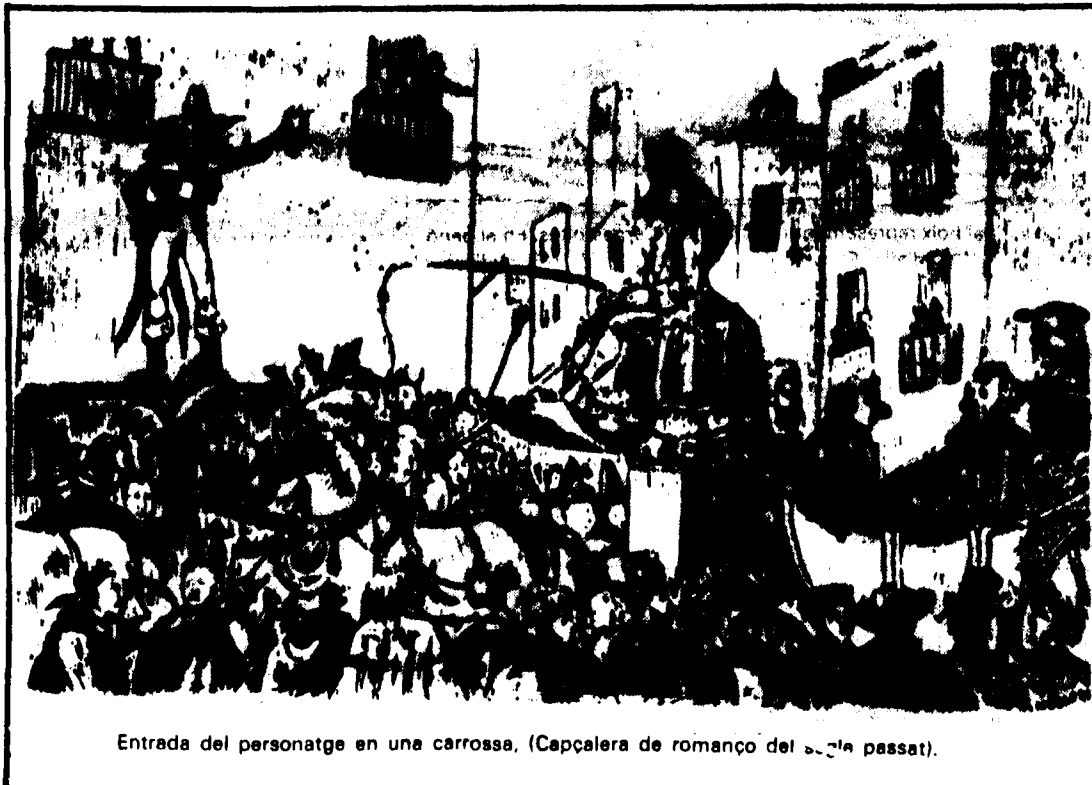
En molts llocs, els assistents cantaven una cobla inventada, segons diu «El Libro verde de Barcelona», per un atacador dels Encants d'aquesta ciutat:

«A setze, a setze,
a setze el ví.
El pobre Carnestoltes
s'acaba de morí.
Aí, sí».

Fos com fos, l'enterrament d'En Carnestoltes era la part més irreverent de les festes, amb paròdies del cant de les absoltes i de tot el ritual religiós. D'ací que més d'un cop, les autoritats eclesiàstiques dondernessin els excessos que es feien, tant durant els tres dies de disbauxa, com en l'acte final.

El Carnestoltes «seriós».

Tot això que acabem de dir fa referència al Carnestoltes popular, de carrer, de gent modesta. Els rics i la classe menestral organitzaven balls o saraus, de disfresses, a casinos i societats recreatives. Tenien un aire més «seriós», com els

«Carnestoltes fredes,
el blat a divuit;
quants n'hi ha que ballen
amb el ventre buit».

L'enterrament

El Dimecres de Cendra és el dia de l'enterrament. Anterior al ninot de l'espardenyer del Born, es troba un testimoni del 1763, en forma de testament i descripció d'un enterrament fet amb tanta irreverència com en el segle XIX i part de l'actual.

Anar a enterrar el Carnestoltes, és motiu per a fer un gran berenar als afores. Hom menjava bacallà amb panses i pinyons, truita i escaldums. Després ballaven el «Tio fresco», el «Ball dels cornuts», «En Jan Petit» etc. Al vespre es feia el simulacre del sepeli.

L'enterrament de la sardina, com encara es fa i s'ha fet, àdhuc en temps de prohibició del Carnaval, ens ve importat. El costum, en temps de Mesonero Romanos que en deixà escrites unes curioses descripcions, consistia en fer portar al personatge mort, una sardina a la boca. L'enterrament l'organitzaven dues confraries la de «San Marcos» i la de la «Sardina». En opinió del folklorista i re-

de la Llotja i el Liceu, i el «Círculo Ecuatetre» i fins alguns dels ciutadans més distingits rivalitzaven a l'hora de disfressar-se. Com a mostra direm que el famós Dr. Letamendi, un any es presentà disfressat d'home escorxat, és a dir, amb un «maillot» on hi havia, pintada tota l'anatomia del cos humà. Al braç hi duia penjada la pell a tall d'abric i es cofava amb un barret de copa. I en el mateix sarau, es passejava un home sense cap, portant una reproducció del seu, perfectament modelada, damunt d'una safata. Era l'escenògraf Ballester.

La tendència del Carnestoltes d'avui, sembla que tendeixi més a l'espectacle, amb intervencions de grups teatrals, més que no del to xiroi i disbauxat d'abans. En aquest sentit, a Vilanova i la Geltrú, Canet de Mar, Sitges i d'altres llocs ho palesen en el reviscolament d'uns dies de bullici, fugissers, puix que com deia el dessús citat «Querí»:

«Aquí acaba el Carnaval,
i la broma ha perdut l'esma;
ja han entrat a la Quaresma,
ja està girat el missal»...

Esteve Busquets i Molas.

Problemàtica viva

Les aportacions del «Centre d'Espiritualitat»

«Eines de treball» és una plana de CATALUNYA CRISTIANA on els nostres lectors hi poden trobar els suggeriments per a poder desenvolupar la seva vida cristiana a partir d'unes eines que els ajudin i els orientin. I val a dir que, segons les veus que ens han arribat fins ara, va complint amb el seu propòsit.

Llegeixo setmanalment totes les pàgines del CATALUNYA CRISTIANA i m'ha agradat moltíssim trobar-hi cada mes la «Paraula de Vida», firmada per Chiara Lubich.

Nosaltres, som un grup format per matrimonis, universitaris, nois i noies, nens i nenes. El nostre objectiu és procurar viure aquesta «Paraula» que ens dóna un sentit profund i que ens compromet d'una manera radical amb el que preten Jesucrist.

Procurem treballar, amb il·lusió, perquè en el món hi hagi un clima trinitari, ja que ens demanen comprometre'ns amb l'Oració i amb el testimoni, a que això es logri. Procurem construir, amb el nostre petit esforç, el «Regne de Déu» amb la dedicació, compartint i estimant.

Es en el nostre setmanari CATALUNYA CRISTIANA on han sortit escrites les paraules que el Papa digué en el Consell Pontifici per als laics:

«Sense perdre la vinculació amb la parròquia, cal que hi hagin altres camps, altres centres, els uns a escala més vasta, els altres al revés, a escala més reduïda, que permetin proveir les necessitats especialitzades del poble de Déu... Precisament és aquest el tema de la vostra Assemblea: La formació de comunions de base. Cal encoratjar-les, està clar, per tal d'assegurar llur autenticitat evangèlica i la qualitat eclesial. Això és molt important per a la vitalitat de l'Església, i perquè ella pugui inserir-se en el món, donant-hi testimoniatge». (Ossr. Rom. XI-79).

El nostre Consiliari, Mn. Josep Cortina, al començar aquest curs, ens ha fet arribar a tots nosaltres, la següent circular:

Heus ací un bon exemple. Uns lectors ens han enviat un treball suggerit per un dels articles publicats. Donat que el trobem prou interessant el publiquem a continuació, tot esperant que, al seu torn, serveixi als lectors com experiència, estudi o suggeriment.

«Dialoguem un moment el tema de l'Oració, feta amb la Paraula de Vida de cada mes».

Paraula de vida:

Tots els mesos ens arriba el full del text de la Sagrada Escripura, amb aquestes tres paraules que l'encapçalien. Aquesta expressió, «Paraula de Vida», té una riquesa de gran contingut. La paraula de Déu, acceptada, ens comunica la vida que conté en ella mateixa, que és Déu mateix, que vol manifestar-se en l'home, transformar-lo i fer-lo cada vegada més semblant a la seva Imatge. Vet aquí que, l'expressió «Paraula de Vida», ens hauria de fer pensar molt i ens hauria de fer reflexionar i replantejar el «com» acceptem la Paraula que tots els mesos se'ns va comunicant i explicant, i a cada reunió se'ns va recordant i actualitzant.

Aquesta Paraula, ens dóna la vida, que inclou, si hi fem l'esforç, l'aspecte concret que ens proposem.

Com viure la Paraula:

1r. — La mentalització per la Paraula.

En primer lloc és necessari conèixer el contingut teològic i bíblic de la Paraula, després retenir en nosaltres el seu significat o missatge. Aquest retenir el que ens diu el Senyor a través de la Paraula, és el que ens va mentalitzant progressivament fins arribar un moment que el Senyor ens fa participar de la seva manera de pensar i veure les coses i sobretot les persones.

Aquesta actitud de mantenir en nosaltres el contingut de la Paraula, és aquella manera de ser de la Mare de Jesús, Maria, que ens afirma l'evangelista Lluc: «Maria observava totes aquestes paraules en el seu cor i les meditava».

2n. — Fer l'Oració amb la Paraula de Vida:

Un altre aspecte de la dinàmica de la Paraula de l'Evangeli, és retenir-la i saborejar-la en la nostra oració personal. Preguar, fer oració, és estar-se amb el Senyor, contemplant-lo, o escoltant-lo. El Senyor ens fa entrar en Ell per la Paraula que ens va adreçant a la mesura que l'escoltem i complim. «Benaurat qui escolta la Paraula i la guarda» ens diu el mateix Evangeli.

Si el Senyor ens ha fet veure ja la importància que té l'Oració, ens caldrà buscar el moment més adequat per a poder-nos separar de tot el que ens pugui distraure. Buscarem el moment del dia que tinguem la ment més atenta i lliure, car el que anem a fer és d'un valor transcendent, molt gran. Una vegada hem trobat aquest moment adequat, ens cal entrar en clima d'oració. Com fer-ho?

A) Posar-nos en la presència de Déu:

«Farem estada dins de vosaltres». Per la gràcia, el Senyor està en nosaltres. La realitat més profunda de nosaltres és el Senyor. «Tant de temps que et buscava fora, i estaves dins de mi», ens diu sant Agustí en les seves confessions.

Aquest primer moment de l'Oració té molta importància, i l'ànima, l'home interior, pot descansar-hi.

B) Escoltar el que em vol dir el Senyor:

Déu, es comunica a l'home a través de la Paraula i a l'home li cal estar atent al que li vol comunicar el Senyor. Una de les maneres de saber-lo escoltar, és recordant la Paraula de Vida de cada mes. La Paraula de l'Evangeli té força d'actualitat perquè és Paraula de Déu. Estar atent a la Paraula, escoltar la Paraula, és estar obert al que «aquí, ara», i «a mi», m'està comunicant el Senyor.

C) Acció de gràcies:

El tercer moment de l'oració és l'acció de gràcies. Depèn de com hem viscut la seva presència i de com hem intentat escoltar la seva Paraula durant l'estona, llarga o curta, de l'oració.

Acció de gràcies és el nom de Maria, car Ella va viure en una contínua i profunda actitud d'agraïment: «La meua ànima magnifica el Senyor». Maria és agraïda a Déu per totes les meravelles que Déu ha obrat en Ella. També en nosaltres el Senyor està obrant les seves meravelles sempre, i especialment en el moment de l'oració i sempre que estímem els germans.

3r. — La Paraula ens porta a l'acció apostòlica:

«Aneu i feu deixebles a totes les nacions... ensenyeu-los a guardar tot el

que us he manat» (Mt. 28, 19-20). «Vosaltres sou la sal de la terra» (Mt. 5, 13).

«Vosaltres sou la llum del món» (Mt. 5, 14).

Aquesta Paraula de l'Evangeli porta tota la força de Jesús mateix, tant, que si en fem cas pràctic a través del nostre viure i convida: estimant els germans, serem el que ens diu que siguem la Paraula: Sal de la terra i Llum del món.

Aleshores podrem anunciar amb la valentia de l'Evangeli, que l'Evangeli és per ser viscut i no únicament sabut.

També podrem il·luminar totes les situacions que ens trobem i podrem donar gust i sentit d'absolut a tot el que de relatiu tractem.

A la mesura que la Paraula de Déu trobi pas lliure en nosaltres, ens impulsarà a actuar apostòlicament».

Compartir l'experiència

El nostre «Centre d'Espiritualitat», està domiciliat a Rda. Gral. Mitre, 93, principal. Telèfon: 247.81.81.

Informeu-vos! Hi trobareu «Catequesis de la Paraula» per infants, joves, adults, matrimonis de totes les edats, conferències, convivències...

Es amb verdader entusiasme que us invitem a compartir la nostra experiència.

Esperem que aquests punts de reflexió us ajudin a engrescar-vos per venir a trobar-nos i fer camí, tots junts, fèrms i contents, amb l'alegria de l'esperit.

La Junta Rectora

La Bíblia a l'abast

La verdadera felicitat

(Jer. 17:5-8)

En una mena de col·lecció de fragments esparsos, trobem en els capítols 16, 14 a 17, 18, una colla de materials del ministeri de Jeremies. El nostre text pertany a aquest petit bloc. Es tracta d'un text d'estil sapiencial. El gènere literari és construït a base de proposicions contradictòries: malediccions i benediccions. Dit altrament: declaracions de dissort o de felicitat. Ho trobarem també en l'Evangeli de Lluc, que llegirem avui, i que a diferència de Mateu, al costat de les benaurances proclamades per Jesús ens posa les maldiccions contra els qui, apartant-se del projecte salvador de Déu, cerquen la seva felicitat atropellant i oprimint el poble.

Jeremies ens diu on es troba la verdadera felicitat. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor, i trobe en el Senyor la seguretat (v. 7). És l'home realista. Té consciència clara de la seva limitació de criatura i reconeix la seva dependència de Déu. Per això es humil i s'esforça en realitzar en la seva vida el projecte de Déu. Contràriament al que pot semblar a primera vista, aquest home no té res a veure amb el pusillanimitat i menys encara amb el fatalista o amb el peresós. Per això és semblant a l'arbre plantat ran de l'aigua (v. 8). Confiar en Déu vol dir creure que ell ha posat en nosaltres els seus dons i maldar per fer-los rendir al màxim. Som criatures de Déu. No som ninotets de Déu. Ell ens ha plantat. La llavor és bona i el terrer d'intel·ligència i de llibertat on ens ha fet arrelar també. Al més ell no abandona la seva plantació, sinó que fa camí amb nosaltres. L'arbre, que som nosaltres, ha de prendre, doncs, una actitud dinàmica de creixement: ... estén les arrels... no té por, i el seu fullatge es manté fresc... no es neguiteja ni deixa de donar fruit (v. 8). És una dinàmica de treball personal, fet amb esforç, també amb amor, però sobretot fet en la seguretat que li dóna la fe. Això l'envolta de felicitat, perquè sap que no treballa en va, sinó que amb esforç humà realitza el projecte de Déu, que ha descobert present en el seva vida.

Perquè l'autèntica felicitat rau en la situació progressiva del projecte de Déu sobre cadascú de nosaltres. És la

construcció de la pròpia personalitat a través del temps i en l'espai.

En oposició a la benaurança de l'home que sap ocupar el seu lloc en el pla de Déu, Jeremies diu la maldicció de l'home que intenta bastir una personalitat en desequilibri fonamental. Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor (v. 5). Jeremies deuria pensar en la situació política del seu país, lligat amb aliances internacionals desastroses i tombat d'esquena a la crida de Déu. Tot plegat acabaria amb la ruïna de les institucions socials, polítiques i religioses, i amb la deportació massiva del poble. Ell mateix moriria a l'exili. Era el fruit de refiar-se de l'ajut humà. Jesús en les seves benaurances, doblades de maldiccions, ens concretarà aquest home eixalebrat: els rics, els qui ara van tips, els qui ara riuen, els qui tothom aplaudeix. Són obra de la filosofia del plaer immediat i de la llei del més fort, de la mística de l'agressivitat. Obrir-se pas ara prescindint dels altres, prescindint de la comunió que col·loca cadascú al seu lloc i ens posa tots al servei de tots. És la gran temptació de l'home de tots els temps. Va ser la gran temptació de l'Israel històric, refusat per Déu. És també la gran temptació del nou Israel, l'Església: refiar-se de l'ajut humà, del poder, del diner, de l'autoritarisme, fins i tot del prestigi de la ciència, de la unitat, de la bona organització... Fonaments de carn, incapaços d'aguantar cap edifici ferm, idòls de fang, covardies en definitiva que comprometen l'home i que cremen la por al pla de Déu. Podem i hem de desencadenar també el refús de Déu?

Maldiccions i benediccions. Vet aquí la dialèctica que agita el món — el món — dels homes. També el món dels creients. Són l'amor de debò, l'amor humil, el que cada dia cercam i trobem pas i dóna resposta a la vida en comunió amb els altres i amb Déu, i que ens mantenen-nos en l'àrea de les benaurances, on es troba la verdadera felicitat.

Josep M. Aragonès

PASO A PASO CALZADO DEPORTIVO

Bata
Bata
Bata

Concesionario:
GALLES

Condesa Sobradie, 3
Barcelona 2

VIATGES COSMOS

Li ofereix la secció especialitzada per a la 3ª edad

CAPS DE SETMANA A LLORET DE MAR

Autocar els dissabtes a les 10
Autocar els dissabtes a les 10 h.
Retorn el diumenge cap al tar.

MARÇ i ABRIL 1.200 ptas.
MAIG 1.400 ptas.
JUNY 1.625 ptas.

Estades d'una o més setmanes a LLORET de Mar

De dissabte a diumenge de la setmana següent
MARÇ i ABRIL 5.450 ptas.
MAIG 5.800 ptas.
JUNY 7.300 ptas.

Estades a Benidorm, Gandia, Roquetes de Mar, (Almeria), etc.

VIATGES COSMOS
Enric Granados 19 Tel. 253 11 03

Costums i tradicions

Arriba «la vella dels set peus»

Dimecres vinent, amb la imposició de la cendra comença la Quaresma. En alguna comarca en diuen, també, la Quarentena. Abans, quan els «baladrons» —venedors ambulants o treballadors de carrer— anaven pregonat llurs oficis o mercaderies, bon punt la gent havia anat a prendre la cendra, o «prendre el seny», com igualment se'n deia, deixaven de cridar o alguns, com esmolets i estanyapaelles, no sortien mentre durava el temps penitencial.

Tampoc es feien esquellots. Ja és sabut que el costum de fer esquellots als vidus que es tornaven a casar, era per obligar-los a convidar els esquellotaires. Per això, n'hi havia de gaslus que es casaven per la Quaresma, perquè estaven prohibides tals sorolloses demostracions i així s'estalviaven el convit.

Dels signes externs de la Quaresma, el més generalitzat era el de la «vella dels set peus», o «la vella del bacallà» consistent en una representació, en cartró, d'una jaia que tenia forma de bacallà i en duia un a una mà i a l'altre braç un cistelló amb peixos i verdures. Teia set peus i cada setmana del temps penitencial, n'hi arrencaven un fins arribar a la Pasqua, dia en què era cremada. També se'n deia «sa jaia-serrada» a Mallorca i, a Menorca, la «vella Corema»; al Rosselló, la «pAtorra» i a l'Alguer la «Quarèsima». Aquesta mena de calendari constituïa un petit negoci, temporal, pels capsers i estampers.

Els venedors de pesca salada, la feien amb un bacallà del qual penjaven set arrencades i que posaven a la porta dels establiments, eliminat, igualment, una arrencada cada setmana.

De la «jala serrada» o «serraina» com també en deien al Bages i al Solsonès, se'n derivà el costum infantil de «serrar la vella». A la meitat, més o menys, de la Quaresma, la mainada sortia al carrer i serraven la vella, simbòlicament, pel mig. Es a dir, partien una fusta serraven la vella, simbòlicament, pel mig. Es a dir, partien una fusta amb una serra mentre captaven i cantaven una cançó apropiada, de la qual hi ha moltes variants, algunes força llargues. Com a mostra en donem una de les més curtes, recollida per nosaltres a Plegamans i que, tanmateix, conté els elements principals de totes:

«Serra la vella, — caldo d'estella. — Violet sant Pere, — violet sant Pau, — que en venim de Roma, — que en portem corona — de sant Nicolau, — bisbe de pau — Mestressa porteu ous — que demà serà dijous; — mestressa porteu vi — que la serra no vol seguir; — mestressa porteu cansalada — que la serra està esmoçada. — Passarem per casa, — tot ho trencarem — que de plats i olles — no n'hi deixarem. — I ax, ix ax, — serra gavalga».

La presència de sant Nicolau en la lletra de la cançó indica el gran prestigi que tenia aquest sant de la mainada. Aquest costum al cor de la Quaresma

era com una mena d'evasió per part dels minyons, del rigor de la penitència que abans es practicava de debò. Amb el que recollim, generalment ous i fruita seca, feien un berenar.

A Manresa deien als infants, que la «vella dels set peus» o la «serraina», els vigilava per tal de què no mengessin res de carn i si ho feien, la vella els escanyaria.

Un altre signe extern era l'aparició pels carrers, de safristans i escolans amb sotana, bonet i una canya. Mentre passaven tocaven una campaneta i recollien a la mainada per a dur-la a la Parròquia on els ensenyaven la Doctrina o Catecisme. Això es feia cada mig dia menys els diumenges. La canya era la de l'instructor, usada per senyalar els infants als quals feia les preguntes i, també, per a tustar-los lleument el cap si no sabien respondre. Aquest costum era propi, sobretot de les ciutats o viles importants.

Una representació interna o litúrgica, consostra en posar el Dimecres de Cendra, en les esglésies, davant de l'altar major, un gran llençol blanc o morat. La gent en 7ela popularment el «bacallà». Aquest costum derivava dels primitius temps del cristianisme, en els quals només es celebrava el Sant Sacrifici una vegada a cada setmana de Quaresma. La privació per raó del Fems litúrgic, explicava la presència de la cortina com un símbol de la penitència que ha de fer el pecador per tal de merèixer el contemplar de nou la Divina Majestat ofesa pels pecats. Significa, també, les humiliacions de Crist, que van desaparèixer sobtadament per fer lloc a la Resurrecció, segons explica el Dr. Griera en «Litúrgia popular».

També es posaven draps negres en els altars, tapant les imatges, sobretot per Setmana Santa. D'ací i per recordar el manament de l'Església sobre el compliment pasqual, la dita: «Quan el drap negre és a l'altar, poca vergonya, vés a confessar».

Estev Busquets i Molas

Racó del llenguatge

Cap a la normalitat

Després d'un intent d'estrangulament brutal perpetrat contra la cultura i la llengua catalanes els primers anys de la postguerra, va venir una certa tolerància que gradualment i lenta aflluïa l'opressió i deixava respirar una mica de res. Primer van ser les ballades de sardanes, després, les representacions teatrals de segons quines obres (ben innòcues, això sí), els primers llibres catalans als aparadors de les llibreries, la nova cançó catalana, la campanya de català a l'escola, la tasca de formació de mestres de català a càrrec d'Omnium Cultural, al costat de tantes i tantes temptatives de supervivència. Tota una voluntat de ressorgiment fent-se pas enmig de circumstàncies adverses.

Amb l'adveniment de la democràcia, podem dir que hem assolit la normalitat? No, senyors! Ni de bon tros! Estem immersos en un medi ambient

de cultura castellana, estem marcats per una educació i una cultura oficialitzades, estem influïts a casa nostra mateix per la televisió i al carrer pels innumerable avisos, anuncis, indicadors i rètols en castellà, tan lluny del que preconitzava la campanya del català al carrer impulsada pel Congrés de Cultura Catalana.

Per això, mentre esperem la retolació total dels carrers, la televisió catalana, el redactat correcte i en català dels anuncis comercials, dels rebuts i factures, dels indicadors de carreteres (alguns dels quals ja han estat rectificats amb pintura negra pels més impacients), en una paraula, mentre esperem la normalització, optimistes i esperançats, convençuts que amb entrebancs i tot hi arribarem, cal que saludem amb joia aquells esdeveniments que ens hi acosten més. Parlo, ara, de les pel·lícules catalanes i en català que

Pensant-hi be

Degut a un lapsus de impressió varem publicar en el nº anterior el text de l'edició castellana. Perdó i aquí teniu el text català.

La llar de foc

Es hivern. Aquests dies ha fet molt de fred. El fred m'ha fet pensar en la bona escalfor de la llar de foc.

També el reconfortant record de tantes meravelloses estones passades ran de la llar de foc.

A muntanya, al cor de l'hivern, la llar de foc és el cor de la llar.

Al seu voltant: s'hi trenca el son, s'hi llegeix, s'hi cus, s'hi conversa, s'hi juga a cartes.

Mentre, l'olla de les mongetes hi arrenca el bull i el manté amb una regularitat gairebé inexplicable. Quan algú té gana: torrades amb all. Quan algú té set: tupinet de vi calent.

El gos jeu com un gos, s'estira, s'arronsa i badalla per esbravar la mandra.

El foc, centre d'atenció de tots els qui s'han aplegat al seu voltant, es fa interessant: salta, balla guspireja; li agrada que l'amolxin amb el trident tot atiant-lo, i l'alimentin amb bons tions. Ell, agraït, s'alegra, s'engresca, escalfa, illumina, acompanya.

Un mal se sent sol quan un bon foc l'acompanya.

La paret d'on arrenca el fumeral és com una pissarra on s'hi dibuixen la imatge dels nostres pensaments i les fantasies dels nostres somnis.

Les hores passen com de puntetes per no trencar l'encís de comunió de l'home amb un element fonamental de la naturalesa. Com deuria ésser la mirada i la sorpresa de l'home davant el primer foc?

La llar de foc convida al relax, a la pau, a la reconciliació, a la conversa tranquil·la i placent.

El foc és purificador. Al voltant del foc s'ablaneixen les actituds orgulloses, i s'escalfen els cors bloquejats per la fredor dels seus egoïsmes. La mirada als ulls es fa més lluminosa, acollidora i suau.

Quan el temps és rúfol, la llar de foc és doblement acollidora. El vent, l'aigua, la neu, no hi poden res. Ella com una lloca acull i dona escalfor als seus amics. El mal temps i el fred marxen esporuguits davant les amenaçadores llampades de les flames.

Mentre, el menjar dels porcs s'escaldava en el perol; les bèsties, com les persones (què voleu fer-hi?) tenen el vici de menjar cada dia.

El pastor arriba amb el nas vermell i els ulls plorosos de fred i corre cap a la llar com un infant cap a la mare; s'hi posa de cara, d'esquena, i mentre explica les peripècies del dia, s'amaneix la sopada. Més d'una nit, després de foragitar amb un regany màgic gats i gossos, dorm vora la llar, ajagut a l'ampli escó.

El foc, ull viu i acotxat sota les cendres, vetlla el seu son.

L'home emigrant cap a l'hàbitat urbà ha volgut amorosir la feridora enyorança de la llar amb «l'escalfapanxes». A part

de que la panxa s'escalfa més amb un bon tec, la suplència és molt imperfecta. Es un «quiero y no puedo». Cada cosa té el seu lloc, i fora de lloc és una altra cosa.

Amics, al badem, desbaratats pel procés de neutralització dels dinamismes autènticament humans que donen sentit al viure, acabarem sense el caliu de «llar» i sense l'escalf i la vida «del seu foc».

Les nostres «llars familiars» es van convertint, al meu entendre malhauradament, cada vegada més, en simples residències on les persones vivim les unes al costat de les altres, però, hi conviu fredament, tancats cada u en el seu món; negligim, gairebé totalment el crear lligams de comunió i el compartir la vida.

Avui, uns per convicció, altres per pura resonància, parlem molt de solidaritat, d'amistat, de compromís pels altres; però... a la llar es va afeblint la relació amical, solidària i responsable entre uns i altres.

Anem perdent «l'art de conversar», que els grecs anomenaven «plaer dels déus». Els silencis es fan atudors i tensos. «Hostes vingueren que de casa ens tragueren»: les ideologies, els tarannàs de viure, la «tele», l'evasió comercialitzada, etcètera, han desbaratat la comunitat familiar.

Hi ha una mena de monstres col·lectius que s'ens menegen, ens buiden, ens allunyen. Mare meua! És que algú, en el seu seny, pot voler això?

Jesús, abans de llençar els dotze a proclamar la Bonanova de l'Evangeli a les quatre parts del món, va necessitar un petit cenacle.

La projecció de l'home a plena vida necessita també d'un cenacle on l'ardidesa de les realitats humanes que s'hi viuen i celebren, ens obri intensament a la solidaritat amb l'home i amb el món.

Si no som capaços de crear lligams, de viure i conviure, de comprendre i estimar «als de casa», volem dir que serem capaços de fer-ho amb els altres?

Els nous aires de llibertat ens porten fàcilment a l'embaïdaliment i a l'engrescament utòpic, mentre, ens desorientem de les situacions concretes, de les persones concretes, dels compromisos concrets, de la «feina» concreta.

Tots plegats estem una mica desmanegats, i som incapaces de fer bona feina.

S'ha apagat el foc de la «llar», i no sabem on i com escalfar la vida.

Tot rient, rient ens morim de fred. Perquè?

Tanta necessitat com tenim, d'estimar i ésser estimats, d'obrir-nos i de ser acollits, de donar i de rebre, de desplegar el nostre jo tot fent camí amb els altres.

Perquè si tenim fred ens allunyem del foc, de la llar, de la fe?

Perquè, amics meus, perquè?

Xesc Solià

Educació i família

La fòbia de la memòria

Estem en una època de desprestigi de la memòria. Sembla que tothom estigui d'acord en el fet de judicar aquesta antiga «potència de l'ànima» com un pur instrument de petrificació: petrificació de la ciència a les escoles, petrificació de la història a la vida dels pobles, petrificació de la fe als ambients eclesials.

Per això actualment es fa sentir tant —sobretot entre els cristians «entesos»— la tendència a menysprear les fórmules doctrinals, litúrgiques, devotes i morals. Els pares de família ens sentim coaccionats a abandonar tot allò que es pugui considerar «esta-

blert» —i especialment tot allò que hagi estat establert per l'autoritat i el Magisteri de l'Església— per tal de restar lliures a la cateqització d'una suposada espontaneïtat vivencial, els continguts de la qual estan perfectament planificats pels magisteris antimagisterials.

Com que es tracta de fer una «Església nova» formant part d'un «Món nou», tot el que sigui fer memòria no interessa. Tant l'eurocapitalisme com l'eurocomunisme tenen tot l'interès posat en desalligat-nos de la solidaritat humana (que necessàriament comporta la memòria) per lligar-nos a la solidaritat materialista (que redueix la nostra vida a un «ara i aquí» conduït per les forces consumistes o productives de la història).

A moltes esglésies la «litúrgia jove» es tradueix en una basarda per la fórmula, fins i tot la fórmula del Credo. I jo he comprovat que sovint els fidels, sobretot els més joves, no saben quines veritats han de creure. De manera que, malauradament, hi ha fidels que tenen fe sense saber què creuen, i n'hi

ha que abandonen la fe sense saber què deixen.

La fòbia de la memòria arriba a l'extrem que en moltes misses es fa cantar als fidels —7e la ma d'un Lluís Llach— que es declara públicament agnòstic —allò de «la fe no és viure d'un record passat». I això després que el sacerdot, amb paraules de Jesucrist, ens acaba de dir: «feu això, que és el meu memorial».

Jo crec que hauríem de repensar aquesta actitud tan negativa respecte a la memòria. I no estaria de més tenir present que, en la nostra llengua, l'exercici de la memòria es diu «recordar», que significa «tornar a posar-hi el cor».

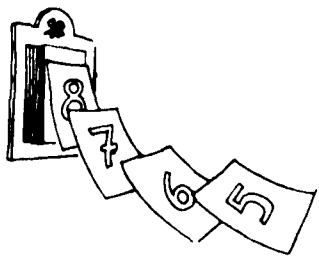
De debò que no entenc com és possible tenir fe sense un esforç continuat de part nostra per posar en el nostre per recordar una i mil vegades la Paraula de Déu que ens salva.

¿No hauríem de repensar les nostres catequesis des d'aquest punt de vista?

Pau López Castellote

Albert Pera

Calendari

Diumenge, 17 de febrer. — Els set sants fundadors dels Servents de Maria. Sant Ròmul, mr.
El sol surt a les 6,44 i es pon a les 5,27.

Dilluns, 18 de febrer. — Sant Simeó i Eladi, bisbes; Silvà i Secundí, mrs.

Dimarts, 19 de febrer. — Sant Alvar de Córdoba, c; Gabi, mr; Mansuet, b i Conrad, c.

Dimecres, 20 de febrer. — Dimecres de Cendra. "El cap del juní", era una expressió, per a designar aquest dia. Antigament començava la Quaresma amb el seu primer diumenge, quan es va imposar definitivament la idea de juní quadragesimal complet, l'avançament del temps quaresmal fins al Dimecres de Cendra obtingué que el dejuni fos veritablement de quaranta dies. Aquest Dimecres era el dia de la imposició de la penitència pública: els penitents rebien públicament avui el "vestit penitencial" i la cendra sobre el cap. Quan la penitència pública caigué en desús, els sacerdots començaren a imposar la cendra a tots els fidels.
Sant Nemesi i potamí, mrs i Santa Amada, v.;

Dijous, 21 de febrer. — Sant Pere Damia, b, i doctor. Sant Vèrul, mr. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

Divendres, 22 de febrer. — Càtedra de sant Pere Apòstol. Santa Elionor, reina.
Festa major a Riells del Fai. Fira a Tortellà.

Dissabte, 23 de febrer. — Sant Policarp, b, mr; Era deixeble de sant Joan l'Evangelist i amic de sant Ignasi d'Antioquia. Tenia 86 anys quan va ser detingut, fou condemnat a morir pel foc, a l'estadi d'Esmirna. És important la carta que el mateix sant va escriure als cristians de Filipis.

L'Església celebra

17 de febrer. — Diumenge VI de durant l'any. Lectures: primera, Jr. 17, 5-8; Salm 1; segona, 1 Cor 15, 12, 16-20.

18 de febrer. — Dilluns de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera, Jm 1, 1-11; Salm 118; segona, Mc 8, 11-13.

19 de febrer. — Dimarts de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera, Jm, 1, 12-18; Salm 93; segona, Mc 8, 14-21.

20 de febrer. — Dimecres de Cendra. Lectures: primera Joel 2 12-18; Salm 50; segona, 2 Cor 5, 206, 2; tercera, Mt. 6, 1-6. 16-18.

21 de febrer. — Dijous de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera, Dt, 30, 15-20; Salm 1; segona Lc 9, 22-25.

22 de febrer. — Divendres. La Càtedra de sant Pere, apòstol. Lectures: primera, 1 P 5, 1-4; Salm 22; segona Mt 16, 13-19.

23 de febrer. — Dissabte de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera, Is 58, 9b-14; Salm 85; segona, Lc 5, 27-32.

Meditació sobre la violència revolucionària

No es pot creure en l'amor si no és per a la transformació de l'home

L'arquebisbe de Recife, (Brasil), monsenyor Hélder Câmara, profeta de la violència dels pacífics, que ha viatjat per tot el món denunciant les estructures de violència.

El tema de la violència revolucionària mou avui sentiments molt apassionats, sigui perquè està estesa a gairebé tots els països —al nostre també—, sigui per la diversitat d'opinions, que porten, en general, una forta càrrega emotiva.

Un prestigiós sociòleg G. Girardi, escriu: "Només una terra diferent farà el cel menys increïble". La frase ens fa entreveure ja l'actitud del cristià enfront de la violència.

Mols es pregunten: Hi ha una oposició ideològica entre la violència revolucionària i l'amor cristià?

La visió serena de les realitats en el món a la llum de la fe cristiana pot donar-nos una resposta orientadora.

Més de la meitat del món en un sistema de violència

Gairebé a tot arreu la violència revolucionària ha nascut a l'interior d'un sistema de violència. L'anàlisi que ha fet Hélder Câmara de la situació

econòmico-social del món, és un crit desesperat a tota persona conscient. Les tres quartes parts del món viuen en un sistema de violència:

—Hi ha una violència que podríem dir-ne física, quan una persona és situada en la necessitat o en la impossibilitat física de dur a terme una acció determinada. Les formes característiques són les que impliquen un vessament de sang, que constaten la tortura i, sobretot, l'evidència de la supressió d'alguns individus.

—Hi ha una violència moral, quan una persona és situada en la necessitat psicològica de dur a terme accions, o de pensar d'una manera determinada, per exemple, quan es monopolitza la informació i la instrucció o cultura, o quan es crea un clima de terror.

—Hi ha una violència estructural quan existeix un estat d'opressió i de conclusió dels drets fonamentals de l'home, o quan la "fraternitat universal" és manifestament desmentida i escarnida per un estat

d'injustícia, d'odi entre els homes, un gran nombre dels quals són expropiats del mínim vital.

Malmetre els homes

La violència fa impossible l'exercici dels propis drets i deures fonaments i el desenvolupament total de l'home. Crea una situació dins la qual és impossible d'estimar-se els uns als altres. "La cosa més greu —diu Hélder Câmara— no és malmetre els béns o les energies econòmiques, sinó malmetre la immensa majoria dels homes".

Al servei dels altres

A un sistema o estructura de violència, pot respondre's amb una altra violència, la de les armes? Dit d'una altra manera. La justa defensa, que canonitza la licitud de la guerra, no estaria en aquest cas a favor dels oprimits? Què respon el cristianisme amb el seu missatge d'amor?

En principi cal advertir que no és possible creure en l'amor si no és posat sincerament al servei de la transformació del món. Si obrim l'evangeli veiem que Jesucrist i els seus apòstols no es limiten a denunciar faltes d'aquesta o d'aquella persona, d'aquest sistema o d'aquell altre, sinó que acusen el món en tot el seu conjunt; denuncien l'esperit de pecat i el domini de Satanàs, príncep d'aquest món. Es tracta aquí del món que no ha conegut Crist i que el condemna, al qual, el cristià, tot i estar-hi submergit, no ha de pertànyer, no ha d'estimar i davant el qual ha d'ésser inconformista. "No prengreu pes llei de vida la del món —deia sant Pau de Part del qual només podeu esperar ser incompresos—, avorrits i perseguits com Crist novaser".

Violència en els cristians?

La constatació global contemporània —sobretot juvenil— està, en aquest sentit, en continuïtat amb la contes-

tació evangèlica, entrant que denuncia d'un pecat col·lectiu. Ara bé, voler un canvi en les estructures no equival necessàriament a voler la violència. Una cosa és afirmar l'exigència i una altra és pensar que només es pot traduir pel recurs a les armes, com pensa i posa a terme un cert sector de joventut. Si els cristians no estem avui disposats a donar la vida cruentment i a matar d'altres persones per salvar-les "Sants Llocs" de Palestina amb una croada, si que estem disposats a donar-la sense violència ningú per a salvar de la misèria els nostres germans que sofreixen. D'aquesta actitud són testimoni també grups de joves compromesos i decidits. I ens ho palesen les vides "realitzades" i lliurades als altres, d'Hélder Câmara, Martin Luther King la mare Teresa de Calcuta, el P. Kolbe, etc. que han mentalitzat més i millor la gent que no pas tota la metralla de les dues grans potències mundials al Vietnam.

La "violència dels pacífics" no és de cap manera passivitat o manca de valor. Al contrari: En el respecte a la veritat, la justícia i l'amor, hom es fa de seguida incòmode. El cristià, cal que estigui a tot arreu per denunciar les violacions dels drets fonamentals de l'home, per una banda, i cal que es lliuri a quelcom concret i eficient a favor dels més marginats. Aquest és el camí que segueix, amb la seva paraula i amb el seu testimoni, el Papa Joan Pau II.

E un món impermeable a l'amor, com arribar a creure que Déu és Amor?, es pregunta Girardi. I respon ell mateix: "Els cristians ho han de demostrar no tan sols amb una coherència lògica entre la raó i la revolució entre la ciència i la fe, sinó també entre la crida divina i l'experiència humana, a fi que l'amor de Déu pugui ser anunciat a homes que sapiguem què és l'amor".

Aquest és el gest urgent de l'actitud cristiana enfront de la violència.

Francesc Gamissans

Quan diem

Nou

L'adjectiu "nou" té una mena d'encís màgic. La publicitat l'explota amb freqüència, perquè sap el desig que hi ha en els esperits de les persones de fer i tenir allò que pot ésser anomenat "nou". Fàcilment es cau així —a la vegada— en una mena d'obsessió per allò que simplement és "nou", sense aturar-se a sospesar si és també "millor", o simplement "bo".

En la fe cristiana, l'adjectiu "nou" és decisiu. "Heus aquí que faig noves totes les coses!"; és la gran afirmació de Déu, que trobem en l'Apocalipsi. La Sagrada Escriptura està plena d'afirmacions en aquest sentit, i la literatura patristica i teològica han accentuat encara la mateixa línia: la nova aliança, el nou poble de Déu, el nou Temple, la Pasqua nova, el nou nou... La novetat és la gran característica cristiana, tan en relació amb la Llei mosaica i el seu règim pedagògic, com en relació amb la situació de l'home davant Déu: "Us donaré un cor nou, i posaré en vosaltres un esperit nou..." (Ez 36, 24).

Ja veim prou clar, d'entrada, que aquesta, que aquesta novetat cristiana no té res a veure amb la moda fugissera i oportunista. La fe cristiana, Jesucrist, mateix, són novetats en un sentit diferent de la moda. Quan Jesús va dir a Nicodem: "Cal néixer de nou", el savi d'Israel ho va entendre en el sentit repetitiu; però Jesús li volia indicar l'originalitat cristiana: néixer "de dalt", néixer de l'aigua i de l'Esperit Sant. En definitiva, la novetat cristiana és l'obra de Déu enmig dels homes. El que tenim els cristians com a nou és el que Déu fa amb nosaltres: la salvació l'aliança el do del seu Fill..., i amb Ell, tot!

En un temps com el nostre, que ha viscut i experimentat tantes novetats a nivell organitzatiu dins l'Església, i tantes maneres de fer que han aparegut com a noves —tot i que moltes no eren més que valuoses recuperacions de pràctiques ben antigues i ben significatives—, tenim la temptació de viure la "novetat" cristiana al nivell superficial del canvi; podem confondre-la amb l'estar "à la page", al "dernier cri" o amb tenir la preocupació per no estar "depassat". Si en el fons hi ha un desig sincer de sintonitzar amb la força de l'Esperit, que tot ho renova, ¿qui pot dubtar que és valuosa la intenció? Però si això fos tan superficial com la preocupació per comprar l'últim objecte anunciant a la televisió, seria una visió ben degradada de la novetat cristiana!

Pere Tena

Pregària del Tercer Món

Senyor: aquí ens teniu els discriminats, els que en el Tercer Món hem estat enquadrats, com si fos el món

per una banda primer per una altra segon i per una altra tercer.

Som, Senyor, els lliters que l'evangeli esmenta

i que als Epulons venim a fer ombra,

nafrats per la fam,

amb pústules de fred,

la misèria per llit,

el cel per abric.

¿No tenim dret com qualsevol humà

a un bocí de pa?

Aquest pa de cada dia

que a demanar-vos varem aprendre

en el llenguatge cristià.

Es el pa de què ens priven els superpotentats;

aquells que només el seguen sense haver-lo sembrat

Són els qui en repartir-lo, actuen d'intermediaris.

I Vós, Senyor, diuereu:

"Mengeu fins a assaciar-vos,

sense diferència de raça;

sense distinció d'actes.

Pa al qui té fam;

clar així en la paraula.

Com s'han afanyat per cagar-ho!

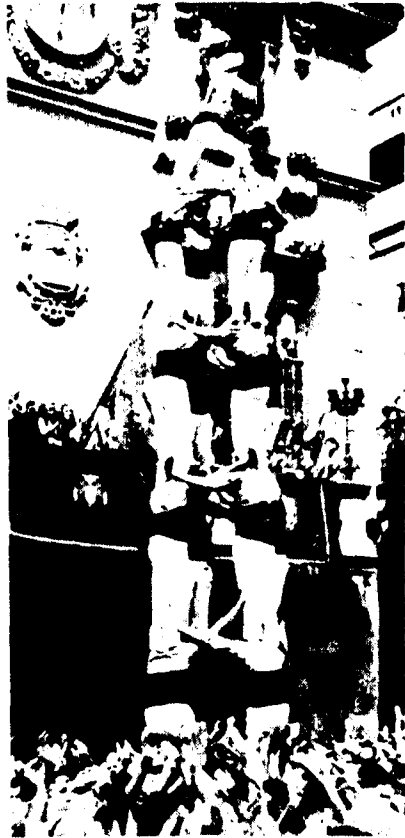
Allò dit a dalt de la muntanya ens sona una mica estrany. Benaurat és el pobre; el qui plora; el qui és mansuet; el qui de la justícia no es veu saciat. I el misericordiós; i el qui mai no ha tacat el seu cor tan net; i el qui a la pau s'ha lliurat amb esforç i constància; i el qui per la justícia sofreix persecució. Què podem dir-vos que no sapigueu, Senyor? Crec que esteu en la certesa si faig aquesta afirmació: Predicar en el desert és perdre el sermó.

F. Linares

Fent Pinya

Els Castellers de Vilafranca els grans conservadors

Després de les dues colles vallenques, al 1979, —com l'any anterior—, segueixen els Castellers de Vilafranca, la colla que des del 1972 en què fou la més destacada, no va poder mantenir aquest lloc els següents anys; en canvi sí que s'ha mantingut entre les privilegiades, les que planten i aconsegueixen els millors castells. Els vilafranquins no podem dir que facin la viu-viu però sí que sembla que visquin de vells i bells llores, mantenint-se en una situació francament «conservadora», sense arriscar-se massa a donar un pas endavant, a seguir caminant per tal de superar-se en les seves conseqüències. No volem pas dir, amb això, que els de la capital de l'Alt Penedès s'hagin adormit sinó més aviat que s'han «accontentat» amb allò que ja han aconseguit i això ha fet que a vegades hagin tingut mala sort i no han assolit carregar o descarregar castells importants com els fets anys anteriors. Aquestes paraules no volen ser pas de crítica sinó de toc d'alerta i prou. Els vilafranquins continuen essent una gran colla, amb gent jove i entusiasta —sobretot els seus dirigents que fan molt més del que poden, tenint en compte els esforços i la il·lusió que hi esmercen—, que, estem convençuts, que encara no han aconseguit tot allò que per la gent i per la història han d'assolir en el context casteller actual. No obstant i per tot el que fem dit fins ara, els Castellers de Vilafranca han esdevingut la tercera gran colla que, a més ha estat l'única en carregar i descarregar la difícil torre de vuit amb «forro» (castell que algú pretén de restar-li importància i que per la seva dificultat es bastant difícil de veure plantar); els castells no sols s'amiden per la dificultat de l'equilibri sinó també per la força, no ho oblidem; en canvi no han pogut assolir el tres de vuit i ni tan sols descarregar el quatre de vuit malgrat la il·lusió que posaren en els seus dos

Quatre de vuit, pels Castellers de Vilafranca.

que van carregar; sí, però, assoliren una fita inèdita al nostre món —almenys a la present centúria— que és el de descarregar 20 torres de set en una mateixa temporada la qual cosa els fa mereixedors, amb escreix, del lloc que ocupen. Resumint, els de Vilafranca han realitzat una temporada important dintre del nostre món, amb conseqüències destacades i mantenint-se, malgrat un cert «conservadurisme», dintre de les tres grans colles.

Concurs a Tarragona

El dia 11 del mes passat es van reunir a l'Ajuntament de Tarragona quasi tots els representants de les colles castelleres i dels cronistes, reunint con-

vocada pel Patronat Municipal de Castells de Tarragona, a fi de començar a parlar de la propera convocatòria —a la tardor d'enguany— de totes les colles castelleres a la plaça de braus. Els organitzadors van tornar a plantejar la possibilitat de fer concurs (com en els anys 70 i 72) en lloc d'exhibició (com en els anys 74, 76 i 78); és més, hi semblen engrescats i les colles, ara per ara, no hi diuen res en contra. És un tema delicat ja que ambdues possibilitats tenen els seus pros i els seus contres. Personalment crec que s'hauria de mantenir la convocatòria com a exhibició (ja que el sol fet d'haver-hi dues o més colles en una plaça ja hi ha competició) i guardar el fer un concurs per a situacions extraordinàries (ja sigui un aniversari concret, o que hi hagi perill d'una davallada i estimular així les colles, situació que, sortosament, no és l'actual). En fi, el tema és per a dedicar-hi una crònica, la qual cosa pensem fer més enllà. Ara són les colles que hi han de reflexionar la seva opinió en una propera reunió i, si hi estan d'acord assentar-ne les bases.

Actuacions:

CASTELLERES DE BARCELONA.

Ha estat la primera en actuar en la present temporada. Ho feren el dia 16 de gener a Badalona (a la pista del Cotonifici i en homenatge als jugadors del Woldenbüttel, ciutat on van plantar castells l'estiu passat Descarregaren la torre de sis i el pilar de quatre aixecat per sota, intentant el castell de sis net, que desmuntaren.

ELS NOIS DE LA TORRE.

Com és ja habitual, actuaren el dia 20, a la festa major del barri local de Clarà, on descarregaren la torre de sis, el pilar de cinc i castells de sis (normals i nets).

Jaume Casanova «Crossa»

La sardana i la dansa

Festivals folklòrics als barris

El proper divendres, dia 29, s'iniciarà una sèrie de festivals folklòrics, amb la intervenció d'Esbarts i grups de les cases regionals ubicades a Barcelona, promoguda pel Departament de Cultura de l'Ajuntament barceloní. L'assessorament tècnic i bona part de l'organització és a cura de l'Esbart Lluís Millet.

La idea s'estén més enllà de la senzilla motivació d'oferir als barris barcelonins uns moments de solac. Es preten una promoció i intercanvi entre barris dels nostres grups dansaires, però es cerca també un apropament de les nostres danses amb les de les altres regions de la península hispànica, representades en els grups folklòrics de les diferents cases regionals amb domicili a la nostra ciutat. Certament que la mútua coneixença és vital per a aconseguir una bona convivència, i la dansa és un dels llenguatges més entenedors per assolir aquest fi. Per això els actes que, erròniament, podien haver-se limitat a una difusió dels nostres esbarts, han estat ampliat amb les intervencions dels grups folklòrics, ben variats, que poden presentar-nos les cases regionals a Barcelona.

Podem anticipar que els tres primers festivals programats ho seran a les barriades del Poble Nou (29 de febrer) on hi actuaran els esbarts Ballets de Catalunya i Serra d'Or; al Poble Sec (dia 14 de març), amb els esbarts Ballet de la Ciutat Comtal i Jòventut Nostra; i a l'ex-vila de Gràcia, on hi actuaran el Montseny i el Jòventut Dansaire. Els grups de les cases regionals que intervindran a aquesta primera tanda, els ignorem encara en el moment de lliurar aquest original, però és segura la seva intervenció, ja que pràcticament totes les Cases han acceptat llur col·laboració. La part musical, pel que es refereix a l'acompanyament dels esbarts, ha estat confiada a la cobla de Badalona.

La tanda de festivals continuarà després dels que anunciem avui, i possiblement, a l'estiu, es convertiran en uns recitals a la plaça del Rei, enfocats preferentment als turistes que ens visiten. De moment es compta amb la participació d'una dotzena d'esbarts barcelonins, xifra

i localització que no queden pas limitades. Tot plegat invita a felicitar sincerament la Corporació de Cultura de la nostra casa gran.

Orquestra-Cobla centenària.

Evidentment en el curs del present 1980, es compliran cent anys de la fundació de la que avui és cobla-orquestra torrellonense, els Bofills.

L'Ajuntament de la vila ha editat un opuscle en el qual hi vénen ressenyats els principals moments de la vida del conjunt. No cal dir que cent anys d'existència d'una orquestra-cobla, donarien motiu per editar un autèntic llibre que reflexés tota aquesta gamma d'alternatives que forçosament ha d'haver viscut la centenària institució. I no fem pas aquest aclariment com a retret, ben al contrari, ja que la part diguem-ne oficial de la població s'ha fet ressò de l'esdeveniment. En tot cas el que trobem a faltar és la programació d'algun acte o festes per mitjà de les quals els components de l'actual Bofills, rebien el reconeixement del poble torrellonès i del públic català. Hem preguntat si hi havia algun projecte i, de moment, sembla que no existeix.

Considerem que ha de ser un agradable deure realçar moments com els que viu l'orquestra-cobla Bofills. Torrelló ha de sentir-se ufana, com no fa gaire ho fela Tardell, amb els seus Lluïsos, i ha de fer acatament a aquells que, de manera continuada, han anat propagant la presència de la vila arreu on han actuat. Aquestes cobles, de formació més aviat modesta, potser no obtenen èxits sorollosos, però la seva tasca com a difusió de la nostra música, és extraordinària (no trobem un adjectiu més exacte) i creiem lícit que els sigui reconeguda.

Nosaltres, de moment, ja els anticipem la nostra felicitació més sincera.

Josep Ventura

Excursionisme i cultura (21)

Capella del Castell d'Uldecona

Tenim la comarca del Montsià situada a l'extrem sud-oest del Principat. És, doncs, massa poc coneguda per una bona part de la nostra gent, i concretament dels afeccionats a l'art i l'excursionisme que solen cercar llurs objectius siguin on siguin. Hi ha, però, una tendència massa marcada a fer les sortides en direcció al nord, tot deixant el sud del país molt menys conegut. Si sabem cercar, veurem que arreu hi ha centres d'interès sempre que anem predisposats a trobar-los. Podrem visitar així una colla de zones amb un paisatge diferent i amb gran quantitat de monuments religiosos i civils, sovint d'una remarcable categoria. Afegiu-hi que el contrast mar-muntanya pot donar lloc a indrets d'una bellesa insospitada.

La capella que aquesta vegada visitarem és la del castell d'Uldecona, situada en indret molt proper a l'actual població. Ens caldrà agafar un camí forestal o de carro des de la carretera que porta a la Sènia, a pocs quilòmetres de la població i a mà esquerra, que ens conduirà fins dalt el castell, sense cap perill de pèrdua ja que constantment tenim el castell davant nostre.

Jo voldria recomanar, com a alternativa, d'anar-hi a peu des de la carretera asfaltada, cosa que no requereix massa esforç i, a més, es fa dificultós de girar el vehicle si l'utilitzem, o almenys això passava l'any 1975, en què la vaig visitar per darrera vegada.

Aquesta capella és, o era, dedicada a la Mare de Déu dels Angels, i dic «era» perquè dissortadament resta sense culte i en un estat de descurança, essent com és una joia del romànic, única en tota la comarca. Hom esperaria, almenys, que la tinguessin neta i conservada, tot esperant temps millors en què fos possible de portar-hi a terme una restauració com escau a una peça tan considerable. Voldria disculpar-me i demanar-los perdó, si de l'any 1975 ençà hi han realitzat alguna restauració, per aquesta petita repulsa que els he adreçat.

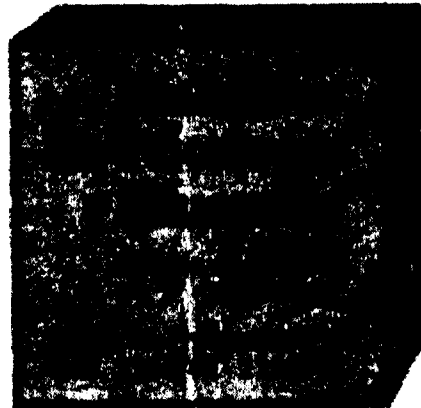
La capella del castell, té prou grandària per a considerar-la església, i és construïda amb una sola nau de clàssica volta de canó i un bon nombre d'arcs torals al llarg de tota la capella. Té un absis —difícil de fotografiar— que no resulta massa ben conservat.

Aquest conjunt de capella i castell, solament, ja compensa la visita, a més que, com es desprèn del que he dit, tenim a tocar la població d'Uldecona, amb un parell d'importants convents, una gran església parroquial i d'altres ermites, com la de la Mare de Déu de Lloret, o la del Calvari, o bé el gran santuari de la Mare de Déu de la Pietat, al qual ja faré referència d'una manera particular, quan s'escaigui, car és sobrer de mèrits.

Municipi: Uldecona
Comarca: Montsià

Situació geogràfica en els plans del cadastre (pla 546): 4° 07' 20" i 40° 35' 40"

Josep M. Gavín

MAJORS DE 25 ANYS SENSE BATXILLERAT

- PREPARACIO INTENSIVA
- UNIVERSITAT POLITECNICA INICI CURS MARÇ
- PREPARACIO TOTES LES FACULTATS PER CORRESPONDENCIA

I.P.E.

Rbal. Catalunya, 79 Bailén. 35

Teléfono 215.86.32 225.67.40

Un llibre

Un signe de democràcia

Podríem dir que l'existència d'escoles catòliques — d'escoles cristianes amb tots els seus deures drets reconeguts — és un dels signes visibles de la credibilitat democràtica d'un Estat. És una dada experimental. Allà on no són permeses les escoles catòliques o allà on no és subvencionat l'ensenyament dels fills a totes les famílies — sense cap rescabament per part de l'Estat —, o no hi ha una veritable democràcia, o aquesta encara és en camí de perfeccionament. És cert que l'Església defensa la llibertat d'ensenyament com un dret irrenunciable. Per això les associacions de pares de família demanen per a l'escola cristiana un lloc en la societat plural, amb els mateixos drets i els mateixos deures que té o ha de tenir l'escola estatal. Entre d'altres raons, perquè l'escola catòlica és un servei públic de cultura que genera civisme. L'Escola cristiana al nostre país ja té una llarga i fecunda tradició. Precisament per això li cal una revisió. Renovació: aquest fou l'objectiu que la Conferència Episcopal Tarragonina es va proposar el 1976 en fer seu un document de treball, «L'Escola Cristiana que volem».

A la llum d'aquest document, i en la recerca d'un model renovat d'escola catòlica, tingué lloc a Barcelona, els dies 16 i 17 de juny de 1979, el I Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya (1).

La part medul·lar de la publicació comprèn tres ponències i un document

conclusiu amb 26 propostes aprovades i el resultat de les votacions.

La primera ponència, «La escuela católica, hoy», mereix una atenció particular. És una magistral aportació de Mons. Javierre Ortas, Secretari de la Sagrada Congregació per a l'Educació Catòlica a Roma. En aquesta ponència hi ha tot de reflexions a propòsit de «la doctrina conciliar sobre l'Escola catòlica», tot fixant-se en la legitimitat, la identitat i la comesa que el Concili Vaticà II assigna a l'escola catòlica. L'aportació de Mons. Javierre al I Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya no pot ser oblidada. Continuarà essent matèria de reflexió en l'esdevenidor. Ha estat dit que la renovació de la nostra escola cristiana serà acompanyada mitjançant la comunitat educativa. La qüestió és d'una gran importància. Que una escola sigui comunitat educativa, amb participació de tots, significa un acord inicial i bàsic sobre el model d'home i de societat al qual hom vol arribar. Hi ha d'haver una coherència ideològica, una harmonia, entre l'ideari de l'escola cristiana i totes les persones que prenen part directament en la tasca educativa. La raó és pedagògica: que no en pateixi l'educand: és a dir, «assegurar una acció formativa homogènia i constructiva» dels alumnes, les conseqüències dels quals, d'altra banda, no es forcen, «perquè» no es tracta d'una imposició, sinó d'una proposició que el subjecte podrà revisar críticament i acceptar o

Una escola per avui i aquí

refusar lliurement, quan pugui fer-ho amb perfecta maduresa» (pàgs. 31 i 32).

L'editorial Dom Bosco té el projecte d'iniciar una col·lecció de temes monogràfics sobre l'educació partint de l'estudi de les conclusions del I Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya, conclusions que, «obertes a una revisió ulterior puguin ser sempre perfectibles i capaces de nous enriquiments», segons paraules de Mons. Yanes, president de la Comissió Episcopal d'Ensenyament (Pag. 133). La lectura d'«Una escola per avui i aquí» serà útil als pares i als educadors que s'interessen per tot el que concierne l'escola catòlica, tema de màxima actualitat.

P. Marsà, M. S. C.

(1) I Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya: «Una escola per avui i aquí». — Edic. Dom Bosco, Barcelona, 1979, 145 pàgs.

Cuina

Per M. Glòria Muntañola

Paquetets de carn

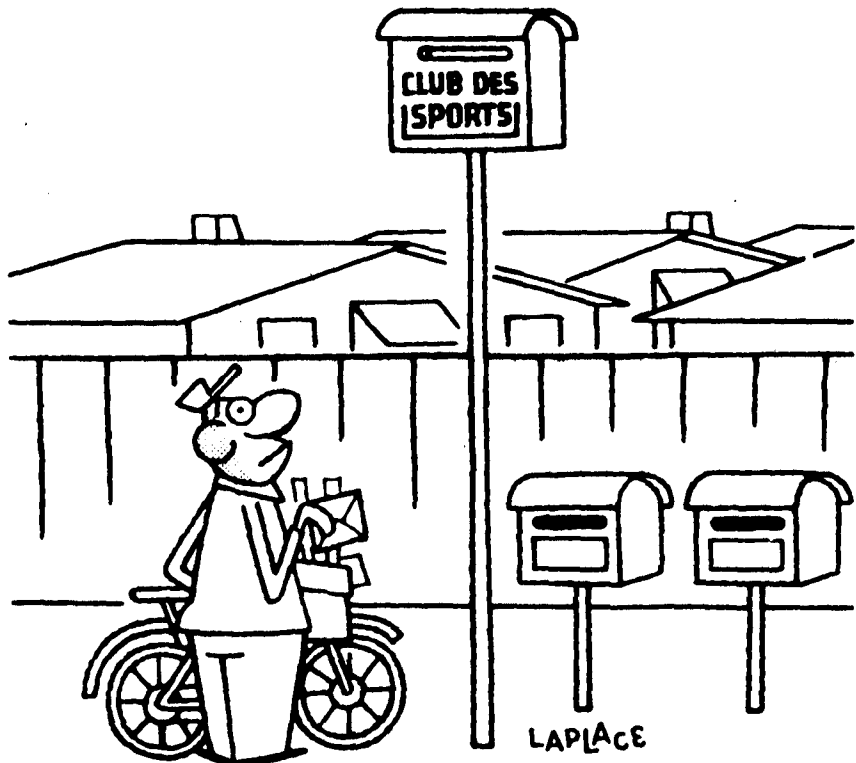
12 trossets de carn tapa plana tallada molt fina.
12 salsitxes de porc
100 g. de cansalada fumada.
1 quart litre de xerès sec
2 cebes mitjanes
200 g. de xampinyons
una mica de farina-llard.

Adobeu la carn de vedella amb sal i enrotlleu-la damunt la salsitxa, aguantant-la amb un escuradents, passeu els paquetets per farina i fregiu-los amb llard o amb oli. Quan seran daurats reserveu-los en un plat, i en el mateix greix (si no és molt cremat) fregiu les dues cebes ratllades fins que tinguin un bonic color daurat. Afegiu-hi llavors el xerès sec, tireu els paquetets i deixeu-los coure a foc suau. Fregieu la cansalada fumada i els xampinyons, oberts per la meitat, amb una mica de mantega i ho afegireu al guisat uns 15 minuts abans que sigui cuit (més o menys una hora). Si la salsa restava massa clara, deixeu-hi una cullerada de farina amb una mica d'aigua i deixeu-ho coure una mica amb la salsa.

Taronges gloria

6 taronges
3 ous
300 g. de sucre
300 g. de nata ensucrada.
2 cullerades de maicena
6 cireres confitades

Rentar les taronges per a treure les marques i eixugar-les amb un drap. Tallar un cercle de la taronja, per la part contrària del tronc, amb una cullera de les patates, buidar el suc de les taronges, deixant-les netes per dintre. El suc i tot el que es tregui d'elles, junt amb un trosset de closca vermella, per a que tingui més bon gust, posar-ho al «turmix» per a triturar-ho, després passar-ho per un colador de tela metàl·lica fi. Posar els 3 ous sencers junt amb la maicena i el sucre en un recipient, batre-ho per a barrejar-ho bé, llavors afegir 3 vasos i mig del suc de les taronges colat. Posar-ho en un pot al foc i remenar-ho amb cullera de fusta fins que s'espesseixi. Omplir les taronges i deixar-ho refredar del tot. Ornar-les amb la nata ensucrada, amb ajuda de màniga i broquet arissat i a sobre posar-hi una cirera confitada. Servir-ho molt fred.

Memòries d'un misantrop

«Epater le bourgeois»

Hi havia molts comerciants i fabricants milionaris que estiujeaven al poble. Llur grau de riquesa acabada de fer es mesurava per la magnificència de la torre-palauet que s'hi havien bastit o per llurs excentricitats munificents i dilapidadores. Els més acabats solien tenir un llarg pal de bandera que arribava més amunt de la teulada de la torre. Quan el «senyor» era a la finca, hissava la bandera de l'estanc al pal. Venia a ser una versió botiflera del futur «ja sóc aquí».

N'hi havia un, però, que batia tots els rècords que recordo. Tenia la torre lluny del nucli urbà, enfilada a les muntanyes, més amunt del cementiri, envoltada de boscos i jardins. Hissar una bandera no li hauria servit de res. Del poble estant no s'hauria vist. Se li va ocórrer un sistema més expeditiu: quan arribava de la capital, engegava un coet amb tro final que retrunyia per les muntanyes i les bosquíes. La gent comentava: ja el tenim aquí. Les males llengües del poble es feien creus dels milions que el senyor dels coets despenia en obres. Delen que, quan acabava de tenir feta una dependència de la finca, resultava que no li plaia. I la feia tirar a terra per començar-la de bell nou o de bell deu. Havia fet refer alguna dependència tres o quatre vegades, si no m'erro el marro.

Aquests senyors milionaris, estiujants d'estiu i de caps de setmana, havien de lluir llur llacerosa llarguesa com un llegendari llengot a la llagoteria dels llogarrencs. Per això cada u maldava per invitar els altres «senyors» de la colònia estiuenca a una festa de societat limitada. Cada «senyor» n'organitzava una a la seva segona residència, que en diuen ara. Es tractava de fer allò que els francesos en diuen «épater le bourgeois».

El milionari dels coets va tenir una pensada per a deixar més «épâtés» que mai tots els bourgeois invitats. Organitzà una cursa de jònecs — vedells braus — a la seva torre dalt la muntanya. No sé si es va fer dur els jònecs amb helicòpter o amb jeep, perquè dubto que els camions transportadors de bestiar boví poguessin enfil·lar-se per aquells rostos de pinades. El fet és que se celebrà la torejada vedelleca i el mateix milionari fou un dels «espases» de la cursa. Tampoc no sé si li van donar l'orella o la cua. Però sí que és cert que aquella vegada ensenyà l'orella.

Guillem del Món

Aprofitant qualsevol moment...

Una bossa fàcil de fer per als nostres fills

La primera classe, i per fer més fàcil el canvi de la vida de família a la de l'escola, la mare ha fet aquest sarró on s'hi podrà posar l'esmorzar i el llibre. Fer-ho és molt senzill i no cal gaire temps i poc material.

Materials

1 capdell de color blanc, 1 de color vermell, una mica de negre, una mica de blau ben viu, i una mica de marró, i una mica de verd. Un ganxet del nº 3 i cinta auto-adhesiva (velcro).

Punts

Pun ben apretat i punt de creu pel brodat, segons el dibuix.

Treball

Amb una cadeneta base de 23 cms. treballar amb punt apretat i amb el

color blanc fins a 30 cms. i dos més amb vermell. A 32 cms. total.

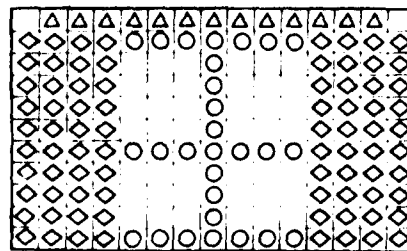
Bandolera

Sobre una cadeneta de 1 cms. treballar amb punt base 2 cms. amb color negre, i després continuar amb el blau fins a la llargada que es vulgui, i acabar amb 2 cms. de negre.

Acoblament

Brodar la porta i les finestres amb un punt de creu de la cara del davant i segons el dibuix. Plegar el rectangle a quinze cms. del començament deixant apart els 2 cms. vermells, que es do-

blegaran sobre la part davantera. Cosir els costats de la bossa, i després el tirant a cada costat. Sota la part vermella que farà de tapa, posar-hi una part de la cinta adhesiva (velcro) i a la part anterior blanca, l'altra tros de cinta. La cinta adhesiva es pot canviar per un «cierre geos».

La partitura setmanal

PAJARITO QUE CANTAS

A los niños que duermen
Dios les bendice
y a las madres que velan
Dios las asiste.
Ea, la nana...

A Barcelona

«Amics de Mozart» una associació en pro de la música de Mozart i la del seu temps

Wolfgang Amadeus Mozart, tot i ser reconegut mundialment com un dels compositors de primeríssima fila, al nostre país encara hi ha un sector de públic que no el valora com caldria, possiblement perquè no entén el seu llenguatge subtil i moltes vegades irònic. El troben pobre d'expressió, massa acadèmic i sense copsar-ne la seva profunditat solament senten «una musiqueta» i prou. Sobretot en el camp de l'òpera hi troben a faltar aquella ampulositat, els malabarismes i els «pin-yols» de l'òpera italiana i francesa.

D'altra banda, i sempre referint-nos al públic filharmònic de casa nostra, hi ha un sector minoritari que anomenem «mozartí» i prou. Sobretot en el camp de l'òpera hi troben a faltar aquella ampulositat, els malabarismes i els «pin-yols» de l'òpera italiana i francesa.

Cada any, a primers de desembre, pels carrers de Barcelona, veiem anunciada la celebració d'una missa-aniversari en sufragi de W. A. Mozart, acte que organitza l'associació «Amics de Mozart», de Barcelona l'ànima de la qual és mossèn Josep Maria Bosch director de l'Escola Decroly a qui ens dirigim per a saber-ne detalls.

— Què és l'Associació?
— «Amics de Mozart» va néixer com una manifestació més de la vitalitat i de la inquietud cultural de Catalunya. Un grup d'amics que es reuneix per es-collir música, sobretot de Mozart i que va fent «taca d'oli», és a dir, que el grup es va fent més gran i veu la necessitat d'organitzar-se per tal d'ampliar i enriquir les seves activitats. El 1969 «Amics de Mozart» és reconegut

membre del Mozarteum de Salzburg, la institució que recull, avala i promou les activitats mozartianes d'arreu del món.

— Quan i com es va crear aquest grup?

— Quan vaig ser ordenat sacerdot l'any 1956, la primera missa que vaig celebrar en la intimitat va ser per a la meua mare que va morir quan jo tenia 2 anys, i la segona per Mozart, car sempre he sentit una extraordinària admiració pel gran músic salzburguès. D'aleshores, ençà, cap any no he deixat de celebrar la missa d'aniversari de la seva mort, el 5 de desembre i aquest acte es pot dir que són la primera llavor de la nostra associació.

— Hi ha d'altres associacions «Amics de Mozart» a la resta de l'Estat espanyol?

— Fins avui no en tinc cap notícia. A Madrid van intentar formar una associació d'amics de Mozart i Bach però en no tenir suport oficial no va prosperar.

— Quines activitats tenen?

— Els primers anys, abans de constituir-nos en grup, es pot dir que l'únic acte consistia en la celebració de la missa-aniversari. Des del 1964 en què, d'una manera modesta els infants de l'Escola Decroly interpretaren la primera composició de Mozart (número 1 del catàleg Köchel) fins, per exemple, l'audició de la Missa de la Coronació a càrrec de l'Orfeó Laudate pel desembre de 1976, les manifestacions de l'associació han anat prenent cada cop més volada.

A part d'algunes tertúlies en la intimitat, amb audicions discogràfiques,

l'any 1974, van organitzar la primera audició, podríem dir-ne, pública ja que hi van assistir un bon nombre d'amics, fervents admiradors de Mozart. El «Grup d'Òpera de Cambra, de Barcelona», en la primera part va interpretar en forma de concert precedits d'alguns comentaris, diversos fragments d'òperes del mestre. En la segona part, l'element més jove d'aquest grup va representar, ja amb decorats i vestits apropiats l'òpera «Bastà i Bastiana» que Mozart va compondre als dotze anys. Fou tot un èxit.

Han col·laborat amb «Amics de Mozart» l'organista Montserrat Torrent, el violinista Xavier Turull, director del Conservatori Municipal de Música, la flautista Josefina Sanmartín, els pianistes Jesús Dini, Artur Goicoechea, J. Ramon Ricart, l'Orfe Laudate, el Quartet Scherzo, etc.

Pel que fa a conferències, cal destacar les del musicòleg de renom internacional Carl de Nys sobre «Mozart desconegut» i la de Roger Aller sobre «La música a Barcelona en temps de

Mozart», la primera el 1977 i la segona el 1979. Ultimament, el Sr. Josep Lobet, fervent mozartí, ànima que fou de l'esmentat Grup d'Òpera de Cambra, ens ha fet passar una bona vetllada amb un «Anecdari de la vida de Mozart» basat principalment en les seves cartes.

Hem format una biblioteca d'uns 50 volums i una discoteca que aplega uns 450 obres mozartianes, a disposició dels socis.

— Projectes per aquest curs?
— Edemés de les activitats normals de l'associació (audicions, conferències, etc) per aquest curs tenim en marxa l'organització d'un concurs de cant sobre obres de Mozart, per tal d'estimular i ajudar estudiants de cant de tots els registres. La prova final és prevista pel juny vinent.

També pensem organitzar, per més endavant, un servei d'informació per tal de facilitar als socis les anades als concerts i representacions que es fan de Salzburg.

— Com es desenvolupen econòmicament?

— Tan malament com és de suposar en aquestes activitats i circumstàncies. Els socis paguem una quota anual però no és de bon tros suficients per a sufragar les despeses. Alguns socis i amics han prestat desinteressadament la seva col·laboració personal en algunes manifestacions però solament amb això no podríem tirar endavant aquests projectes més ambiciosos. Fem gestions per tal d'obtenir algunes subvencions d'entitats públiques o privades. Esperem que ens en podrem sortir.

Lluís Oliva

Concert al Saló del Tinell

El proper divendres 22 de febrer, la Coral Cantiga dels Lluïsos de Gràcia, organitza un concert a càrrec de l'Orfeó Manresà; la Coral Cantiga i l'orquestra «Musiziergemeinschaft» del Mozarteum de Salzburg.

El concert, que tindrà lloc al Saló del Tinell (Plaça del Rei-Barri Gòtic) començarà a les nou del vespre i s'interpretaran obres de Mozart, Stamitz, Haydn i Vivaldi, sota la direcció de Joan Rodríguez-Romero.

«La vidua alegre» pel II Programa de Radio Nacional

Dia 22: Retransmissió des del Liceu de Barcelona de l'òpera «La vidua alegre» de Franz Lehár, per la Companyia del Teatre de l'Òpera de Graz (Àustria). Pel II Programa de Radio Nacional, a les 21.00 hores.

Concert de la Banda Municipal

El dia 17 de febrer, a les 11.30 hores, la Banda Municipal de Música celebrarà un concert al Palau de Congressos de Montjuïc.

El concert tindrà dues parts. En la primera s'interpretarà l'«Obertura Festiva» de Xostakóvitx, El vol del borinot de Rimski-Korsakov, l'Amor de les tres taronges de Prokofiev i La fonoria d'acer de Mosolov. La segona part del concert es compondrà de la Simfonia número 5 (Patètica) de Txaikovski i Juny (sardana), de Garreta.

42. Desenvolupament de les persones: «ser més»:

Per això cal seguir atentament totes les fases del progrés actual: és necessari, per dir-ho així, la radiografia de cadascuna de les etapes, precisament des d'aquest punt de vista. Es tracta del desenvolupament de les persones i no solament de la multiplicació de les coses, de les quals els homes poden servir-se. Es tracta —com ho ha dir un filòsof contemporani i com ha afirmat el Concili— no tant de «tenir més» com de «ser més» 102 En efecte, existeix ja un perill real i perceptible que, mentre avança enormement el domini per part de l'home sobre el món de les coses, d'aquest domini seu en perdi els fils essencials, i de diverses maneres la seva humanitat estigui sotmesa a aquest món, i ell mateix esdevingui objecte de múltiples manipulacions, encara que de forma no directament perceptible, a través de tota l'organització de la vida comunitària, a través del sistema de producció, a través de la pressió dels mitjans de comunicació social. L'home no pot renunciar a si mateix, ni al lloc que li és propi en el món visible, no pot fer-se esclau de les coses, dels sistemes econòmics, de la producció i dels seus propis productes. Una civilització de caire purament materialista condemna l'home a tal esclavatge, per més que potser, a cops, això s'esdevingui contra les intencions i premisses dels seus capdavanters. A la rel de l'actual sol·licitud per l'home està sens dubte aquest problema. No es tracta aquí solament de donar una resposta abstracta a la pregunta: qui és l'home; sinó que es tracta de tot el dinamisme de la vida i de la civilització. Es tracta del sentit de les diverses iniciatives de la vida quotidiana i al mateix temps de les premisses per a nombrosos programes de civilització, programes polítics, econòmics, socials, estatals i molts més.

43. La civilització consumista. Conseqüències

Si gosem definir la situació de l'home en el món contemporani com lluny de les exigències objectives de l'ordre moral, lluny de les exigències de justícia i, més encara, de l'amor social, és perquè això resta confirmat per fets ben coneguts i confrontacions que més d'un cop han trobat eco a les pàgines de les formulacions pontífiques, contra època no és certament uniforme, sinó diferenciada de moltes maneres. Aquestes diferències tenen les seves causes històriques, però tenen també una gran ressonància ètica pròpia. En efecte, és ben conegut el quadre de la civilització consumista, que consisteix en una mena d'excés de bens necessaris a l'home, a les societats enteres —i aquí es tracta precisament de les societats riques i molt desenvolupades— mentre les altres, al menys àmplies capes de les mateixes, passen fam, i moltes persones moren cada dia per inèdita i malmenjats. Semblantment es dona entre alguns un cert abús de la llibertat, que va unit precisament a un comportament consumista no controlat per la moral, cosa que limita actualment la llibertat dels altres, és a dir, d'aquells que pateixen deficiències importants i són empresos cap a condicions d'ulterior misèria i indigència.

limitacions: se sent, tanmateix, il·limitat en els seus desigs i cridat a una vida superior. Atret per moltes sol·licitacions, ha d'elegir i renunciar. Més encara, com a malalt i pecador, no és infreqüent que faci allò que no vol fer i deixi de fer allò que volia dur a terme. Per això sent en si mateix la divisió que tantes i tan greus discòrdies provoquen en la societat. 95

Aquest home és el camí de l'Església, camí que condueix en certa manera a l'origen de tots aquells camins pel qual ha de caminar l'Església, perquè l'home tot home sense cap excepció s'ha unit Crist d'alguna manera, fins i tot quan aquest home no n'és concient, «Crist mort i ressuscitat per tots, dona sempre a l'home» a tot home i a tots els homes «... la seva llum i la seva força perquè puguin respondre a la seva màxima vocació». 96

35. L'Església conscient de la situació de l'home

Com aquest home, doncs, és el camí de l'Església, camí de la seva vida i experiències quotidianes, de la seva missió i de la seva fatiga, l'Església del nostre temps ha de ser, de manera sempre nova, conscient de la «situació» d'ell. És a dir, cal que sigui conscient de les seves possibilitats, que prenen sempre nova orientació i així es manifesten. L'Església al mateix temps, ha de ser conscient de les amenaces que es presenten a l'home. Ha de ser conscient també de tot allò que sembla ser contrari a l'esforç per tal que «la vida humana sigui cada cop més humana», 97 per tal que el que compon aquesta vida respongui a la veradera dignitat de l'home. En una paraula, cal que sigui conscient de tot allò que és contrari a aquell procés.

Conservant, doncs, viva a la memòria la imatge que de manera perspicaç i autoritzada ha traçat el Concili Vaticà II, tractarem un cop més d'adaptar aquest quadre als «signes del temps» així com a les exigències de la situació que canvia continuament i es desenvolupa en determinades direccions.

36. El drama de l'existència humana contemporània

L'home actual sembla estar sempre amenaçat per allò que produeix, és a dir, pel resultat del treball de les seves mans i encara més pel treball del seu enteniment, de les tendències de la seva voluntat. Els fruits d'aquesta múltiple activitat de l'home es tradueixen ben aviat, i de manera de vegades imprevisible en objecte d'«alienació», és a dir, són purament i simplement arrabassats a qui els ha produïts però, al menys parcialment, en la línia indirecta dels seus efectes, aquests fruits es giren contra el mateix home, ells estan dirigits o poden ser dirigits contra ell. Sembla que en això pot consistir el capítol principal del drama de l'existència humana contemporània en la seva dimensió més àmplia i universal. L'home, per tant, viu cada cop més immers en la por. Té por que els seus productes naturalment no tots i no la major part, sinó alguns, i precisament els que compten amb una part especial de la seva genialitat i de la seva iniciativa, puguin ser dirigits de manera radical contra ell mateix; té por que puguin convertir-se en mitjans o instruments d'una autodestrucció inimaginable, davant de la qual tots els cataclismes i les catàstrofes de la història que coneixem semblen esblairar-se. Cal que neixi, doncs, un interrogant: ¿per quina raó aquest poder, donat a l'home des del començament poder per mitjà del qual ell havia de dominar la terra 98 —es dirigeix contra ell mateix, provocant un comprensible estat d'inquietud, de por conscient o inconscient, d'amenança de que diverses maneres es comunica a tota la família humana contemporània i es manifesta prenent caires diversos?

Tennis de taula

La lliga en segona categoria

La lluita ha estat molt més renyida i emocionant en 2.º que no pas en 1.º de la que ja en varem parlar setmana passada.

L'Apsi ha demostrat ésser superior, en aquesta Competició de la regularitat, i ha conquerit merescudament el títol de campió i per consegüent l'ascens a la categoria superior. La seva única ensopagada en la jornada 6.º davant la «Caixa», va donar motius d'emoció en la pugna pel primer lloc. A dita jornada quedaren aparellats amb els mateixos punts, l'Apsi, el Foment i l'Oliva, o fiu en la segona volta de la Lliga on l'Apsi va afirmar el seu lliedratge al no cedir ni un sol punt davant de cap rival.

En segona posició ha quedat el T. T. l'Oliva de Badalona, que ha fet una campanya fabulosa i a l'últim partit de la Lliga, s'assegurà aquest lloc al vèncer al Foment a domicili. En cas d'haver perdut aquest match s'hauria d'haver decidit el sub-campionat pel «gol average» particular entre ambdós, ja que haguessin quedat empatats a punts. Tal com ja hem indicat, el tercer lloc ha estat per el Foment Martinenc, equip molt lluitador i que sempre

compta entre els millors. Al tenir representació en totes les categories, té una nutrida cantera d'on sempre surten excel·lents jugadors.

La «Caixa» ha ocupat el quart lloc. Ha tingut que pagar tribut als seus començaments titubejants, on va arribar a perdre amb el Paretense, éssent l'únic partit que ha guanyat aquest equip en tot el torneig. No obstant, la «Caixa» ha estat l'únic que ha aconseguit enderrocar a l'Apsi, pel que si no hagués tingut les ensopagades que hem esmentat, al final hauria d'haver estat col·locat al «sprint» final, lluitant, pel títol.

Per la seva banda, Esparraguera i Pedagogium Sant Jordi han complert com ja s'esperava d'ells i han quedat molt dignament.

I els dos últims llocs han estat, per aquest ordre, per el Sant Martí de Provensals i el Paretense, aquest últim entretret de la competició per problemes de plantilla.

La propera setmana comentarem el succeït a 3.º categoria.

J.M. Pou

Catalunya
crisiana

C. Valencia, 244, 1.º.

Barcelona 7.

Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84
215.28.05, 215.24.33

AVUI

Diari popular
Independent
català
i en català

OBRA ATLETIC — RECREATIVA BARCELONA

Després de la 14 jornada

Resultats i classificació final del campionat de lliga 79-80

PRIMERA CATEGORIA

A. P. Santa Inés-S. Juan D'Horta	5-1
T. T. Metropolita-J. Paretense	5-0
T. T. Miniwatt-F. Martinenc	5-2
Esparraguera-A. C. R. Sant Jordi	3-5

CLASSIFICACIO FINAL

T. T. Metropolita	28 punts
T. T. Miniwatt	24 punts
Sant Joan D'Horta	16 punts
A. C. R. Sant Jordi	14 punts
A. P. Santa Inés	14 punts
Foment Martinenc	12 punts
T. T. Esparraguera	4 punts
Juventud Paretense	0 punts

TERCERA CATEGORIA

Agua Bara-A. P. Santa Inés	0-5
T. T. L'Oliva-F. Martinenc A	5-1
Metropolita A-Seleu	0-5
S. M. Provensals-Miniwatt	0-5

CLASIFICACIO FINAL

A. P. Santa Inés	28 punts
T. T. L'Oliva	22 punts
Foment Martinenc A	18 punts
S. E. L. E. Z.	14 punts
Metropolita A	12 punts
Agua Bara	12 punts
T. T. Miniwatt	6 punts
S. M. Provensals A	0 punts

SEGONA CATEGORIA.

S. M. Provensals-A. P. Sta Inés	1-5
Caixa Pensions-Esparraguera	3-5
J. Paretense-P. Sant Jordi	0-5
Foment Martinenc-T. T. L'Oliva	5-2

CLASIFICACIO FINAL

A. P. Santa Inés	26 punts
T. T. L'Oliva	22 punts
Foment Martinenc	18 punts
Caixa Pensions	16 punts
T. T. Esparraguera	12 punts
Pedagogium Sant Jordi	10 punts
Juventud Paretense	0 punts

QUARTA CATEGORIA

A. P. S. I. B-S. M. Provensals C	5-0
A. C. R. Sant Jordi-S. M. Provensals B5-1	
Pedagogium Sant Jordi-Metropolita B	5-1
Foment Martinenc B-Metropolita C	5-1

CLASSIFICACIO FINAL

A. C. R. Sant Jordi	26 punts
Foment Martinenc	22 punts
A. P. Santa Inés	18 punts
Metropolita B	14 punts
Pedagogium Sant Jordi	12 punts
Sant Martí Provensals B	12 punts
Metropolita C	6 punts
Sant Martí Provensals C	0 punts

CATEGORIA JUVENIL

S. M. Provensals C-S. M. Provensals A3-2	
S. M. Provensals B-T. T. L'Oliva	0-5
S. J. D'Horta-A. P. Sta Inés	2-3
Foment Martinenc Descansa.	

CLASIFICACIO FINAL

T. T. L'Oliva	24 punts
S. M. Provensals A	16 punts
A. P. Sta Inés	16 punts
S. M. Provensals C	8 punts
Foment Martinenc	8 punts
Sant Joan D'Horta	8 punts
S. M. Provensals B	2 punts

Basquet

Jornada del 2-2-80

3. CATEGORIA (MASCULINA)

Bohemians-Jesús M. José	51-52
Gavà Mar 1-Olesa Nerva	53-64
Barceloneta-Badalona	49-42

CLASSIFICACIO- Vallirana, C. T. Barcino y Olesa Nerva, 18; Bohemians y Jesús M. José, 12; Tutankhamon E. Badalona y Gavà Mar, 6; Sant Antoni y Alarona, 2.

FEMENINES (CATEGORIAS SENIORS)

Dr. Esteve-Acis	29-45
C. B. Moorea-Sentmenat	52-20
Fabra y Coats-Palleja	26-35
Sant Jordi-Inmaco «A»	49-32
S. Pancraccio-Patronato	45-47
C. Bim «A»-Quet Bas	33-47
Mateu y Mateu-J. M. José	43-47

CLASSIFICACIO- C. B. Moorea, 26; Dr. Esteve, 22; J. M. José, 20; Acia, 19; Sant Jordi, 18; Provensals, 17; Mateu y Mateu, 14; Palleja, Bi «A», y Quet Bas, 12; Fabra y Coats, 10; San Pancraccio, 6; Patronato y Sentmenat, 4; Inmaco «A», 0.

FEMENINAS (JUVENIL JUNIORS)

Provensals-C. B. Vilassar	26-31
InmaBim «B»	12-32
B. A. M.-Inmaco «B»	47-44
C. Agut-Tecla Sala	42-16
Sant Boi-J. M. José	53-44

CLASIFICACION- C. Agut, 21; Sant Boi, 19; Codeyba, 17; J. M. José, 16; Inmaco «B», 14; C.N. Caldas, 13; C.B. Vilassar, 12; Tecla Sala, 10; C.P. Roser, 8; Provensals, «B», 6; Bim «B» y Bam, 4; Inma, 2.

CATEGORIA INFANTILS (SABADOS)

Fabra y Coat-Sant Boi	27-51
C. Agut-E.B. Palleja	43-34
Descansa (Santa Coloma)	

CLASIFICACION: C. Agut, 16; E.B. Palleja, 9; Sant Boi, 8; Fabra y Coats y Santa Coloma, 3.

FEMENINES DISSABTE (Promoció)

San José C. Palet-San Pancraccio	49-21
Inmaco «A»-Ntra. S. Soledad	23-23
Inmaco «B»-Soledad «A»	4-48
Concepcionistas-C. Vedruna	36-30

Segueix a la pàgina 23

37. Amenat l'ambient natural de l'home

Aquesta situació d'amenat per a l'home, per part dels seus produïts, té diverses direccions i diversos graus d'intensitat. Sembla que som cada vegada més conscients del fet que l'explotació de la terra, del planeta sobre el qual vivim, exigeix una planificació racional i honesta. Al mateix temps, tal explotació per a fins no solament de la tècnica no controlada ni emmarcada en un pla amb projecció universal i autènticament humanístic, comporten moltes vegades l'amenat de l'ambient natural de l'home, l'alienen en les seves relacions amb la naturalesa i l'en separen. De vegades fa la impressió que l'home no s'adona d'altres significats del seu ambient natural, tret d'aquell que serveixen als fins del seu ús immediat i consum. En canvi, era la voluntat del Creador que l'home es posés en contacte amb la naturalesa com a "amo" i "custodi" intel·ligent i noble, i no com a "explotador" i "destructor" sense cap mena d'escrúpols.

38. Més inquietuds

El progrés de la tècnica i el desenvolupament de la civilització del nostre temps, que està marcat pel domini de la tècnica, exigeix un desenvolupament proporcional de la moral i de l'ètica. Mentrestant, aquest últim sembla, dissortadament, que s'ha quedat enrera. Per això, aquest progrés, per altra banda ben meravellós, en el qual és difícil no oïr també autèntics signes de grandesa de l'home que ens han estat revelats en els seus germes creatius a les pàgines del Llibre del Gènesis, en la descripció de la creació,99 no pot deixar de crear múltiples inquietuds. La primera inquietud es refereix a la qüestió essencial i fonamental: ¿Aquest progrés, l'aur i fautor del qual és l'home, fa la vida de l'home sobre la terra, en tots els seus aspectes, "més humana"?; la fa més "digna de l'home"? Sens dubte que, sota molts aspectes, la'n fa azii. Tanmateix, aquesta pregunta torna a plantejar-se obstinadament pel que fa a allò que és vertaderament essencial: si l'home, en quan a home, en el context d'aquest progrés, es torna millor de debò, és a dir, més madur espiritualment, més conscient de la dignitat de la seva humanitat, més responsable, més obert als altres, particularment als més necessitats i als més febles, més disponible a donar i a prestar ajut a tothom.

39. Interrogants essencials

Aquesta és la pregunta que han de fer-se els cristians, precisament perquè Jesucrist els ha sensibilitzats, així, universalment, al voltant dels problemes de l'home. La mateixa pregunta cal que es formulin, també, tots els homes, especialment els qui pertanyen als ambients socials que es dediquen activament al desenvolupament i al progrés als nostres temps. Fixant-nos en aquest procés i prenent-hi part, no podem deixar-nos endur solament per l'eufòria ni per un entusiasme unilateral per les nostres conquestes, sinó que tots plegats hem de plantejar-nos, amb absoluta lleialtat, objectivitat i sentit de responsabilitat moral, els interrogants essencials que afecten la situació de l'home avui i el demà. Totes les conquestes,

aconseguides fins ara i les projectades per la tècnica de cara al futur, van d'acord amb el progrés moral i espiritual de l'home? En aquest context, l'home en quant a home, es desenvolupa i progressa, o al revés, recula i es degrada en la seva humanitat? Predomina entre els homes, "al nom de l'home" que és en si mateix un món de bé i de mal moral, el bé per damunt del mal? ¿Creixen de debò els homes, entre els homes, l'amor social, el respecte dels drets dels altres—per a tot home, nació o poble—, o contràriament creixen els egoismes de diverses dimensions, els nacionalismes exagerats, en lloc de l'autèntic amor de pàtria, i també la tendència a dominar els altres més enllà dels propis drets i mèrits legítims, i la tendència a explotar tot el progrés material i tècnic-productiu exclusivament amb intenció de dominar sobre els altres o en favor de tal o tal imperialisme?

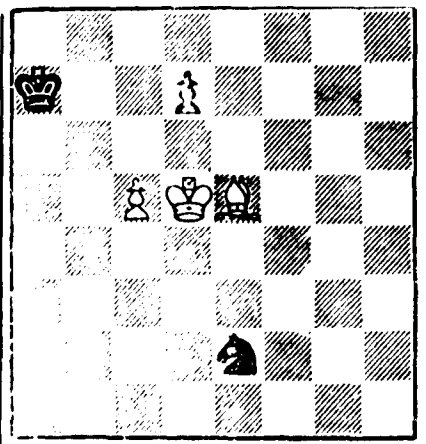
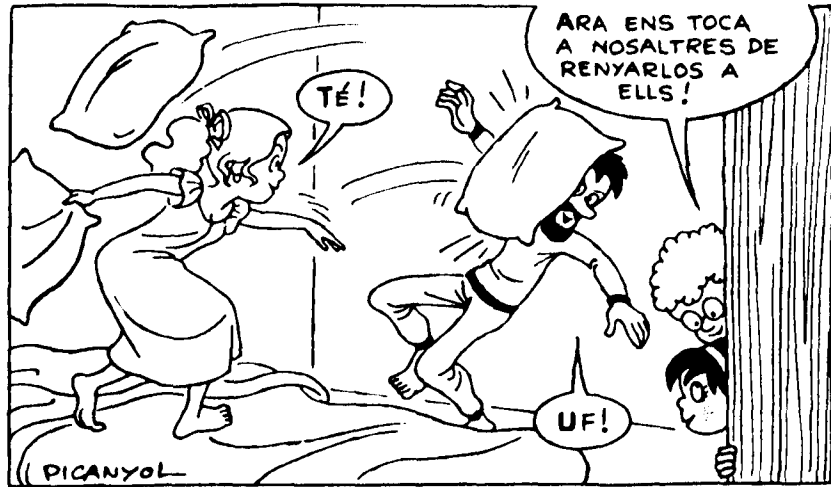
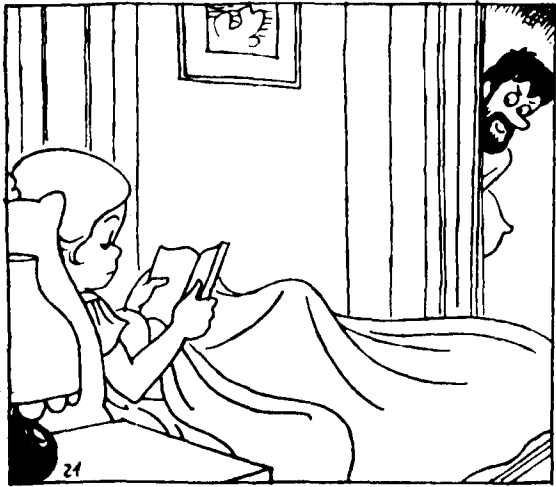
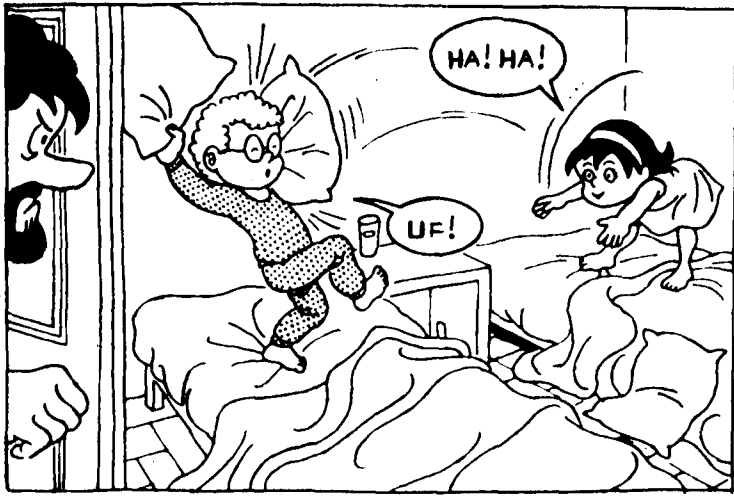
40. Sol·licitud de l'Església per l'home

Heus aquí els interrogants essencials que l'Església no pot deixar de plantejar-se, perquè de manera més o menys explícita se'ls plantegen milions i milions d'homes que viuen avui al món. El tema del desenvolupament i del progrés és a la boca de tots i apareix a les columnes de periòdics i publicacions, en gairebé totes les llengües del món contemporani. No oblidem, però, que aquest tema no conté solament afirmacions o certeses, sinó preguntes i inquietuds angoixoses. Aquestes últimes no són menys importants que les primeres. Responen a la maturessa del coneixement humà i, encara més, responen a la necessitat fonamental de la sol·licitud de l'home per l'home, per la mateixa humanitat, pel futur dels homes sobre la terra. L'Església, que està animada per la fe escatològica, considera aquesta sol·licitud per l'home, per la seva humanitat, pel futur dels homes sobre la terra i, consegüentment, també per l'orientació de tot el desenvolupament i del progrés, com un element essencial de la seva missió, indissolublement unit amb ella. I troba el principi d'aquesta sol·licitud en Jesucrist mateix, com ho testimonien els Evangelis. I per aquesta raó vol intensificar-la contínuament en ell, "redescobrint" la situació de l'home al món contemporani, segons els signes més importants del nostre temps.

41. Prioritat de l'ètica sobre la tècnica

Consegüentment, si el nostre temps, el temps de la nostra generació, el temps que s'està apropant a la fi del segon Mil·lenni de la nostra era cristiana, se'ns revela com a temps de gran progrés, apareix també com a temps de múltiples amenaces per a l'home, de les quals l'Església ha de parlar a tots els homes de bona voluntat i entorn a les quals ha de mantenir sempre un diàleg amb ells. En efecte, la situació de l'home al món contemporani sembla lluny tant de les exigències objectives de l'ordre moral, com de les exigències de la justícia o encara més de l'amor social. No es tracta aquí de res més que d'allò que ha trobat la seva expressió en el primer missatge del Creador, adreçat a l'home al moment en què li donava la terra perquè la "sotmetés".100 Aquest primer missatge quedà confirmat, en el misteri de la Redempció, per Crist Senyor. Això és expressat pel Concili Vaticà II, en els capítols tan bonics dels seus ensenyaments sobre la "reialesa" de l'home, és a dir, sobre la seva vocació a participar en el misteri regimunus regale de Crist mateix 101. El sentit essencial d'aquesta "reialesa" i d'aquest "domini" de l'home sobre el món visible, assignat a ell com a tasca pel mateix Creador, consisteix en la prioritat de l'ètica sobre la tècnica, en la primacia de la persona sobre les coses, en la superioritat de l'esperit sobre la matèria.

La Família Moixó

ESCACS

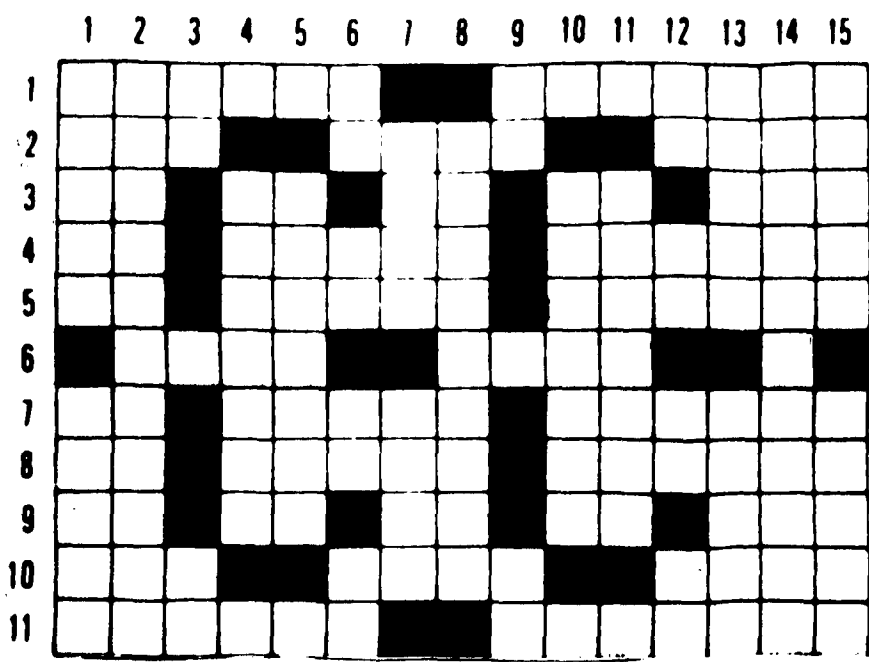
Un altre Kasparian com de partida viva. Blanques guanyen.

Solució anterior

1 Ah 5....., 2 g4....., 3 Ah 4.....,

y tablas por ahogo.
Es del holandés Kok.

ENCREUATS

HORITZONTALS.

- 1.- Un dels profetes majors. Capital de Bages.
- 2.- Esposa a les ampelles perquè no s'evaporí el contingut. Província aragonesa. Vall catalana.
- 3.- Article. Gos. A l'inrevés: Ocell. Terminació verbal. Consonant repetida.
- 4.- Símbol del radi. A l'inrevés: cocodril. A l'inrevés i en francès: perduts.
- 5.- Símbol de l'americà. Cògnom d'un escriptor occità (1838-1916) que traduí l'Atlàntida de Mn. Cinto en prosa occitana. Participi passat del verb cantar.
- 6.- En Castellà: agafar. També en castellà: manifestin alegria. Nitrògen.
- 7.- Adverbi de lloc. Tinc sensibilitat. Llençats.
- 8.- Lletres en els cotxes de Swazilàndia. Pronunciació de estrella, en francès. Copiar.
- 9.- Metall preciós. La seva. Nom de lletra. Lletra grega. Nacions unides.
- 10.- Precipitació meteorològica d'aigua glaçada en el núvol. Habitable. Tros d'una superfície.
- 11.- Anhel. Emplastre (acopopab).

VERTICALS:

- 1.- Repeteix. Comarca de Vic.
- 2.- Amfibi que viu en les deus d'aigua potable (plur.).
- 3.- A l'inrevés: Aliment. Sofre. En anglès: Amunt.
- 4.- Lletra en els cotxes d'Itàlia. Peça de vestir (plur.). Un.
- 5.- Matricula d'Alacant. Demostració amorosa s'usa sempre en plural. Radi.
- 6.- Soroll. Prefix negatiu. Despullat. Símbol del cobalt.
- 7.- A l'inrevés: vaixells. Per tapar.
- 8.- Estri de cuina (plur.).
- 9.- Matricula de Màlaga. Un. A l'inrevés: Interjecció castellana per animar.
- 10.- Primera vocal. Esbrinar. Mil.
- 11.- Nitrògen. Torno a la vida. Matricula de Palència.
- 12.- Déu egipci. Símbol del radon. Lletres en els cotxes d'Indonèsia. Contracció.
- 13.- Equivocat. En Castellà: embussa.
- 14.- Sauri de petita grandària (plur.).
- 15.- A l'inrevés: grup de tres persones proposades per un càrrec. A l'inrevés: Es diu dels jugadors professionals, tramposos. (Hi falta una H al mig).

1 LECTOR SAMARRA 2 LLI TACA RAOT 3 IICAPA AA MMI 4 MM O RROT Y NASAC 5 AI MEIXA NOVENA 6 NIUS LLOD T 7 MA ATIGA DIA RIS 8 A R AECIN ONIUQA 9 RI LS RE RA SUC 10 TER CAST ACER 11 INUTIL CABASSA.

1 LLIMA MARTI 2 ELIMINARIEN 3 CIIRU 4 T COMUNAL T SO ARISTES 1 6 RT RI IC CL & APOX. GIRA 8. CATALANIS. 9. SA I TC. 10. A AYNODOR A 11 MA ANODINA B 12 AR AV AIAA 13 RAMSE RUSCS 14 ROMANTIQUEUS 15 ATICA SACRA.

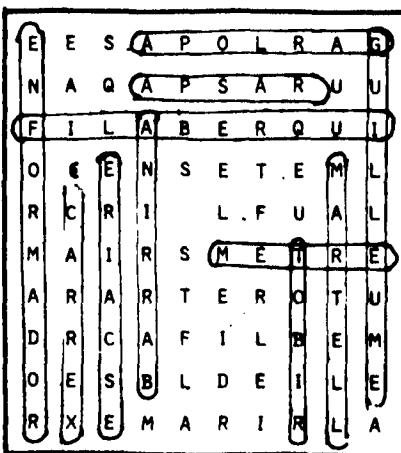
Jeroglífic

TAT
TET
TOT

Com vols el conill?

Solució anterior
A finals de Juny.

Solució del numero anterior

Es aquest el fuster el fill de Maria

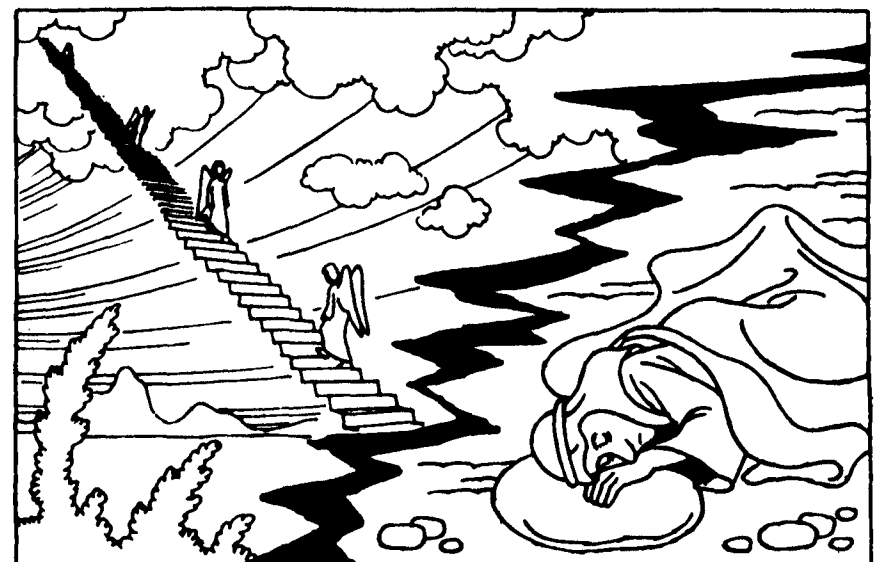
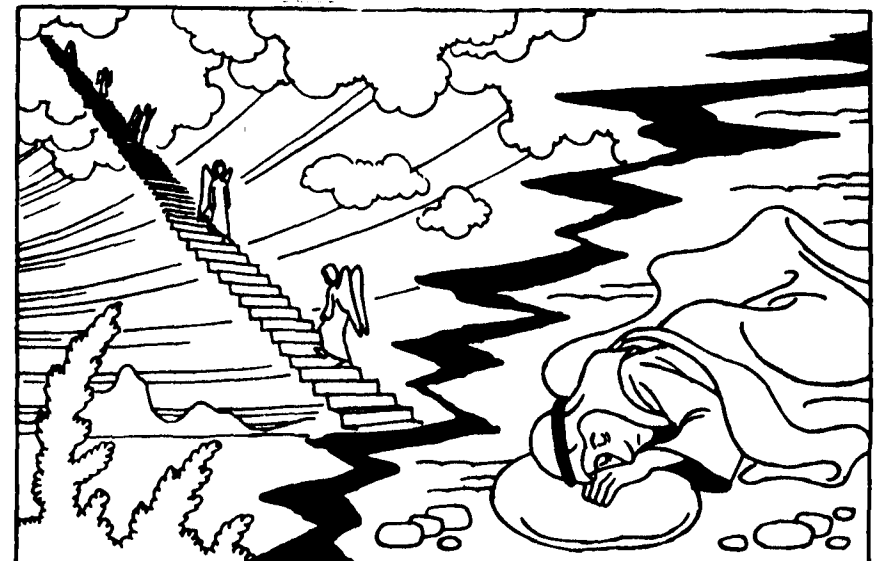
Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de referència la frase més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a "CATALUNYA CRISTIANA", València, 244 Barcelona-7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada mes. Bona feina i... sort.

Sopa de lletres

Buscar dotze noms de municipis del Vallès Occidental. Amb les lletres sobrants trobareu una dita sobre el Vallès.

A I U Q R U T D E O
R F I E N T E I N A
O I G C C I R D A E
N L T A O A E T T O
D I A N N S L A S S
N P A I A I D N I C
I I O H B N S E U S
A N L C I A B T Q A
R A A N L N O P A J
A S L S E Ñ O R P N

Les Errors a Dotzenes

muletton

para la higiene del cuerpo y del hogar.

rollo de cocina	pañales	compresas adhesivas	tissue higiénico	servilletas	braguitas pañal	guata de celulosa
en paquetes de 2 rollos	en bolsas de 20 unidades 40 unidades 80 unidades	glamour en bolsas de 10 unidades 20 unidades mini 10 unidades	confort en paquetes de 2 rollos ideal (perfumado) en paquetes de 2 rollos noble (doble hoja) en paquetes de 2 rollos	picnic en paquetes de 50 unidades de 1 hoja buffet en paquetes de 50 unidades de 2 hojas lunch en paquetes de 50 unidades de 3 hojas	media-día en bolsas de 20 unidades media-noche en bolsas de 15 unidades primeros pasos en bolsas de 12 unidades	norin en paquetes de 250 gramos maxi en paquetes de 500 gramos gran stock en paquetes de 750 gramos

Mobilització a favor de Catalunya Cristiana.

Aquesta setmana han estat apadrinades sis noves subscripcions: Quatre a missioners residents a l'Àfrica, i dos a missioners residents a l'Amèrica del Sud. En nom d'ells, moltes gràcies. Insistim novament perquè la nostra voluntat és que Catalunya Cristiana arribi a tots els 1.500 missioners catalans.

Grups de nois i noies porten a terme una acció de promoció. Reparteixen, casa per casa, exemplars de CATALUNYA CRISTIANA, tot convidant a les famílies a compar-la en endavant a la parròquia, o a subscriure's.

Una escola d'una barriada popular de Barcelona, ha enviat una carta personal i una butlleta de subscripció a cada una de les famílies dels alumnes. És una acció de promoció a favor de l'edició en llengua castellana, ja que la majoria dels habitants de la barriada són immigrants de parla castellana, és per a ells que CATALUNYA CRISTIANA fa aquest servei editorial.

Dues famílies aportat 50.000 ptes., cada una, subscrivint un total de 1000 accions.

A la barriada de Sants, de Barcelona, un grup de xicots i noies obrers, difonen CATALUNYA CRISTIANA entre els seus amics i amigues, i per a aprofundir la seva fe dediquen un espai de la reunió al comentari d'algun article de C.C.

Arrel del petit reportatge que sobre el nou temple parroquial de Vallfogona de Balaguer publica avui CATALUNYA CRISTIANA, la parròquia

n'ha fet una comenda especial per tal de que totes les famílies del poble en tinguin un exemplar com a record i l'ensem, conguem CATALUNYA CRISTIANA i, si el hi plau, s'hi subscriuin.

Benvolguda família:

En veure els noms dels qui signem aquest escrit hauràs pensat... això és una carta col·lectiva. Dones sí, són el Consell Pastoral de la Parròquia de la Seu, tal i com ha quedat, després de les darreres eleccions que es van fer fa un parell de diumenge. Tanmateix voldríem que aquesta carta tingués el caliu d'un adreçament personal. Si l'escrivim, és per donar-te a conèixer una publicació que pot interessar-te de debò. Has vist o fulletat alguna vegada "CATALUNYA CRISTIANA"? Ha començat a sortir fa molt poc. És un setmanari d'informació religiosa, en format de diari, d'una vintena de pàgines, molt àgil, variat actual i sobretot molt nostre. Pots veure'n algun exemplar a la sortida de les Esglésies. Estem segurs d'oferir-te quelcom valuós.

Si ets pràcticament sens dubte que diràs... "gràcies a Déu que surt una publicació d'aquest estil". Si no ets practicant, però si creient, t'ajudarà a fer més culta i lúcida la teva fe, i si no ets creient, el llegiràs a gust perquè t'assabentarà de notícies que faran més ample el teu horitzó cultural.

Per a facilitar-te la subscripció i assegurar la puntualitat de la distribució a domicili et posem aquesta butlleta que, un cop signada, pots lliurar a la Rectoria o bé personalment a qualsevol dels qui signem.

Ben cordialment

Mn. J. Gasch Mn. X. Parés Mn. A. Cagigós Mn. D. Sangés J. Sabrià A. Clausó I. Badia N. Mas L. Clotet X. Fernández J. Massa M. Julià M. Bordes X. Galindo C. Valero Gmà. R. Calvo A. Dalmau T. Balcells J. Gaset Gmà. M. Castellort C. Dalmau Gmà. D. Estadella Gmà. R.M. Puerto M. Carmona M. Pal

Vé de la pàgina 20

Resultats

Fut-Sala

1. CATEGORIA PREFERENT

Cariocas-Granvia Mar A	2-8
Can Culapi-San Jorge	3-2
Caspe-Wawanco	5-6
Metropolitano-Harlem	6-2
Rubincenc-Sta. Isabel	3-2

1. CATEGORIA

Granvia Mar B-La Floresta	8-1
Provensals-Sant Andreu	1-4
Rg. de Sants-Maphias	2-2
Serrid-Lakers	6-3
Internacional-Llamps	3-5
Jesús M. José-Hospitalet	4-2
M. Metalurgica-IMSA	4-3

2. CATEGORIA PREFERENT

Tramuntana-Padre Mafanet	6-8
Olimpic-Mare Nostrum	5-3
Esport-Pavia	4-3
Coll-Catalunya FS	1-5
C. P. Roser-Caff 77	10-4

2. CATEGORIA

Esport 2001-Racing Güell	3-4
Amica-Lacer	4-7
F. C. Clot-Sta. Coloma B	3-2
Seat-Seber	7-2
Ol. de Sants-Arco Iris	7-5

3. CATEGORIA PREFERENT

Chasyr-Tata's E. C.	3-5
Peinon-Felices	10-5
Geminis-Flamingo	5-2
Ina E. C.-Gaudi	2-6

3. CATEGORIA

Sant Antoni-Ranger Docs	12-0
C. Badalones-Podium	4-3
Fausto-Can Baró	4-3
Victoria-Juventud G. M.	2-6
Icaria-Pompeya	0-5
Interviú-Faro	9-0
Banco Pastor-Zanganos	5-5

L'únic setmanari en doble edició

Catalunya

Peris

C. València, 100

Telèfon: 210.000

LLEGEIX 10 LLIBRES (en l'estona que els altres en llegeixen 1)

Amb el curs de **LECTURA RÀPIDA**

MEMORIA, MÈTODE D'ESTUDI - ORATÒRIA - CURS COMBINAT PER A ESTUDIANS DE 2 ETAPA - E.G.B. i B.U.P.

ILVEN TÉCNICAS EDUCATIVAS DE AVANZADA

C.E.D.I. Gran Via 629 2º 1º (Clarà & Lluïsa)

Tel. 319.02.85 - B-10

Programes de Televisió

diumenge TV

PRIMERA CADENA

10.30: EL DIA DEL SENYOR. - 11.15: GENT JOVE. - 12.15: SOBRE EL TERRENY. - 13.30: EL CANTO DE UN DURO. - 14.00: SET DIES. - 15.00: NOTICIES DEL DIUMENGE. - 15.30: LA CASA DE LA PRADERA. - 16.25: FANTASTICO 80. - 18.30: LA BATALLA DE LOS PLANETAS. - 19.00: 625 LINEAS. - 19.50: INFORMACIO ESPORTIVA. - 20.15: ESTRENES TV. - 21.30: NOTICIES DEL DIUMENGE. - 22.05: ESTUDI 1, «La sonrisa de Gioconda», de Aldous Huxley. - 23.55: BONA NIT.

SEGONA CADENA

15.32: LOS CASOS DE ROCKFORD. - 16.20: VICKIE EL VILINGO. - 16.45: OPEEN BRITANIC DE GOLF 1979. - 17.45: JOCS OLIMPICS D'IVERN, Salts d'Esquí, trampolí 70 m. - 18.30: UNA CALA AL PARADIS. - 19.15: LA MUSICA. - 20.15: Intèrrets: Masiel, Rolf Zacher, Oscar Pellicer, Pepe Calvo, Gerard Ticky, Erika Walner. - 22.00: LA DANSA. - 22.30: A FONS, entrevista a Jean de Lacouture. - 23.25: BONA NIT.

dilluns TV

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: CRONICA ESPORTIVA. - 14.00: CRONICA.

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. - 15.00: TELEDIARI 1. - 15.30: GASETA CULTURAL. - 15.50: D'APROP. - 16.15: LA CHICA DE LA TELE. - 16.50: JOCS OLIMPICS D'IVERN. - 18.30: BARRIO SEANO. - 19.05: LA MANSION DE LOS PLAFF. - 19.40: UN MON PER A ELLA, «Los otros hijos». - 20.15: GRAN ESTADI. - 21.00: TELEDIARI 2. - 21.30: 300 MILIONS. - 22.30: GRAN RELATS, el fenomen de «Ràfces». - 23.30: ULTIMES NOTICIES.

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47: REDACCIO DE NIT. - 20.35: REVISTA DE CINE. - 22.30: OPINIO PUBLICA. - 22.45: MES ENLLA, «El fraude en parapsicologia». - 23.25: BONA NIT.

CIRCUIT CATALA

NIT: CRONICA 2

dimarts TV

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: SIGNES. - 14.00: CRONICA.

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. - 15.00: TELEDIARI 1. - 15.30: GASETA CULTURAL. - 15.50: REVISTA DE TOROS. - 16.15: SENYOR ANGEL, «El gran golpe». - 16.50: JOCS OLIMPICS D'IVERN. - 18.30: BARRIO SESAMO. - 19.05: DESTI PLUTTON. - 20.05: GRANS RELATS, «Ràfces». - 23.30: ULTIMES NOTICIES.

SEGONS CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47: REDACCIO DE NIT. - 20.35: POLIESPORTIU. - 21.00:

DALLAS, «Elecciones». - 22.00: TRIBUNA DE LA CULTURA. - 22.45: JAZZ, començament d'una sèrie dedicada al jazz. - 23.35: BONA NIT.

CIRCUIT CATALA

NIT: CRONICA 2

dimecres TV

20 DE FEBRER

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: DE BAT A BAT. - 14.00: CRONICA.

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. - 15.00: TELEDIARI 1. - 15.30: GASETA CULTURAL. - 15.50: VIURE CADA DIA. - 16.15: DOCTOR LOCKE. - 16.50: JOCS OLIMPICS D'IVERN. - 18.30: BARRIO SESAMO. - 19.05: TOM I JERRY. - 19.20: CINE ESPANYOL: «Operación Mata-Hari» (1968). Direcció i guió: Mariano Ozores. Intèrprets: Gracita Morales, José Luis López Vázquez, Antonio Ozores, Pilar Velázquez, Margot Cotrens. - 21.00: TELEDIARI 2. - 21.30: ANTOLOGIA. - 22.30: GRANS RELATS, «Ràfces». - 23.30: ULTIMES NOTICIES.

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47: REDACCIO DE NIT. - 20.35: POLIESPORTIU. - 21.00: POP-GRAMA. - 22.00: TRIBUNA DE LA HISTORIA. - 22.45: IMATGES. - 23.25: BONA NIT.

CIRCUIT CATALA

NIT: CRONICA 2.

dijous TV

21 DE FEBRER

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: LES NOSTRES COSES, avui: «La cuina catalana». - 14.00: CRONICA.

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. - 15.00: TELEDIARI 1. - 15.30: GASETA CULTURAL. - 15.50: MIRADOR DELS ESPORTS. - 16.15: DEJEU + ME RESPIRAR. - 16.50: JOCS OLIMPICS D'IVERN. - 18.30: BARRIO SESAMO. - 19.05: EL GRAN CIRC DE TVE. - 20.05: HAROLD LLOYD. - 20.30: ESPANYOLS AL PACIFIC. - 21.00: TELEDIARI 2. - 21.30: TEATRE BREU: «La familia de la Soledad», de Antonio Casero. - 22.00: CITA AMB..., avui: Pablo Abaira. - 22.30: GRAN RELATS, «Ràfces». - 23.30: ULTIMES NOTICIES.

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

18.15: BSQUET, copa d'Europa. Real Madrid-Bosnia, de Sarajevo. - 19.45: REDACCIO DE NIT. - 20.35: POLIDESPORTIU. - 21.00: TROBADA AMB LES LLETRES. - 22.00: TRIBUNA ECONOMICA: «La productivitat». - 22.45: HORITZONS. - 23.25: BONA NIT.

CIRCUIT CATALA

NIT: CRONICA 2.

divendres TV

22 DE FEBRER PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: BARCELONA-RTVE. - 13.52: ANELLA. - 14.00: CRONICA.

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. - 15.00: TELEDIARI 1. - 15.30: COSES. - 19.00: BANNER I FLAPI. - 19.25: AMB VUIT HI HA PROU. - 20.25: MES VAL PREVENIR. - 21.00: TELEDIARI 2. - 21.30: L'HOMI LA TERRA, «Ivern al Canadà». - 22.05: EL NIU DE ROBIN. - 22.30: GRANS RELATS, «Ràfces». - 23.20: ULTIMES NOTICIES.

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47: REDACCION DE NIT. - 20.35: POLIESPORTIU. - 21.00: CICLE: CLASICS DEL CINE MUT, «La pequeña Annie Rooney» (1925). direcció: William Beaudine; intèrprets: Hugh Fay, Joe Botterworth. - 22.45: TRIBUNA INTERNACIONAL. - 23.25: BONA NIT.

CIRCUIT CATALA

NIT: CRONICA 2.

dissabte TV

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

10.15: LLIÇONS DE CATALA. - 10.30: QUITXALLA.

CIRCUIT ESTATAL

12.05: ANIMALS: ANIMALS: ANIMALS. - 12.30: 003 I MIG. - 13.15: EL MON DE LA MUSICA. - 14.00: PARLAMENT. - 15.00: NOTICIES DEL DISSABTE 1. - 15.30: DON QUIJOTE DE LA MANCHA, «Desencansando hasta nuevas aventuras». - 16.00: PRIMERA SESION: «El último mohicano»; direcció: James Conway; intèrprets: Steve Forrester, Ned Romero, Andrew Price, Don Shanks, Robert Tassier. - 17.40: APLAUSO. - 19.30: LOS ANGELES DE CHARLIE. - 20.30: INFORME SEMANAL. - 21.30: NOTICIES DEL DISSABTE 2. - 22.05: DISSABTE CINE: «La bella de Moscú» (1957); Direcció: Ruben Maulollan; intèrprets: Fred Astaire, Cyd Charise, Janis Paika, Peter Lorre, George Tobias. - 23.55: BONA NIT.

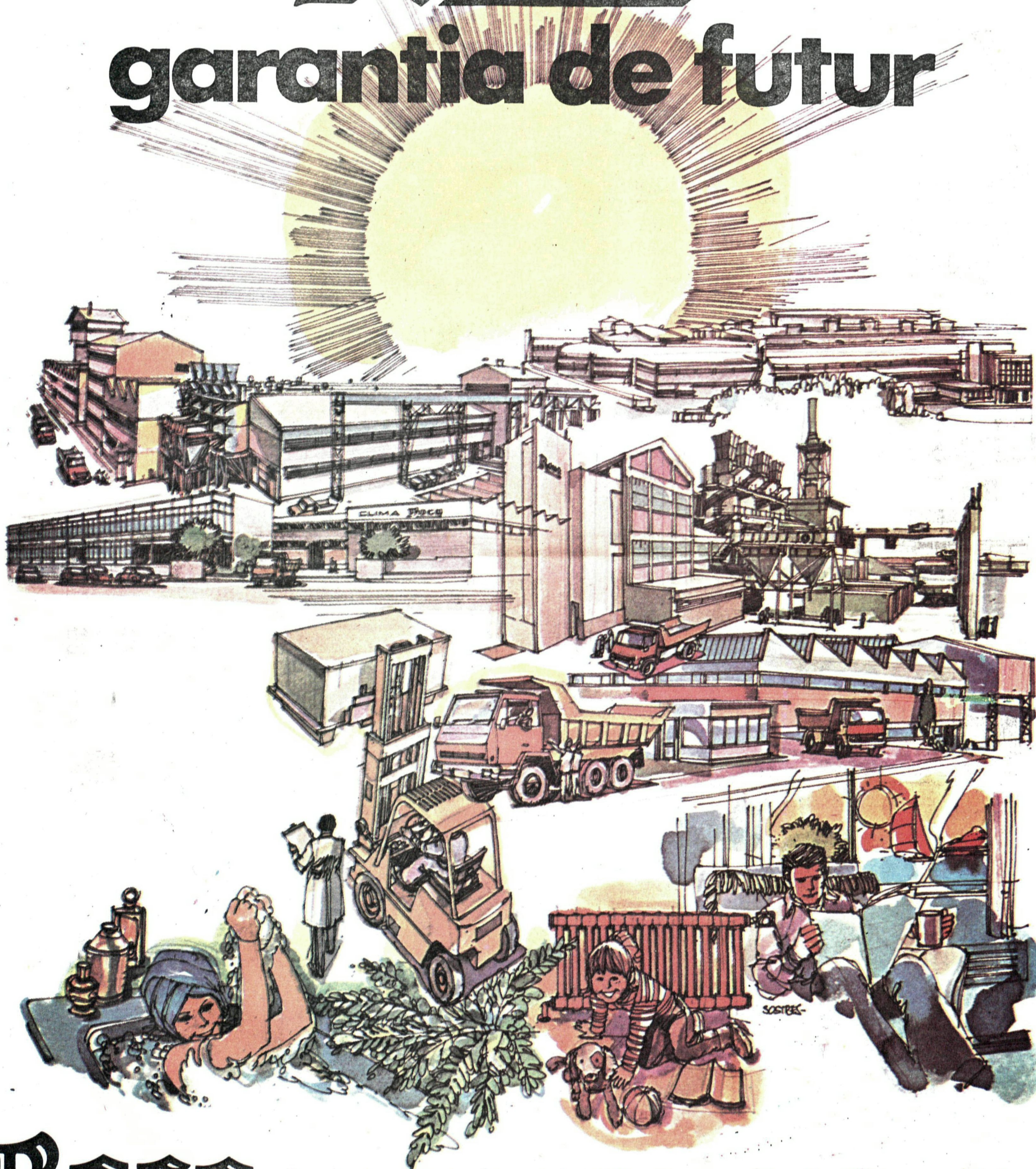
SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.32: RETRAT EN VIU. - 16.30: DICK TURPIN. - 17.00: JOCS OLIMPICS D'IVERN. - 19.00: LA CLAVE. - 23.55: BONA NIT.

Roca

garantia de futur

Roca

Gavà, Alcalà de Guadaira, Viladecans, Alcalà d'Henares, Sabadell